Kaikkien maiden proletaarit, liittykää yhteen!

KOMMUNISTI

№ 12—13 (96) Kesäk. 30 p:nä. 1932

SISÄLTÖ

1932

Valtion kustannusliike KIRJA

LENINGRADIN OSASTO

UUSIA KIRJOJA

Valtion kustannusliike Kirjan Leningradin osaston kustannuksella on ilmestynyt alempana mainitut kirjauutuudet:

MAANPUOLUSTUSKIRJALLISUUTTA:

N. Semenov. **Räjähdyttämistyöt.** Sivuja 45, hinta —: 45
Punainen armeija ja laivasto. Sivuja 57, hinta —: 35

OPPIKIRJALLISUUTTA:

B. V. Ignatjev. **Kehitysoppi** (kollektiivitalous-nuorisokoulun kirjoja). Sivuja 87, hinta sid. 1: —

A. Aro. **Maanpinnan historia** (kollektiivitalousnuorisokoulun kirjoja). Siv. 108, sid. 1: 25.

V. Salo ja A. Rautio. **Sosialismin rakentajat** (alakoulun kolmannen vuoden luku- ja työkirja, jälkimm. osa). Siv. 192, sid. 1:65

W. K. Dashchleger. **Kuvauksia teollisuustekniikan kehityksestä** Siv. 184, sid. 2:15.

POLIITTISTA KIRJALLISUUTTA:

O. V. Kuusinen: **Kommunistisen Internationalen ja sen osastojen tehtävistä** (puheita ja kirjoituksia). Siv. 308, sid. 3: 15.

T. Antikainen. **Suomen proletariaatin taistelusta.** Siv.. 62, hinta —: 10

Teollisuuden kehitys v. 1931 ja tehtävät v. 1932. (NKP(b):n XVII konferenssi). Sivuja 202, hinta —: 70

Toisesta viisivuotissuunnitelmasta (NKP(b):n XVII konferenssi) Sivuja 204, hinta —: 65

J. A. Aleksejev ym. **Tov. Stalinin 6 ehtoa kollektiivitalouksien tuotannossa** — Siv. 86, hinta — :40.

PAI:n keskusneuvoston VIII istunnon vahvistamat teesit tov. Losovskin alustukseen — Siv. 48, hinta — : 40.

KAUNOKIRJALLISUUTTA:

N. Pozharski. **Kiea.** (Kaukaisen Idän erikoisarmeija) Sivuja 161, hinta 1: 25

Ragnar Rusko. **Matti Mittakaava.** Sivuja 59, hinta —: 40

Kevätvyöry (Neuvostoliiton suomenkielisten proletkirjailijain kevätjulkaisu). Sivuja 226, hinta 2: —

Ludvig Kosonen. **Marssimme eteenpäin** (runoja). Siv. 46, hinta —: 35

KOMMUNISTI

№ 12—13 (96)
v. 1932. Kesäkuu

NKP(b):n LENINGR. ja KARJALAN ALUEKOMIT. POLIITTISTALOUDELLINEN KUUKAUSIJULKAISU.

TOIMITUKSEN OSOITE: LENINGRAD, Harkovskaja 7. V/K KIRJA, puh. 173-11.

Suomen fasistidiktatuuri käytännössä

1. Suomen kapitalismin pula ja kapitalistien yritykset päästä ulos pulasta.

KOMINTERNIN XI täysi-istunto totesi taloudellisen kriisin kehittymisen kapitalistisissa maissa ilmenevän, a) tuotannon keskeytymättömässä supistumisessa, b) kulutuksen ja sisäisten markkinain jyrkässä pienenemisessä laajojen kansanjoukkojen köyhtymisen seurauksena, c) ulkomaankaupan suunnattomassa supistumisessa.

Suomen kapitalismin pula, joka jo vuosi takaperin oli hyvin kärjistynyt, on kuluneen vuoden aikana edelleenkin syventynyt ja terävöitynyt. Maan teollisuustuotannon supistuminen lähentelee keskimäärin jo 50 %. Pohjoismaiden yhdyspankin julkaiseman aikakausjulkaisun *Unitaksen* laskelmien mukaan olisi tuotannon supistuminen v:sta 1928 viime vuoteen mennessä ollut vientiteollisuudessa 45 pistettä ja kotimarkkinateollisuudessa 38 pistettä. Tämä on pikemminkin liian vähän kuin paljon. Vielä viime vuoden aikana, huolimatta kultakannasta luopumisen aiheuttamasta pienestä tuotannon vilkastumisesta vuoden lopussa, supistui teollisuustuotanto keskimäärin 20—25 %. Yleistä alaspäin menoa on hidastuttanut jonkin verran se, että paperin tuotanto on määrällisesti pysynyt jotenkin entisellä tasolla ja selluloosan tuotanto kohonnut 1/3 tällä ajalla. Metalliteollisuudessa arvioidaan supistuminen noin 40 %:ksi (viime vuonna 32 %), mutta rakennusteollisuudessa 60—70 %. Esim. tiilitehtaat seisovat kokonaan. Erityisen suuri on ollut puuteollisuuden tuotannon supistuminen. Jo vuoden 1930 loppuun mennessä teki se noin 36 %, supistuen yhä edelleenkin v. 1931 aikana. Että supistumista tapahtuu edelleenkin, osottaa m.m. tieto siitä, että tänä keväänä uitettavan puutavaran määrä on 21 %, toisten tietojen mukaan 25 % pienempi kuin v. 1931. Porvarillisten lehtien tietojen mukaan on Suomen kansallistulo puutavarateollisuuden supistumisen kautta pienentynyt 2,5 miljardilla markalla. Tuotannon supistumista osottaa myös teollisuustyöväen luvun suuri pieneneminen. Vuosien 1931—32 vaihteessa oli se n. 36 % pienempi kuin 1927, mutta sen lisäksi tekee enemmistö työssäkäyvistäkin työläisistä vain 3—5 päiväisiä työviikkoja.

Suomen tuotannollisen elämän syvä pula ilmenee hyvin jyrkästi myös ulkomaankaupan numerossa. Kun ulkomaankaupan raha-arvo teki v. 1928 yhteensä 14.258,2 miljoonaa markkaa (vienti 6.245,3 milj. ja tuonti 8.112,9 milj.), niin oli se v. 1931 enää vain 7.900,0 milj. markkaa (vienti 4,400,0 milj. ja tuonti 3,500,0 milj.) Siis noin 50 % vuoden 1928 kaupan raha-arvosta. Tärkeimmän vientitavaran, sahatun puutavaran, vienti laski tällä ajalla 1.278.000 standar-

tista 788.000 standarttiin. Kuluvana vuonna ei vientiliikkeiden taholta toivotakaan enempää kuin 770.000 standartin vientiä. Miten paljon kulutuksen pieneneminen vaikuttaa m.m. tuonnin pienenemiseen, osottaa se, että kun vielä v. 1929 maahan tuotiin ruista 200 milj. kiloa, niin v. 1931 tuotiin vain 30 milj. kiloa. Peittääkseen asiain todellisen tilan koettaa professori Wennola puheessaan vientiyhdistyksessä uskotella tuonnin vähentymisen johtuneen viljan viljelyksen lisääntymisestä. Mutta viime vuoden satotiedot päinvastoin osoittivat, että kaikkien viljalajien tuotto oli jotenkin sama kuin se oli ollut keskimäärin viimeisen viiden vuoden aikana.

Kuluvana vuonna on Suomen asema vientimarkkinoilla käynyt erityisen vaikeaksi sen tärkeimmissä vientimaissa toimeenpantujen tullien korotusten ja tuontikieltojen tähden. Siten on Ranska supistanut puutavaran tuonnin Suomesta edelliseen vuoteen verrattuna 1/3, Saksa 1/20 ja Viro on kieltäytynyt ottamasta vastaan edes jo ennen tehtyjen kauppojen edellyttämää määrää. Englannissakin, johon Suomen viennistä menee runsaasti n. 40 %, v. 1931 45 %, vaativat dominiot korotettavaksi entistä 10 % puutavaratullia. Nämä vaikeudet kansainvälisillä markkinoilla ovat m.m. pakottaneet Suomen tekemään hyökkäämättömyyssopimuksen Neuvostoliiton kanssa. Sen kautta toivoo se voivansa kehittää kauppaansa Neuvostoliiton kanssa.

Valtion raha-asiat. Taloudellisen pulan kiristyessä ovat valtion raha-asiatkin alituisesti huonontuneet. Viime vuoden lokakuussa tapahtuneen kultakannasta luopumisen jälkeen, jossa valtio kärsi ainakin 200 miljoonan markan välittömän tappion, on rahan arvo alentunut noin 45 %:lla. Viime vuoden kuluessa oli valtion pakko maksaa 1,7 miljaardia markkaa ulkomaisia lyhytaikaisia velkoja, sentähden, että niitä ei kyetty uudistamaan ulkomaisilla rahamarkkinoilla. Osan tästä muodostaa Suomen Amerikkaan sijoittaman lainan obligatioiden takaisin osto, johon oltiin pakotettu niiden kurssin laskiessa aina 1/3 osaan. Näitten velkojen maksamiseen käytettiin noin 1 miljardin markan vientivoitto ja loppu korvattiin valtiopankin valuuttavarastosta. Suuren valuuttavaraston vähenemisen takia pieneni valtiopankin setelinantoreservi suuresti ja ensiluokkaisen katteen osuus siinä aleni 74:stä 46 %:iin. Vain osittaista pakkoakin käyttämällä, kuten kokoomuspuolueen pää-äänenkannattaja kertoo, sai valtio kotimaisille markkinoille tämän vuoden alussa sijoitetuksi 60 miljoonan lainan. Valtion tulot, jotka oli v. 1931 arvioitu noin 4 ½ miljaardiksi markaksi, osoittautuivat vuoden lopussa kuitenkin 538,7 milj. pienemmäksi. Ja vaikka menojakin supistettiin suuresti, niin oli budjetin vajaus sittenkin runsaasti 270 milj. markkaa. Kuluvan vuoden budjetti päättyy summaan 2.857.705.300 mk. ollen se noin 1,7 miljardia pienempi kuin v. 1931 hyväksytty budjetti. Sekin on saatu aikaan vain suurella verojen ja tullien korotuksella.

Kuntien rahallinen asema on jos mahdollista vielä kireämpi kuin valtion. Niiden suuri velkaantuminen ja kykenemättömyys enää hoitamaan velkojaan on johtanut siihen, että useat kunnat ovat joutuneet valtion välittömän holhouksen alaiseksi. Sellaisia kuntia mainittiin jo vuoden vaihteessa ainakin seuraavat: Alatornio, Oulunsalo, Oulunjoki, Kuusamo, Kuolajärvi, Hyrynsalmi, Suomussalmi, Rautavaara, Eno, Suojärvi ja Salmi.

Pulasta huolimatta ovat suurkapitalistit suureksi osaksi säilyttäneet voittonsa entisenlaisina, vieläpä osin

niitä suurentaneetkin. Maan suurimman paperiyhtymän, Kymi-yhtiön, voitto oli esim. v. 1931 yli 2 miljoonaa suurempi kuin v. 1930. Samoin ovat yksityispankit v. 1931 jakaneet osakepääomalleen lähes 11 %:n voiton.

TYÖTÄTEKEVIEN LUOKKIEN ASEMA.

Kapitalistien yrityksistä päästä pulasta sanoi Kominternin XI täysiistunto seuraavaa:

"Kapitalismin maissa hyökkää porvaristo mitä suurimmalla raivolla työväenluokan ja työtätekevien talonpoikien kimppuun, pyrkien taloudellisen ryöstön avulla siirtämään työtätekevien hartioille kaikki kriisin seuraukset (joukottaiset työstäerottamiset ja työttömyys, työpalkan alentaminen, työväenluokan, maaseudun työtätekevien ja kaupunkiköyhälistön verojen lisääminen, tullitaksain kohottaminen, vähittäishintain keinotekoinen korkealla pysyttäminen, yhteiskunnallisen vakuutuksen supistaminen jne.)"

V. 1930 pystyttämänsä fasistidiktatuurin turvissa on Suomenkin suurporvaristo koettanut päästä pulasta sälyttämällä kaikki sen seuraukset työläisten ja talonpoikain kannettavaksi. Useilla aloilla ovat palkat alentuneet 60—70 % ennen pulaa vallinneisiin palkkoihin verrattuna. Työssä käyvien työläisten oloista on sosialifasistien ammatillisen lehden *Palkkatyöläisenkin* pakko antaa seuraava lohduton kuva:

"Suomessa on kuntien ylläpitämä köyhäinhoito ja niin ovatkin kunnat monessa paikassa Suomea saaneet huolehtia — ajatelkaa — **työssä käypien työläisten perheistä!** Yksityiset työnantajat ovat oppineet valtiolta "kunnallistuttamisen" taidon. Kun työläisperheistä huolehtivat kunnat, silloin suomalainen teollisuus kannattaa, se voi harjoittaa vientitavaroiden polkumyyntiä entistä laajemmin ulkomaisilla markkinoilla. — — — — Paperiteollisuuskin Suomessakin vielä kannattaa, niin yrittäjät sanovat. Todennäköisesti, raaka-aineet ovat halpoja, mutta varsinkin työpalkat ovat mitättömiä. Työläisille ei tarvitse maksaa niin paljon palkkaa, että perheet, varsinkin suurperheet eläisivät palkastaan. Suurperheiset työläiset **Mäntässä, Jämsänkoskella, Suolahdella ja kauppaneuvos Haarlan selluloosatehtailla** ympäri maata ovat paikallisten kuntien huollettavana. Siitä huolimatta, vaikka miehet ovat joka päivä työssä, niin he eivät kykene elättämään perheitään, niukkojen palkkojen vuoksi. Sittenkin ihmetellään, että kuinka **loistavasti paperiteollisuus on selviytynyt Suomessa pula-ajasta huolimatta.** Samanlaisia tietoja voidaan esittää seuduilta, jossa on **kutomateollisuutta**, Forssassa, Porissa ja Tampereellakin — — —" (Palkkatyöläinen 27/5—32).

Työttömien todellisesta määrästä antavat viralliset tiedot hyvin epätäydellisen kuvan. Niiden mukaan olisi työttömiä 90 —100 tuhatta. Niistä oli virallisen ilmoituksen mukaan toukokuun lopussa erilaisissa varatöissä 35,000 ja kokonaan ilman työtä 65,000. Mutta tähän lukuun sisältyy vain pieni osa työttömistä. Kokonaan työttömien luku on ainakin kaksi kertaa niin suuri. Peittääkseen kokonaan työttömien luvun kasvamisen aikoo valtio tämän vuoden puolivälistä lopettaa tämän huononkin työttömyystilaston keräämisen.

Hallituksen määräyksen mukaan, jota kyllä aivan äskettäin on muutettu, täytyi varatöissä maksettavain palkkain olla 20 % pienemmät kuin yleensä paikkakunnalla maksettavat palkat. Tästä oli seurauksena kilpailu palkkojen alennuksessa työnantajain ja valtion välillä. Niinpä yleisissä töissä olevien palkat — virallistenkin ilmoitusten mukaan — ovat keskimäärin olleet maalla 16 mk.

ja kaupungissa 20 mk. päivässä, (80 kopekkaa tai rupla tavallisen rahakurssin mukaan). Todellisuudessa ovat ne maalla olleet useimmin 10—13 mk. Näiden palkkojen pienuuden tähden on kuntain täytynyt säännöllisesti antaa vaivaisapua työssäkäyvienkin työläisten perheille. Terrorin avulla koetetaan työväestö sittenkin pakottaa tekemään työtä näillä riittämättömillä palkoilla. Niinpä Helsingin 900 työttömältä riistettiin työttömyyskortti ja oikeus saada ruokaa työttömien keittolasta sen tähden, että he kieltäytyivät työskentelemästä eräällä maantierakennuksella, jossa palkat olivat vielä näitä keskimääräisiäkin palkkoja huonommat. Nämä kurjilla palkoilla teetetyt työtkin lopetti Helsingin kaupunki kesän ajaksi.

Yhä räikeämmäksi käyvän työnantajien työläisiin kohdistaman riiston ohella on fasistisen valtion viimemainittujen kannettavaksi asettama taakkakin alituisesti kasvanut. Eduskunnassa esitettyjen laskelmien mukaan tuli veroista v. 1913 työläisten maksettavaksi 44,6 %, v. 1929 oli se 62,0 % ja 1931 64,7 %. Erityisen raskas on välillisten verojen taakka. V. 1920 kannettiin tulleina 600 milj. mk, mutta 1930 jo 1400 milj. mk. Vuoden vaihteessa tehtyjen tullikorotusten jälkeen tulee veroilla koottavasta määrästä tullien osaksi v. 1932 69,6 %. Sellaisten välttämättömien jokapäiväisen kulutuksen esineiden, kuten sokerin, kahvin ja vehnäjauhojen, tullista saadaan v. 1932 2/3 koko tullikannan määrästä. Vehnäjauhojen tullia on korotettu vuodesta 1922 lähtien enemmän kuin kaksinkertaisesti, ollen se nyt 2.50 kilolta. Sokerin tulli on 5 mk kilolta, silloin kun sokerin hinta itsessään on vain 1:50 kilo. Rukiin tulli on 100 % tavaran arvosta. Teollisuustavarain tullin korkeutta osottaa m. m. se, että kenkäparista tulee tullia maksaa 35 á 45 mk. parilta, kun itse kenkäparin valmistus maksaa vain 25 mk.

Miltei yhtä häikäilemättömästi on kapitalismin riisto kohdistunut työtätekevään *talonpoikaistoon.* Maataloustuotteiden menekin yhä pienentyessä ja hintojen laskiessa voi keskivarakas ja köyhä talonpoika yhä harvemmin maksaa korotetut verot, velkojensa korot ja kuoletukset. Pohjoisosassa maata on valtion eräissä Neuvostoliiton rajaa lähelläolevissa kunnissa täytynyt kokonaan luopua verojen pakkoulosotosta. Tästä huolimatta kasvavat talonpoikain omaisuuden pakkomyynnit alituisesti. Maatilojen pakkohuutokauppoja oli eräiden tietojen mukaan 1926 219, 1928 315, 1929 396, kasvaen sitten seuraavana vuonna jo 1018. V. 1930 pakkohuutokaupoista ilmoitetaan, että niistä koski suurtiloja 63, keskitiloja 335 ja pientiloja 690 pakkohuutokauppaa. Tämä jako on kyllä porvarillisten lehtien tekemä, mutta arvattavasti ei se ainakaan kaunistele asiaa. Tämänkin jälkeen on luku jatkuvasti suurentunut. Kun v. 1931 myytiin kaikkiaan pakkohuutokaupalla 1623 talonpoikaistilaa, niin myytiin niitä jo tämän vuoden kolmen ensimmäisen kuukauden aikana 467. Jos ottaa huomioon vain sen kehityksen, mikä talonpoikaistilojen pakkomyynneissä tapahtui viime vuoden loppupuolella, niin tulisi niiden luku tänä vuonna olemaan vähintäin noin 1850 tilaa.

Yhä häikäilemättömämmäksi käyvän riistonsa ja ryöstönsä toteuttamisen turvaamiseksi, vastarinnan kukistamiseksi, on suurporvaristo myös jatkuvasti kiristänyt työtätekevään väestöön kohdistuvaa terroria. Kaikki luokkatietoisen työväestön joukkoesiintymiset on yritetty tukahduttaa alkuunsa. Vielä kuluneen vuoden aikanakin on jatkunut ajojahti entisten legaalisten vasemmistolaisten järjestöjen aktiivisia jäseniä vastaan.

Usea työläinen on niissä toimimisesta tuomittu vankilaan, puhumattakaan kaikkiin kommunisteiksi epäiltyihin työläisiin kohdistuvasta vainosta. Viime vuoden aikana vangittiin yli tuhannen työläistä. Tämän vuoden 3 ensimmäisen kuukauden aikana kehui ohrana vanginneensa 60 työläistä. Vankilassa olevien vallankumouksellisten työläisten vainoamista on monella tavalla tehostettu. Lehdet ovat mm. kertoneet, että poliittisten vappumielenosoituksen johdosta on heiltä riistetty 2 viikoksi poliittisille vangeille kuuluvat erikoisoikeudet.

Fasistisen hallituksen ja eduskunnan yhteistoiminnan tuloksena on Suomen porvaristo toteuttanut kokonaisen sarjan lakien muutoksia, jotka tarkoittavat työtätekevien luokkien aseman kiristämistä. Kunnallislakeja, paino- ja yhdistyslakeja on siinä mielessä muutettu. Yhdistyslain muutos tarkoitti erityisesti kaikenlaisten luokkatietoisten työläisten legaalisten järjestöjen perustamisen estämistä. Kun sen voimaantulo siirrettiin yli vaalien, niin ilmoitti hallitus käyttävänsä sen tilalla valtakunnan suojeluslain määräyksiä. Niin siviili- kuin sotilasrikoslakeja- ja vankila-asetuksia on kiristetty erityisesti poliittisia "rikoksia" silmälläpitäen. Viimeksi mainittuun on otettu mm. määräys jonka mukaan poliittinen vankikin voidaan rangaistuksensa kärsittyään määrätä parantumattomana rikollisena niin sanottuun turvasäiliöön. N. s. hätäsuojeluspykälään on tehty muutos, joka ilman muuta vapauttaa fasistien toimeenpanemien työläismurhien tekijät kaikesta rangaistuksesta.

Mäntsälän retken aikana voimaanpantu n.s. valtakunnan suojeluslaki, joka poistaa loputkin lakien määräämät muodollisuudet terrorin toimeenpanossa, on sen jälkeenkin säilytetty ja käytetään täyttä päätä työväkeä vastaan. Näihin välittömiin terrorilakeihin kuuluu myös erikoinen lakonrikkurien suojelemisesta annettu asetus.

Samalla on suurporvariston hyökkäys kohdistunut myös voimakkaana yhteiskunnallisen lainsäädännön huonontamiseen. Kokoomuspuolueen puoluekokous viime vuonna asetti sen lähiajan erityiseksi tehtäväksi. Sen avulla tuli supistaa kuntien ja valtion menoja. Sitä tarkoitti m.m. ehdotus työttömyyskassalain huonontamisesta, jonka voimaantulo siirtyi kuitenkin toistaiseksi. Äskettäin alaisillensa järjestöille lähettämässään kirjelmässä ehdottaa työnantajain keskusliitto muutettavaksi tai kumottavaksi seuraavat lait: 1) laki ammattien tarkastuksesta, 2) työaikalaki (8 t. työpäivä pois?), 3) laki merimiesten työajasta, 4) työsopimuslaki, 5) laki itsenäisyyspäivän viettämisestä vapaapäivänä, 6) köyhäinhoitolaki, 7) laki työrauhasta (rikkurilaki), 8) laki nuorten henkilöiden käyttämisestä työssä. Hallitus on myös asettanut kaksi komiteaa, joista toisen tulee tutkia kuntien talouden järjestämistä ja toisen yleisten töiden teettämisjärjestelmää ja jotka ilmeisesti tulevat tekemään samaan suuntaan meneviä ehdotuksia.

2. FASISTIDIKTATUURIN HALLITUSAPARAATTI

V. 1931 SKP:n puoluekonferenssi määritteli Suomen suurporvariston fasistisen diktatuurin esiintyvän pääasiassa seuraavissa muodoissa:

"a) suurporvaristo on ottanut omien pääedustajiensa, finanssipääoman edustajien, kokoomuspuolueen ja sitä lähinnä olevien aineksien käsiin välittömän johtovallan koko hallitusjärjestelmässä (presidentti, tosiasiallinen johto hallituksessa, eduskunnassa, hallinnossa, armeijassa, suojeluskuntalaitoksessa jne.) käyttäen samalla näen-

näisinä vapaina käsivarsinaan yhtäältä lapualaisliikettä ja toisaalta sosialidemokraattisen oppositionsa koneistoa;

b) työväenluokan valtiollisen ja taloudellisen luokkataistelun parlamenttaaristen, kunnallisten ynnä kaikkien muiden laillisten oikeuksien ja laillisten järjestöjen (ammattijärjestön, eduskunta- ja vaalijärjestöjen, sanomalehtien ym.) väkivaltainen tuhoaminen ja kaiken vallankumouksellisen työväenliikkeen ilmausten järjestelmällinen, raivoisa vainoaminen ja terrorisoiminen niin laittomin kuin laillisinkin keinoin."

Toistaiseksi on Suomen suurporvaristo pitänyt itselleen edullisena fasistisen diktatuurinsa erinäisillä demokraattisilla muodoilla verhoamisen. Fasistisen diktatuurikomennon toteuttamista hoitaa siten neljästä porvaripuolueesta kokoonpantu kokoomushallitus, jossa näennäinen johtoasema on maalaisliittolaisella puolueella. Ainoastaan sosialidemokraatit ovat hallituksen ulkopuolella. Ulkonaisesti on kokoomuspuolue toistaiseksi tyytynyt siihen, että sen käsissä on presidentinpaikka ja 3—4 ministeripaikkaa hallituksessa. Vieläpä Mäntsälän tapausten aikanakin, jolloin kokoomuspuolue yhtyi lapualaisten vaatimukseen hallituksen erosta, se esitti vain uuden "yhteisporvarillisen hallituksen" muodostamista. Ja kun kaksi siihen puolueeseen kuuluvaa ministeriä erosi, niin lähetti se omat miehensä niiden tilalle. Miten tarkasti hallitus kuitenkin ajaa suurporvariston politiikkaa, näkyy m.m. siitä, että sen kuluvalle vuodelle esittämä budjettiehdotus oli jotenkin tarkkaan sama, jonka hallitukselle oli esittänyt maan suurimman pankin ja kokoomuspuolueen erään huomattavimman johtajan, Paasikiven, johdolla toiminut ja pääasiassa suurpääoman edustajista kokoonpantu komitea. Eduskuntakaan ei sitä sanottavasti muuttanut.

Turvataakseen johtovaltansa säilymisen vaikeimmissakin käänteissä niin hallituksessa kuin eduskunnassakin ja niiden ajamassa politiikassa, on kokoomuspuolue kaiken aikaa toiminut iskujoukkojensa, lapualaisten, järjestön vahvistamiseksi ja suojeluskuntien ja sotaväen päällikkökunnan paikkoja järjestämällä omien luotettujen miesten käsiin.

Parlamentissa ovat eri puolueitten väliset suhteet seuraavat: Kokoomuspuolue 42 edustajaa, edistysmielinen puolue 11, maalaisliitto 59, ruotsalainen kansanpuolue 21, pienviljelijäin puolue 1 ja sosialidemokraatit 66 edustajaa.

Tässäkin kokoonpanossaan on eduskunta riittävän notkeasti tyydyttänyt kaikki suurporvariston tärkeimmät vaatimukset. Siitä on ollut myös se etu, että se on antanut "sosialifasisteille ja muille "demokratiaa" näytteleville porvareille tilaisuuden uskotella työväelle ja talonpojille, että Suomessa ei vallitse fasismi, vaan kansanvaltainen järjestelmä." (SKP:n puoluekonferenssi 1931). Lomalle lähtiessään hyväksyi eduskunta viime vuonna n.s. taloudellisen valtalain, jonka mukaan hallitukselle ja presidentille myönnettiin valtuuksia, jotka lakien mukaan kuuluivat vain eduskunnalle. Niitten mukaan voi se eduskuntaa kuulematta vielä vapaammin toimia suurporvariston etujen mukaisesti. Mäntsälän retken porvariston eri ryhmien kesken syventämien erimielisyyksien tähden tuli tämä valtalaki tosin tänä keväänä eduskunnan lomalle lähtiessä pienellä äänten enemmistöllä hyljätyksi.

Vallankumouksellinen työväki ja talonpoikaisto on vaalioikeuden suhteen asetettu erikoisasemaan. V. 1930 parlamenttivaaleissa estettiin työväen vaaleihin osanotto välittömällä väkivallalla, porvarien omia lakejakin julkeasti rikkoen. Sen jälkeen on niin parlamentti- kuin kunnallis-

vaalilakiinkin eduskunnan myötävaikutuksella tehty sellaisia muutoksia, jotka antavat paikallisille vaalilautakunnille oikeuden ilman muuta hyljätä kaikki heidän mielestään epäluulonalaiset vaalilistat. Useampiin muihin lakeihin on samalla tehty sellaisia muutoksia, joiden kautta tarkoitetaan estää kaikki vallankumouksellisen työväen julkinen vaaliagitatio kuin myöskin muu valistustoiminta.

Erinäisten demokraattisten muotojen säilyttämiseen on Suomen suurporvaristo ollut pakotettu, sentähden että monien porvarispuolueiden kannattajistakin osa pitää edelleenkin kiinni vanhoista demokraattisista traditioista. Mutta fasistirintaman oikeiston hyvin usein toistama puhe parlamenttarismin rappeutumisesta ja puolue-elämän vanhingollisuudesta osottavat, että Suomenkin suurporvaristo pyrkii kehittämään mahdollisimman täydellistä yksipuoluesysteemiä Suomessa. Viime syksystä lähtien erikoisen nopeasti syventyneen taloudellisen pulan pohjalla fasistisen yhteisrintaman sisällä esiintyneiden erimielisyyksien yhteydessä onkin äärimmäisten fasistiainesten taholta yhä useammin esitetty vaatimuksia fasistisen hallitusjärjestelmän vieläkin joustavammaksi muokkaamisesta. Nuo vaatimukset ovat myös olleet aiheena fasististen metoodien edelleen kehittämistyötä koskevien erimielisyyksien yhä enemmän esille tulemiseen.

3. Suomalaisen fasismin ohjelmalliset lausunnot

Ohjelmaansa määritellessään on suomalainen fasismi ollut verrattain niukkasanainen. Sen ohjelma on ollut verrattain köyhä fasismille ominaisesta yhteiskunnallisesta demagogiasta. Mikäli sitä on esiintynyt, on se kohdistunut pääasiassa talonpoikiin päin. Päähyökkäyksensä aikana v. 1930 käytti suomalainen fasismi tunnuksinaan miltei yksinomaan yleistä kommunismin hävittämisvaatimusta. Taloudellinen pula ja muut vaikeudet selitettiin johtuvan kommunismista ja kun se kukistetaan, niin voidaan muka epäkohdatkin nopeasti korjata. Niin uskoteltiin varsinkin fasismin iskujoukkona käytetyille kulakki- ynnä muille talonpojille. Hyvin tärkeän kiihotuksen välineenä käytettiin silloin myös Neuvostoliiton muka harjoittamaa dumbingia. Pulan johdosta metsätulonsa menettäneiden kulakkitalonpoikien keskuudessa olikin tällä tunnuksella epäilemättä suuri merkitys. Samalla se toi hyvin selvästi esille fasismin vihamielisyyden Neuvostoliittoa vastaan ja interventionin valmistelun jouduttamista tukevan luonteen. Kaiken aikaa on fasististen tunnusten joukossa näytellyt huomattavaa osaa muka uskonnon puolustaminen. Miten varovainen suomalainen fasismi on ollut varsinkin työväkeä kohtaan suunnatussa yhteiskunnallisessa demagogiassa, näkyi m.m. viime syksynä esitetyssä n.s. maakuntain liikkeen ohjelmassa. Kun sen ensimmäisessä luonnoksessa oli eräitä työväen kosimiseenkin tarkoitettuja vaatimuksia, niin karsittiin ne kaikki Helsingin yhteisessä kokouksessa pois.

Mitä Suomen suurporvaristo todella ajoi takaa pystyttäessään fasistisen diktatuurinsa, sen esitti kokoomuspuolueen päälehti pääkirjoituksessaan 24/3—32 m.m. seuraavasti:

> "Lapuanliikkeen ansiota on, että meillä on eduskunta, joka on hyväksynyt kommunistilait ja siten työntänyt kommunismin pois julkisesta elämästä — — — joka sen tahtoo kieltää, kieltää selvät tosiasiat. — — — Se on ollut suuri hyvätyö moraalisesti ja poliittisesti, mutta ei liioin vähemmän taloudellisesti, nimenomaan nykyisen pulan-ajan taustaa vastaan

katsottuna. Ajateltakoonpa vain, mitä sekasortoa olisi taloudellisessa elämässämme tietänyt kommunistien mukanaolo näinä vaikeina vuosina. Jos kaikkien nykyisten vaikeuksien lisäksi olisi vielä ollut kestettävä **kommunistien** hyvin varmasti **toimeenpanemat työrettelöt** ja kaikenlainen muu kiusanteko, se olisi varmaan tehnyt olot aivan kestämättömiksi ja loppujen lopuksi kaiketi kuitenkin vienyt siihen, että kommunismi olisi ollut hävitettävä." (Harv. kirj.).

Miten tärkeänä porvaristo todellakin pitää työväen elintason alaspainumista pulasta ulospääsyn keinona, näkyy m.m. kokoomuspuolueeseen kuuluvan tohtori O. K. Kilven viime helmikuun puolivälissä pitämästä esitelmästä, jossa hän m.m. sanoo:

"Ne parannnuskeinot, joita näkee esitettävän m. m. ammattiyhdistyksen taholta, joiden tuloksena ei ole pienentyneet työkustannukset käytettyä työmäärää kohtaan, eivät voi pitemmälti lievittää työttömyyden syytä. Parannus on tuskin aikaansaatavissa ennenkuin se **palkkain alennus**, joka on valitettava, mutta johon jo osittain on täytynyt ryhtyä,**on päässyt tarpeeksi yleisesti vaikuttamaan.**" (Harv. kirjoittajan).

Yhtenäisemmässä muodossa esitettiin fasistinen ohjelma viime vuoden lokakuun lopussa n.s. maakuntaliikkeen ohjelman nimellä. Sen päävaatimukset kohdistuivat siihen, että kotimainen teollisuus ja maatalous oli saatava suojelustullien, vientimaksujen ja muiden valtioavustusten avulla "kannattavaksi ja työttömyys siten luonollisella tavalla poistetuksi." Maatalouden oli saatava luottoa "rahamarkkinoiden sallimalla halvimmalla korolla." Valtion oli tehtävä kaikki voitavansa maanviljelysväestöä uhkaavan perikadon torjumiseksi. Sortuneille tilallisille oli koetettava hankkia maata. Valtion tuloja oli lisättävä kumoamalla kieltolaki. Sosiaalista ynnä muuta lainsäädäntöä, lukuunottamatta sotalaitosta koskevaa, huonontamalla oli pyrittävä alentamaan valtion ja kuntien menoja. Kommunistinen ja sosialistinen kiihoitus oli estettävä panemalla painolaki täydellä teholla käytäntöön. "Kysymys valtiollisesta ja kunnallisesta äänioikeudesta on perusteellisesti selvitettävä ja vaalioikeus annettava vain niille, jotka täyttävät kohtuullisiksi katsottavat yhteiskunnalliset velvollisuudet. Iän tuoma kypsyneempi harkintakyky on myös tällöin otettava huomioon." Valtion ja kuntien virastojen työ oli saatava joustavammaksi, valtion liiketoiminta supistettava ja maanpuolustuslaitosta edelleen kehitettävä. Maassa on pidettävä lujaa järjestystä ja otettava *kuolemanrangaistus käytäntöön.*

Vaikka tämä ohjelma toimitettiinkin tasavallan presidentille ja hallitukselle n.s. maakuntain lähetystön kokouksen nimessä, niin osottaa se kaikilta osiltaan, että se on selvä suurporvariston pula-ajan ohjelma. Se olikin kaikilta pääosiltaan yhtäpitävä kokoomuspuolueen viimevuoden puoluekokouksessa tekemien päätösten kanssa. Tähän ohjelmaan yhtyi myös lapuanliikkeen johto marraskuun puolivälissä antamassaan julkilausumassa. Se lisäsi vain siihen rikkurien suojelemista koskevan ja eduskunnan ja hallituksen välillä aikaansaatavan paremman vallanjaon vaatimukset. Viimemainittua seikkaa korosti myöskin lapuanliikkeen pääsihteeri, kenraali Vallenius, viime helmikuun alussa Rovaniemellä pitämässään puheessa seuraavilla sanoilla:

"Hallituksen valtaa on lisättävä siihen määrään, että hallitus saattaa tosiaankin positiivisesti maata hallita — — — kaikki maan isänmaalliset voimat on keskitettävä yhteen voimakkaaksi, järkkymättömäksi kokonaisuudeksi, jonka turvin uudelleenjär-

jestetty hallitusvalta saattaa jatkuvasti hallita maata."

Koko hallituksen ja eduskunnan toiminta onkin kulkenut pääasiassa juuri näiden selvästi suurporvariston sanelemien ohjelmallisten vaatimusten toteuttamisen linjaa. Suurin osa niistä on jo toteutettu. Kieltolaki on kumottu, valtion tuotantolaitokset on päätetty luovuttaa yksityisille yhtiöille. Pakkohuutokaupalla myytävien tilojen valtiolle lunastamisesta on annettu laki, jolla on muka tahdottu auttaa kyllä vain "terveellä" pohjalla olevia varakkaita) talonpoikia, mutta joka asiallisesti tarkoittaa valtion kustannuksella hankkia pankeille niiden saatavat. Tähänastiset huutokauppahinnat kun olivat useasti niin alhaiset, että ne menivät kokonaan huutokauppakuluihin.

4. FASISTISEN YHTEISRINTAMAN ERI RYHMÄT JA NIIDEN KESKINÄISET ERIMIELISYYDET

Suomen suurporvariston fasistisen diktatuurin varsinaisena tukena ovat noin 100.000 jäsentä käsittävät suojeluskunnat ja erilaiset apujärjestöt. Erikoisena iskujoukkona fasistidiktatuurin pystyttämisessä ja sen toteuttamisessa on toiminut fasistisen yhteisrintaman oikea käsivarsi, n. s. lapuanliike. Sen perusosan muodostavat pulan liikeelleajamat kulakkitalonpojat ja asemaltaan sortuvat erinäiset pikkuporvariston kerrokset. Ulospäin esiintyy se talonpoikaisen kansan liikkeenä, mutta käytännössä noudattaa hyvin tarkkaan suurporvariston kokoomuspuolueen antamia ohjeita. Se näkyy m.m. suhteessa talonpoikaiston pulaliikehtimiseen. Kun talonpojat ryhtyivät estämään pakkohuutokauppojen pitämistä ja pulakokoukset vaativat velkojen maksujen lopettamista, niin julisti lapuanliikkeen johto olevansa jyrkästi niitä vastaan. Aivan Mäntsälänretken edellä (24/2 32) kirjoitti lapuanliikkeen päälehti *Ajan sana* maksulakosta m.m. seuraavaa:

"Sitäpaitsi täytyy päätöksen tekijöille olla selvää, että tällainen lakko, mikäli sille saadaan laaja kannatus, tulee enemmän kuin mikään muu toimenpide kärjistämään talouspulaa ja siten vähentämään valtiovallankin mahdollisuuksia tilanteen selvittelyyn. Tällaiset päätökset on siis mitä jyrkimmin tuomittava. Ne eivät ainoastaan vahingoita maatalouden asiaa, vaan ovat suorastaan **yhteiskunnan vastaisia** — — — **Lapuanliike ei voi hyväksyä** taloudellista taistelua, joka vakavasti uhkaa kansamme yhteistä menestystä. Hädässä on nyt, paitsi ehkä 20.000 maanviljelijää — — — satatuhatta työläistä, koko sahateollisuutemme, moni muu teollisuuden ja liike-elämän haara sekä suuri osa sivistyneistöäkin".

Lapuanliikkeen merkitystä toisten fasistisen yhteisrintaman puolueiden eteenpäin ajamisessa kuvaa kokoomuspuolueen pää-äänenkannattaja Uusi Suomi 24/3 32 seuraavasti:

"Lapuanliikehän se oli eikä mikään muu, joka antoi porvarillisille piireille selkärankaa vastustaa vasemmiston häikäilemättömiä valtapyrkimyksiä. Lapuanliike teki siten jatkuvasti arvaamattoman tärkeätä herätystyötä."

Tätä kokoomuspuolueen johdolla ja lapualaisten iskujoukkojen avulla tehostettua suurporvariston politiikkaa ovat vointinsa mukaan tukeneet myöskin muut puolueet ruotsalaisen suurporvariston puolueista aina sosialidemokraatteihin saakka. Se ei ole kuitenkaan voinut tapahtua ilman hankauksia ja joskus hyvinkin jyrkästi esiintyviä ristiriitoja. Mitä kireämmäksi taloudellinen pula on käynyt ja mitä kiinteämmin finanssiporvaristo vaatii kurin kiristämistä, sitä useammin ovat nuo ristiriidatkin esiintyneet. Porvariston keskinäisis-

tä ristiriidoista sanotaan puolueemme päätöksessä:

"Porvariston leirissä esiintyy koko joukko sisäisiä ristiriitoja, rakoilemisia sekä vanhoja ja uusia ryhmityksiä, riippuen osaksi etujen ristiriidoista, osaksi siitä välttämättömyydestä, että porvaristo tarvitsee useita eri puolueita ja muita eri järjestöjä, joiden kunkin on esiinnyttävä jonkin verran eri tavalla, voidakseen kerätä eri kansankerrosten kannatusta (kokoomuspuolue, lapualaiset, aitosuomalaiset, ruotsalainen puolue, maalaisliitto, edistysmieliset, sosialidemokratia, "vapaa työväenliitto" jne.). Aivan yhtenäiseksi ei porvariston rintama voikaan koskaan muuttua sisäisesti. Se on yhtenäinen ainoastaan taistelussaan vallankumousliikettä vastaan."

Erimielisyyksien pohjana on tietysti ensinnäkin se, että eri porvaristoryhmiä edustavilla puolueilla on valvottavanaan hiukan erilaisia taloudellisia etuja. Se, mikä on eduksi kokoomuspuolueen edustamille eturyhmille, ei ole aina eduksi edistyspuolueen edustamille virkamiehistön yläkerroksille, puhumattakaan maalaisliiton edustamista suurtilallisista ja kulakkitalonpojista. Tullimaksujen ja vientimaksujen korottamisessa, samoinkuin valtioapuja määrättäessä joutuvat nämä eturistiriidat hyvinkin usein törmäämään vastakkain. Teollisuuskapitalistit ovat murisseet maatalouskapitalisteille maksettavista vienti avustuksista ja maanomistajat vuorostaan paperipuiden viennistä maksettavista tulleista. Teollisuus- ja pankkikapitalistit leikkasivat hyvän apajan kultakannasta luopumisen yhteydessä tapahtuneen inflation kautta, mutta vastustavat toistaiseksi eräiden maanomistajapiirien, joita maalaisliittokin on yhtynyt kannattamaan, vaatimusta inflation toimeenpanemisesta setelistön lisäämisen avulla. Nämä riidat kyllä tavallisesti sovitaan sillä tavalla, että kukin saa tilaisuuden kahmia omalla alallaan, ja siten, että taakka loppujen lopuksi vyörytetään entistä raskaampana työtätekevän kansanosan hartioille. Mutta kompromississa kullekin kapitalistiryhmälle sovitun osuuden määräämiseen vaikuttaa paljon myöskin se, miten asianomainen eturyhmä on sijoittunut hallitseville valtapaikoille. Mitä suurempaa osaa suojelustullit ja vientimaksut näyttelevät, sitä tärkeämmäksi käy noille eturyhmille olla itse saapuvilla, silloin kun näistä päätetään. Muitakin etuja heillä on valvottavanaan.

Yhtenä erimielisyyksien aiheena fasistisen yhteisrintaman sisällä on myös kansallinen ristiriita. Lapuanliike ja muut äärimmäiset fasistiainekset vaativat ruotsalaisen kansanaineksen kielellisten oikeuksien rajoittamista. Siitä johtuu, että ruotsinkielinen talonpoikaisto on ollut enimmäkseen pidättyvällä kannalla Lapuanliikkeeseen nähden. Mäntsälän tapausten aikana hajosi jokin ruotsalainen lapuanliikkeen osasto omasta alotteestaan. Tämän talonpoikaisen painostuksen vaikutuksesta ovat eräät ruotsalaiset edustajat eduskunnassa silloin tällöin esiintyneet oppositiossa fasistista hallitusta vastaan. Mutta ruotsalainen suurporvaristo on toiminut täydessä sovussa suomalaiskansallisen fasismin kanssa. Sen lehti *Hufvudstadsbladet* koettaa kaikin tavoin peitellä ruotsalaisten oikeuksia vastaan tehtyjä hyökkäyksiä. Aivan äskettäin on ruotsalaisen kansanpuolueen sisälle järjestynyt erityinen fasistinen fraktio. Sen puheenjohtajaksi on valittu ruotsalaisen suurporvariston tyypillisin edustaja August Ramsay. Sen tärkeimmät ohjelmapykälät ovat samat kuin kokoomuspuolueellakin on ollut. *Huvudstadsbladet* selittää, että ryhmä mahtuu kyllä ajamaan näitä vaatimuksiaan yhteisen ruotsalaisen puolueen sisälläkin. Jonkinlainen

varovaisuus ruotsalaisia talonpoikia kohtaan on kuitenkin vaikuttanut sen, että äsken pidetyssä ruotsalaisen puolueen puoluekokouksessa ei valittu ketään tämän fraktion virallisia johtajia puolueen johtoon.

Erimielisyyksien aiheena on myöskin erilainen käsitys siitä, miten laajalle pohjalle perustuen porvariston fasistinen diktatuuri olisi kestävämpi. Edistysmielisen puolueen johtavin mies, entinen presidentti Ståhlberg, on esim. äskettäin pitänyt suuren esitelmän, jossa hän on koettanut esitellä "demokraattisen järjestelmän" edullisuutta siinä suhteessa. Mutta ei hänellä eikä puolueellaan ole mitään työväen oikeuksien riistämistä vastaan. Epäilemättä näkisivät niin virkamiesten yläkerroksia edustava edistymismielinen kuin myös maaseudun kapitalisteja, tilanomistajia ja kulakkitalonpoikia edustava maalaisliitto mielellään, että fasistisen rintaman yhteinen pohja olisi mahdollisimman laaja. Sen ne soisivat kannattajiensa säilyttämisen sekä omien etujensa valvomisen tähden.

Tämän vuoksi ovat muut puolueet koettaneet sopivalla tavalla jarruttaa kokoomuspuolueen yksinvallan liiallista kasvamista. Tähän vastustukseen sisältyy tietysti paljon kannattajajoukolle tarkotettua demagogiaakin, mutta myöskin todellista oman vaikutusvaltansa pienenemisen pelkoa. Pohjois-Suomen pienviljelijäalueella ilmestyvä maalaisliittolainen lehti *Kainuun sanomat* hälyttää esimerkiksi äskettäin kirjoittamassaan artikkelissa oikeistolaisten vaatimuksen johdosta rajoittaa äänioikeutta:

"Jälleen valmistellaan lapuanliikkeen uutta ylösnousemusta. Sairaalloisella kiihkolla tehdään tietä leveäksi uudelle liikehtimiselle, joka tulisi pyyhkäisemään pois nykyisen yhtäläisen äänioikeuden. — — — Siinä on naru, josta nyt lähdetään nyhtämään kansaa sille tielle, jonka päässä jokaiselle asioita harkitsevalle kansalaiselle häämöttää **ankaran oikeistovallan aikakausi**, jolloin suurimman omaisuuden omistaja olisi suurin määrääjä, huolimatta siitä, millä tavalla hän olisi omaisuutensa koonnut." (Harv. kirj.).

Epäilemättä äänioikeuden rajoittaminen samoinkuin muukin valtiovallan keskittäminen suurporvariston käsiin heikontaisi enimmän maalaisliiton ominaispainoa yhteisessä vallanjaossa. Onhan sillä verraten suuret joukot pien- ja keskitalonpoikia ollut äänestäjinään, joiden avulla se on saanut parlamentissakin huomattavan sijan. Mutta että senkin "demokratian" puolustus on asiallisesti vain kapitalististen puoluejohtojen ja niiden edustamain kapitalistiryhmien etujen puolustamista, näkyy siitä, että maalaisliittolaiset ehdottavat, että valtiollisiin vaaleihin saisivat osallistua vain hallituksen laillistuttamat puolueet eivätkä mitkään ryhmät. Se on kohdistettu selvästi mahdollisia talonpoikain ryhmityksiä vastaan, joita on vaikea julistaa kommunistisiksi.

Missä tarkoituksessa suurporvaristo vaatii hallituksen vallan lisäämistä ja millä tavalla se aikoo ohjia kiristää näkyy m.m. toukokuun 22 p:nä pidetyn kokoomuspuolueen puoluekokouksen päätöksistä. Valtiollisesta asemasta tekemässään päätöksessä sanoo se esim. seuraavaa:

"Tulee saada takeita siitä, että eri kansalaispiirien kokeneimmat ja kyvykkäimmät sekä suurinta **taloudellista ja valtiollista vastuuta kantavat** voimat tulevat mukaan rakentavaan lainsäädäntötyöhön. On saatava nykyistä parempia takeita hallituksien pitkäaikaisuudesta sekä toimeenpanevan vallan vakavuudesta, lujuudesta ja arvovallasta."

Sosialidemokraateista sanoi saman puoluekokouksen muuan alustaja:

"Sosialidemokraattisenkin puolueen ohjelman perimmäisenä tarkoituksena

on sosialisoiminen, tuotantovälineiden ottaminen joko valtion tahi kuntien tahi niiden muodostamien yhtyminen haltuun. Sosialisoiminen tulisi tapahtumaan osaksi pakkoluovutuksella ja osaksi jyrkästi koroittamalla tulo- ja omaisuusverotusta".

Sentähden päätti kokous, että

"Maamme nykyisen yhteiskunta- ja talousjärjestelmän muuttamista ja puolustusmahdollisuuksien heikentämistä tarkoittavaan sosialidemokraattisen puolueen ohjelmaan ja sen toteuttamiseksi tapahtuvaan toimintaan tulee kansalaisten sekä myös valtiovallan kiinnittää mitä vakavin huomio ja ryhtyä tehokkaasti estämään sillä pohjalla tapahtuvaa yhteiskuntajärjestyksen ja lainvastaista toimintaa"

5. *"MÄNTSÄLÄN KAPINA"*

Jyrkimpänä esiintyi fasistisen yhteisrintaman eri fraktsioiden välinen ristiriita helmi-maaliskuun vaihteessa tapahtuneen lapualaisten nousun aikana, jolloin ne kokoontuivat ainakin tuhannen miehen voimalla noin 70—80 km:n päähän pääkaupungista ja vaativat sieltä hallituksen eroamista ja sosialidemokraattien toiminnan lopettamista. Muissakin osissa maata mobilisoivat ne huomattavia joukkoja toimimaan valmiiksi.

Jo viime syksynä oli kokoomuspuolue ryhtynyt erikoisiin toimenpiteisiin diktatuurikomennon kiristämiseksi. Sen ajoi siihen jo useinmainittu pulan kiristyminen ja siitä johtuva joukkojen tyytymättömyyden kohoaminen. Huomattavampia toimenpiteitä suurporvariston taholta oli kenraali Valleniuksen vapauttaminen vankilasta ja hänen määräämisensä lapuanliikkeen sihteeriksi. Samaan aikaan voimistettiin myöskin solutustyötä suojeluskunnissa ja sotaväessä. Jo viime vuoden lokakuussa aiheuttivat nämä kokoomuksen toimenpiteet julkisen riidan eri puolueiden kesken. Yhteisen edun nimessä riita kuitenkin sillä kertaa sovittiin, ilmeiseksi lapuanliikkeen ja suurporvariston eduksi. Kenraali Valleniuksen johdolla järjestettiin lapuanliike toimimaan kaksoisjärjestönä, siten, että julkisen lapualiikkeen sisällä toimi erityisesti luotetuista henkilöistä organisoitu illegaalinen rengas.

Kun talonpoikain pulakokousten pakkohuutokauppojen lopettamista ja maksujen lakkauttamista koskevat päätökset kävivät talven mittaan yhä uhkaavammiksi ja työväen keskuudessakin esiintyi ensimmäisiä merkkejä aktiivisesta toiminnasta, niin oli lapuanliikkeenkin jälleen aktivisoitava toimintansa. Se tapahtui tällä kertaa tunnuksella "marxilaisuutta vastaan". Käytännössä se konkretisoitiin vaatimukseksi sosialidemokraattien toiminnan rajoittamisesta ja sosialidemokraattisten yhdistysten hallussa olevien työväentalojen sulkemisesta. Sen tarkoituksena oli kuitenkin kääntää yhä vasemmistuvien talonpoikien huomio pois omasta hädänalaisesta asemastaan ja pulakokousten päätöksistä. Suurporvaristokaan ei voinut suoraan marssittaa lapualaisiaan liikehtiviä talonpoikia vastaan, joten sen täytyy tällä tavalla kiertoteitse yrittää estää pulaliikkeiden edelleen kehittäminen. Mutta samalla tämä sosialidemokraatteja vastaan näköjään tähdätty hyökkäys tarkoitti myöskin maalaisliittolaisen puolueen ja sen hallitusenemmistön puristamista.

Hallituksen näennäisessä johdossa oleva maalaisliitto oli nim. puoluekokouksessaan hyväksynyt päätöksen, jossa vaadittiin hallitusta ryhtymään sellaisiin toimenpiteisiin, että kaikki pakkohuutokaupat maanomistajien omaisuuden suhteen toistaiseksi lakkautetaan. Toisin sanoen siksi, kun ehditään järjestää "terveiden (varakkaimpain) talouksien" velkojen vakauttaminen. Tämän pää-

töksen kanssa yhdenmukaisesti teki hallitus sitten esityksen eduskunnalle pakkohuutokauppojen toistaiseksi lopettamisesta. Maalaisliitto pelkäsi, että sitä seuranneet köyhät ja keskivarakkaat talonpojat luopuvat siitä kokonaan, jos ei ainakin näön vuoksi tehdä jotakin.

Vaikka maalaisliiton puolelta tällainen pulakokousten talonpojille peräänantaminen tapahtuikin kokonaan demagogisessa mielessä, kuten käy m.m. selville sen päälehden kirjoituksesta eduskunnan hylätessä hallituksen esityksen, niin piti suurporvaristo kuitenkin tällaista "horjumista" vaarallisena.

Kun hallitus sitten helmikuun lopussa lähetti mainittuun Mäntsälän pitäjään poliiseja suojelemaan erään sosialidemokraattisen puhujan puhevapautta lapualaisia vastaan, niin johti se lapualaisten yleiseen mobilisoimiseen eri puolilla maata. Aluksi kokoomuspuoluekin yhtyi niiden esittämään vaatimukseen hallituksen erottamisesta. Mutta luottaen äskettäin talonpojille tekemiinsä näennäisiin myönnytyksiin ei hallituksen enemmistö alistunutkaan lapualaisten vaatimuksiin. Hallitus päin vastoin kokosi sotaväkeä pääkaupunkiin ja rautateiden varsille suojelemaan itseänsä. Lapualaiset myös toimivat hitaasti ja eivät saaneet eri puolille maata kasaan niin paljon väkeä kuin olivat odottaneet. Peläten syntyvän aseellisen yhteenoton ei vain sotaväen ja lapualaisten välillä, mutta myöskin suojeluskuntien eri ryhmien välillä, antoi kokoomuspuolue johtajiensa kautta lapualaisille määräyksen mennä toistaiseksi kotiin. Erityisesti viimemainittu seikka aiheutti tällä kertaa kokoomuspuolueen perääntymisen. Toukokuun 12 p. 1932 kirjoittaa *Uusi Suomi* m.m. seuraavaa:

> "Tapahtuneen kansanliikehtimisen jälkiselvittely on suojeluskuntalaitokselle eräänlainen koetinkivi — — — On syytä toivoa, ettei tästä koetinkivestä muodostu **suojeluskuntalaitoksen kompastuskivi.**"

Pelko hajaannuksesta suojeluskunnissa ei ollutkaan kokonaan aiheeton. Jo pulakokoukset olivat aiheuttaneet niissä eräänlaista differentioitumista. Sanomalehdet ovatkin viime kuukausina kertoneet useita tapauksia, jolloin osa suojeluskuntien jäsenistä on uhannut erota, joko sentähden, että Mäntsälän kapinaan osallistuneita ei ole erotettu tai toisin paikoin sentähden, että kapinan johtajia pidetään vangittuna. Joissakin paikoissa ovat kurinpitolautakunnat myös erottaneet suojeluskunnan jäseniä erilaisista syistä.

Tällaista hajaantumista pelkäävät kuitenkin kaikki porvarispuolueet. Kokoomuslainen *Uusi Aura* sanoo m.m.

> "Jos tätä ilmiötä jatkuu, on maanpuolustuksemme selkäranka, tähänastinen ylpeytemme ja ilomme, taittuva. Se on ajoissa estettävä."

Samoin kutsuu edistysmielinen *Helsingin sanomatkin* "kaikkia hyviä voimia" käyttämään kaikkea vaikutusvaltaansa sovinnollisen mielialan palauttamiseksi suojeluskuntien riveihin. Mikäli eri puolueiden lehdet kertovat, tapahtuu tämä sovinnollisen mielialan aikaansaaminen miltei kaikkialla juuri *kokoomuspuolueen* ja lapualaisen *johdon lujittamisen* merkeissä suojeluskunnissa.

Lapuanliikkeen Mäntsälän retki paljasti myös tämän järjestön erikoisen tehtävän intervention provosoimisessa. Uuden Suomen pakinoitsija kertoi nimittäin, että nyt yritetty pääkaupunkiin hyökkäys oli valmistettu tapahtuvaksi aivan "toisesa yhteydessä".

Suostuessaan komentamaan lapualaiset kotiin oli kokoomuksen pakko lehdissään myöntää lapualaisten

esiintyminen virheelliseksi. Se koetti panna siitä kaiken syyn vain lapuanliikkeen huonojen johtajien syyksi. Mutta se ei merkinnyt vielä suinkaan millään tavalla suurporvariston johtoasemastaan luopumista. Sen toimesta on lapuanliike järjestetty uudelleen. Sen johtoon kuuluu nyt m.m. eräs maailmansodan aikaisen jääkäriliikkeen pääjohtajia Herman Gummerus, lapuanliikkeen äänenkannattajan *Ajan sanan* päätoimittaja, eversti Somersalo, ja entinen ministeri E. A. Tuomivaara. Oltuaan jonkin aikaa lakkautettuna on viimeksi mainittu lehti jälleen alkanut esiintyä entisellä ohjelmallaan. Onpa perustettu uusikin lehti, *Suomen kansa.* Mitä pitemmälle tämä uudelleenjärjestely edistyy, sitä vaativammaksi käyvät lapualaisten kokouksissa ja lehdissään esittämät päätökset. Ne vaativat m.m. jyrkästi Mäntsälän kapinan johtajien vapauttamista. Kuopiossa ilmestyvä maalaisliittolainen lehti kirjoittaa lapualaisten viimeisestä edesottamisesta m.m. seuraavaa:

"Eräs lapualaisten uusimpia äänenkannattajia uhkaa jo avoimesti, että jos vangittuja isänmaallisia miehiä ruvetaan rankaisemaan, niin lehti voi vielä kääntyä ja toisella linjalla olevat saavat vielä tuntea nahoissaan sen mitä ovat Lapuaa vastaan kirjoittaneet. Sama lehti kirjoittaa muutenkin jo tavalla, jota ei voi käsittää muuksi kuin suoranaiseksi murhayritykseksi — — mihinpäin asiat ovat nopeasti kulkemassa — — — Laillista hallitusvaltaa uhmaavilla aineksilla on jälleen ollut rohkeutta ryhtyä kokoamaan voimiaan heti tyhjiin rauenneen kapinayrityksen jälkeen".

Ensimmäisenä kokoomuksen voittona on merkittävä se, että lapualaisille hankittiin eduskunnassa armahdus, jonka mukaan vain päälliköt joukkuepäälliköstä ylöspäin joutuvat tutkittavaksikaan, puhumattakaan rangaistuksesta. Sen myöntämisetä olivat yksimielisiä kaikki puolueet sosialidemokraatteja myöten. Muullakin tavalla ovat kaikki fasistisen yhteisrintaman puolueet ilmaisseet halunsa sopia Mäntsälän retken erityisesti kireänä esiinloihtimat keskinäiset riidat. Niin edistysmieliset kuin maalaisliittolaisetkin lehdet ovat näyttäneet sosialidemokraattisille lehdille pitkää nenää, kun ne ovat toivoneet ja uskotelleet näiden keskinäisten riitojen pohjalla syntyvän erikoisen demokraattisen rintaman. Samalla jokainen puolue kuitenkin pyrkii säilyttämään itsellään mahdollisimman hyvât asemat. Sentähden on tora ja sanailu porvariston eri ryhmien välillä edelleenkin jokapäiväinen ilmiö.

6. *SOSIALIFASISMI.*

Suomen fasistisen yhteisrintaman yhteiskunnallista demagogiaa on pääasiassa edustanut sosialifasismi. Niin fasistidiktatuuria pystytettäessä kuin sitä myöhemmin toteutettaessakin ovat sosialifasistit kaikella tavalla tukeneet suurporvariston pyrkimyksiä. Erikoisesti ovat ne ponnistelleet osottaaksensa Suomen porvariston nykyisen valtajärjestelmän mahdollisimman kansanvaltaiseksi. Presidentti Svinhufvud ja nykyinen hallitus ovat sosialidemokraattisten lehtien mielestä demokratian pääedustajia. Mäntsälän retken aikana kehoittivat sosialifasistit työväkeä pysymään rauhallisena ja kannattamaan fasistista hallitusta. Fasismin luonnehti sosialidemokraattisen puolueen puheenjohtaja Harvala maaliskuun puolivälissä pidetyssä puolueneuvoston kokouksessa "kansainvälisen taantumuksen ilmaukseksi." Suomessa edustaa fasismia sosialidemokraattien mielestä vain lapuanliike. Väittävätpä he, että lapuanliike komentaa itse kokoomuspuoluetta-

kin. (*Suomen sosialidemokraatin* kirjoitus 24/3—32).

Lapuanliikkeen esiintymisen ja terrorin kiristymisen väittävät sosialifasistit johtuneen kokonaan vallankumouksellisen työväenliikkeen "yltiöpäisyydestä." Kieltäen siten työväenluokalta oikeuden vastustaa kapitalismin hyökkäystä. Puheessaan 3/4 32 sanoo sosialifasistien johtaja Tanner m. m.:

> "Sehän on ollut meikäläinen kommunistinen liike, joka antoi välittömän aiheen lapuanliikkeen esiintymiselle."

Samoin kirjoittaa S. S. 25/4 pääkirjoituksessaan m. m. seuraavaa:

> "Kun seuraavana vuonna osaksi kommunistien ärsyttävän esiintymisen vastakaikuna taantumuksellinen ja väkivaltainen lapuanliike ilmestyi tekijäksi poliittiseen elämäämme, aiheutui siitä myöskin Suomen ammattijärjestön toiminnan lopettaminen."

Kilpaa porvariston kanssa ovat sosialifasistiset johtajat koettaneet keksiä keinoja kapitalismin pulasta pelastamiseksi. Avoimesti tunnustaa sosialifasistinen puolueenjohto vappujulistuksessaan, että "kapitalismi ei kykene enää omin voimin pelastumaan pulasta." Sosialidemokratian on siis sitä autettava. Sosialifasistit ovat jäseniä kaikissa valtion pulatalouspääsykeinoja etsimään asettamissa komiteoissa. Käytännöllisessä politiikassaan ovat ne kaikella tavalla koettaneet estää työväkeä ja talonpoikia vaatimuksillaan häiritsemästä kapitalismin tervehtymistä. Sosialifasistien häikäilemättömyyttä yhtenä fasistidiktatuurin toimeenpanijoina kuvaa mm. se, että ne ovat aivan julkisesti kaikille järjestöille ja jäsenillensä antaneet määräyksen ilmoittaa poliisille kaikki kommunistisen puolueen ja punaisen ammatillisen järjestön jäsenet. Vapun edellä annettiin samoin julkinen kehoitus toimittaa poliisin käsiin kaikki kommunististen julistusten levittäjät.

Viime syksynä pitämässään suuressa puheessa kehui puolueenjohtaja Väinö Tanner sitä, että työväki oli rauhallisesti alistunut äärimmilleen kiristettyyn riistämiseen. Tästä hän sai julkiset kiitokset suurporvariston lehdistöltä. Vielä 18/3—32 kirjoitti sosialidemokraattinen ammattiyhdistyslehti *Palkkatyöläinen* seuraavaa:

> "Työläiset ovat hiljaa mukautuneet olosuhteisiin nykyisellläänkin, joka tulee olemaan sellaisenaan mitä kaunein lehti maamme työväenluokan historiassa, mutta kuinka kauan sitä kestää, se on asia erikseen. — — — Maamme työläiset eivät tosiaankaan ole, vaikka nälkäkuolema silmien edessä kummittelee, ryhtyneet mihinkään yltiöpäisyyksiin, eivätkä menneet asiattomuuksiin, joka on heille kunniaksi."

Mutta tämä sosialifasististen johtajain avonainen rauhoituspolitiikka ei tyydytä enää kaikkia sosialidemokraattisiakaan työläisiä. Sosialifasistien omat lehdet kertovat, miten reformististen ammatillisten osastojen jäsenet usein ovat tyytymättömiä, kun niissä hylätään kaikki työläisten esittämät taisteluvaatimukset. Tyytymättöminä luopuvat jäsenet sentähden osastoistaan. Sosialifasististen ammattipamppujen lehdessä *Palkkatyöläinen* kirjoittaa 18/III-32 muuan nähtävästi hyvin lähellä noskelaisen muurarien liiton liittotoimikuntaa oleva "Muurari" m. m. seuraavaa:

> "Seuraamalla osastojen kokouksissa asioiden käsittelyä on helposti voinut havaita sen, että useat toverit vain vaikeasti käsittävät, mitä vanhojen järjestöjen toimintakielto tosiasiallisesti mukanaan toi. **Estääkseen palkkojen ja työehtojen nopeata huononemista** (allev. meidän) olisivat he (nuo toverit) valmiit heti tekemään kiinteitä, jäsenistöä ehdottomasti velvoittavia työehtopäätöksiä vähääkään epäile-

mättä, etteivätkö ne johtaisi hyviin tuloksiin" — — kun eivät saa yleisempää kannatusta, saattaa tällainen "välinpitämättömyys" ja "arkuus" (osaston byrokraattien taholta) helposti johtaa taas siihen, että päätösten vaatijat äkkipikaisina ja tuskaisina väsyvät enempään yrittelyyn ja jättävät "herran huomaan" "koko homman."

Huolimatta kaikista jäsenvärväysviikoista ynnä muista jäsenhankintayrityksistä on reformististen ammattiliittojen jäsenmäärä heidän oman ilmoituksensa mukaan alentunut 19.000:een oltuaan aikaisemmin noin 25.000. Päättäen siitä, että rakennustyöväenliiton luottamusmies ilmoittaa yksistään rakennusliiton jäsenmäärän alentuneen 1/3:lla, on tuokin summa liian suuri.

Tämä työväen vasemmistuminen ja tyytymättömyys on pakottanut Suomenkin sosialifasistiset johtajat entistä ahkerammin käyttämään vasemmistolaisia fraaseja. Siten kertoo m.m. S.S. reformistisen rakennustyöväenliiton luottamusmiehen, kommunistiluopio Uuno Nurmisen, Helsingin rakennustyöläisten kokouksessa yrittäneen selvittää

"miten meillä porvarilliset lehdet jatkuvasti koettavat selitellä, että on välttämätöntä nykyisen vaikean talouspulan vuoksi jokaisen yhteiskuntaluokan ottaa osaa pulan tuomiin kärsimyksiin. Tällä selityksellä onkin päästy siihen, että osa työläisiä on jo alistunut ja tyynesti mukaantunut kaikkeen, mitä työnantajat työläisten kannettavaksi asettavat."

Näin he siis yrittävät syyttää porvarillista lehdistöä siitä, mitä he itse ovat tehneet. Kuvaava näyte Suomen sosialifasistien nykyisestä sanankäytöstä on myös heidän päälehtensä pääkirjoitus 16/4-32:

"Mutta tämä ennenkuulumaton joukkohätä on kuitenkin vain **kapitalismin oman luhistumisen merkki.** Huomattakoon, että maailma on raskaana. **Uusi maailma on syntymässä.** Mutta maailman järjestys, joka on pysynyt pystyssä sata vuotta, ei luhistu yhdessä päivässä. Eikä sen kohtaloa ratkaista meidän pienessä maassamme. Muutos tapahtuu hitaammin kuin, hädän puristamina kärsimättömästi toivottaisiin. — — — Me, jotka näemme kapitalismin luhistuvan, tiedämme, että jokainen asema, joka meillä nyt on, on oleva uuden rakennustyön lähtökohtana." (Allev. kirj.).

Samalla siis kuin ollaan myöntävinään kapitalistisen järjestelmän kelvottomuus, samalla kuitenkin varotetaan työväkeä millään tavalla jouduttamasta sen kukistumista. Mainitun lehden pääkirjoituksessa 31/3-32 sanotaan m. m.:

"Jos kapitalistinen järjestelmä **on elänyt aikansa** — — niin mikä olisi oleva vanhentuneen järjestelmän seuraaja? Olisiko se sosialismi, valtiokapitalismi, kommunismi vai mahdollisesti joku uusi, teoreettisesti vielä tuntematon suunta tai oppi siitä, miten on tällä historiallisella hetkellä ajateltavissa se ylimenokausi, joka toisi lievennyksiä ihmisten taloudelliseen ahdinkotilaan. — — — Onhan vastenmielistä ajatella, että väkivalta tulee olemaan edelleenkin se ainoa tie, jonka välityksellä ihmiskunta tulee siirtymään toisesta aikakaudesta toiseen tai toisesta järjestelmästä toiseen."

Kokonaan demagogisessa tarkoituksessa ovat sosialifasistit toukokuun aikana järjestelleet yleisiä työttömien kokouksia yli maan. Niissä ovat ne olleet tuomitsevinansa valtion ja kuntien toimenpiteet työttömyysmäärärahojen supistamiseksi. Mutta työläisille suosittelevat ne vain "järjestäytymistä", jota heidän sanojensa mukaan pitää tehdä monta vuotta ennenkuin voidaan ryhtyä taisteluun olojen parantamiseksi. Kun rautatiehallitus äskettäin esitti, että valtio hankkisi rahaa inflation

toimeenpanon avulla, lisäämällä setelimäärää 500 miljoonalla markalla, laajojen yleistentöiden aikaansaamiseksi, niin yhtyi *Suomen sosialidemokraatti* pääkirjoituksessaan kannattamaan tätä ja esitti sen ikäänkuin koko työttömyyskysymyksen ratkaisevana keksintönä.

Erityisen kiero ja katala on Suomen sosialifasistien suhde Neuvostoliittoon. Ne eivät esim. väitä toisen viisivuotissuunnitelman toteutumista mahdottomaksi, mutta selittävät sen voivan tapahtua vain työtätekevien riistämisen avulla. Sen aikanakin jää vielä muka voimaan "pienen ryhmän diktatuuri." Ollen asettuvinaan puolustamaan Neuvostoliiton ja Suomen välillä tehtyä hyökkäämättömyyssopimusta, väittävät ne samalla Neuvostoliitonkin "äärimmäisten ainesten" olleen syypäitä siihen, että suhteet ovat tähän saakka pysyneet enemmän kylminä. Nyt ne ovat myös julistautuvinaan Japanin Neuvostoliittoon valmisteleman hyökkäyksen vastustajiksi, mutta samalla kertaa kuitenkin yrittävät täyttäpäätä provosoida työläisiä Neuvostoliittoa vastaan.

FASISMIN JA SOSIALIFASISMIN SELVITTÄMINEN JOUKOILLE.

Yhtäpitävästi Kominternin XI täysi-istunnon päätösten mukaisesti kiinnitti SKP:n puoluekonferenssi v. 1931 erikoista huomiota fasistisen diktatuurin ja sosialifasismin olemuksen selvittämiseen ja paljastamiseen niin itse puolueen sisällä kuin laajojen joukkojenkin keskuudessa. Puoluekonferenssi sanoi siitä:

> "On välttämätöntä ja tärkeää kommunistien puolelta entistä selvemmin osoittaa työtätekevän kansan laajoille kerroksille tämä Suomessa vallitsevan hallitusjärjestelmän fasistinen luonne, jonka kieltäminen ja melkein kansanvaltaiseksi maalaaminen on nykyään Suomen sosdemokratian johtajain pääkeino — eikä suinkaan vaaraton ja tehoton keino — joukkojen pimittämiseksi pysymään heidän vanavedessään ja siten passiivisesti kannattamaan pankkiherrain svinhufvudilaista diktatuuria."

Tämä puoluekonferenssin velvoitus oli erityisen tähdellinen sen vuoksi, kun m. m. fasistimullistuksen jälkeen suoritetut parlamentti- ja presidenttivaalit olivat osottaneet, miten huonosti puolueemme oli aikaisemmin osannut paljastaa esim. sosialidemokraattien oikean luonnon. Entiset vasemmistolaisetkin työläiset olivat vielä äänestäneet sosialifasisteja jonakin "pienempänä pahana." Sentähden oli

> "paljastettava ensiksikin se petkutus, että porvariston luokkaherruus n.s. "demokratian" eli parlamenttarismin muodossa olisi muka pohjaltaan ja periaatteellisesti toista kuin se on fasistisen diktatuurin muodossa, sekä toiseksi paljastettava se petkutus, että sosialifasistit käytännössä eivät muka kannattaisikaan fasismin toteuttamista, koska kerran puheissaan esiintyvät vanhan porvarillisen demokratian puolesta."

Monet merkit viittaavat myös siihen, että niin puoluejärjestöt kuin puoluelehdistökin ovat koettaneet vakavasti täyttää tämän puoluekonferenssin antaman tehtävän. Kysymystä on selitetty teoreettisluontoisilla artikkeleilla kuin myös jokapäiväisestä elämästä otetuilla esimerkeillä. Tämä ei suinkaan ole tapahtunut vielä riittävässä määrässä eikä aina kaikkein paraimmalla tavallakaan, mutta linja on kuitenkin pääpiirteissään siinä suhteessa ollut Kominternin XI täysi-istunnon ja oman puolueen puoluekonferenssin päätösten mukainen, lukuunottamatta joitakin yksityisluontoisia virheitä, joista puhumme jälempänä.

XI täysi-istuntoa ja SKP:n viimeistä puoluekonferenssia edeltä-

neellä ajalla, välittömästi fasistimullistuksen jälkeen esiintyi puoluelehdissä vielä verraten usein virheellisiä käsityksiä fasismin ja sosialifasismin luonteesta. Nuo virheelliset käsityksethän olivat juuri eräänä syynä puolueemme antautumiseen fasistisen hyökkäyksen edessä. Viimeksi kuluneen vuoden aikana on tässä suhteessa tapahtunut kieltämättä muutos parempaanpäin. Mutta silloin tällöin esiintyy, etupäässä alempien puoluejärjestöjen lehdissä ja julistuksissa, vielä jälkiä noista vanhoista virheistä. Siten puhutaan esim. erään Helsingin aluekomitean julistuksessa vuoden vaihteessa "avoimen fasistidiktatuurin vaarasta", "avoimeen fasismiin siirtymisestä", samoin kuin kommunistisen nuorisoliiton joukkolehdessä sanotaan, että "väkivaltainen fasistikaappaus on teoreettisesti mahdollinen silloin, jos hallitus ei täyttäisi suurporvariston tahtoa."

Eräänä syynä tällaisten virheiden esiintymiseen on, paitsi fasistidiktatuurin verhona säilyneiden demokraattisten muotojen synnyttämät harhaluulot, myöskin ymmärtämättömyys siitä, että vallan siirrot fasistisen leirin sisällä eivät merkitse mitään muutosta fasismin olemuksessa. Se on sitä ennen niinkuin sen jälkeenkin suurporvariston diktatuuria ja avointa väkivaltaa työtätekeviä luokkia vastaan.

"Pienemmän pahan" teorian vaikutus näkyy myös seuraavassa Turun aluekomitean lehdestä otetussa lainauksessa:

"Tällä hetkellä porvaristo riitelee keskenään, se on heikkouden merkki, mikä osoittaa, että ne ajat ovat lähellä, jolloin porvaristo sanoo viimeisen sanansa yhteiskunnan hallinnossa. — — — Sitä on yritettävä kehittää avoimeksi taisteluksi, silloin se tulee olemaan suuri askel lähemmäksi työläisten valtaa. — — — On aina lyötävä porvariston jyrkintä suuntaa päähän."

Samalla kuin kirjoittaja korostaa vain porvariston jyrkimmän suunnan päähän lyömistä antaa hän sellaisen toivon, että porvariston luokkavalta kukistuisi porvariston keskinäisiin riitoihin. Tästä nimenomaan varoitti SKP:n viimeinen puoluekonferenssi, osottaen että fasistisen yhteisrintaman

"sisäisillä rakoiluilla ja sen eri ryhmien välisillä liittoutumisilla ja kahnauksilla ei ole sitä merkitystä, että porvarillinen luokkavalta koskaan noihin ristiriitoihin hajoaisi, ellei työväenluokka, yhdessä riistetyn talonpoikaiston kanssa sitä kukistaisi. Köyhälistön laajojen rivien luokkataisteluun, tämän taistelun vahvistumiseen ja nousuun kommunistisen puolueen johdolla, perustuu näin ollen vallankumouksen näköala Suomessa."

Näitä tapauksia on *SKP:n tiedonantajakin* arvostellut. Mutta viime vuoden viimeisessä numerossa erehtyy se itsekin puhumaan fasistisen diktatuurin "kokoomuspuolueelle siirtämisestä", silloin kuin se tarkoittaa kokoomuksen miesluvun ja ominaispainon lisäämistä hallituksessa. Niin sanoen peitetään se seikka, että fasistinen diktatuuri on juuri suurporvariston diktatuuria, jonka tyypillisin edustaja kokoomuspuolue on ja joka asiallisesti nyt jo johtaa työtätekeviin luokkiin kohdistettua pääoman voimistettua hyökkäystä.

Fasistisen yhteisrintaman puolueiden petoksellinen suhde työtätekeviin luokkiin kuuluviin kannattajiinsa nähden ei ole tullut myöskään aina riittävän selvästi osotetuksi. Siten saattaa esim. *SKP:n tiedonantaja* (N-3 1932) sanoa, että "maalaisliitto oli pakoitettu "hoipertelemaan" finanssipääoman etujen ja "pulamiesten" etujen ja myöskin suurten talonpoikaisjoukkojen etujen välillä". Tämä ei ole aivan oikein. Maalaisliiton "hoiperteleminen" suuriin talonpoikaisjoukkoihin päin — ja ku-

ten edellä olemme huomauttaneet, silloinkin vain tarkoittaen luvata jotakin varakkaille — oli kokonaan kuitenkin demagoginen, petoksellinen ote, johon se ryhtyi vain pelosta, että sen kannattajain rivit harvenevat. Maalaisliitto on maaseudun kapitalististen ainesten etujen eikä suinkaan laajojen talonpoikaisjoukkojen etujen ajaja. Samansuuntaisia vääriä sanontoja, joihin usein tietysti sisältyy väärä ajatuskin, esiintyy myös eräissä puoluejärjestöjen julistuksissa kun puhutaan esim. sosialifasististen ammatillisten järjestöjen "kykenemättömyydestä" ja niiden käyttämien "keinojen" "riittämättömyydestä" puolustamaan työväen etuja. Tällöin hämätään se seikka, että sosialifasistit eivät tahdo eivätkä yritäkään niitä puolustaa. Niille on tärkeätä vain saada kapitalismi "terveeksi", jossa tarkoituksessa ne ovat kaiken aikaa auttaneet kapitalisteja alentamaan työväen palkkoja ja muuten tehostamaan riistoa.

Puoluelehdistön ja puoluejärjestöjen on siis edelleenkin vakavasti pyrittävä selvittämään näitä kysymyksiä itselleen ja joukoille.

Suurin SKP:n heikkous taistelussa fasistidiktatuuria ja sosialifasisteja vastaan esiintyy kuitenkin siinä, että se ei ole vieläkään kyennyt järjestämään laajempaa joukkotaistelua itse työpaikoilla työväenluokan aseman parantamiseksi. Vain itse aktiivisesti ja taitavasti auttamalla työväenluokkaa lyömään pääoman hyökkäyksen takaisin, voivat kommunistit lopullisesti osottaa sosialifasistien petollisuuden ja vain siltä pohjalta lähtien voidaan kehittää se joukkoliike, joka kukistaa fasistidiktatuurin ja kapitalismin Suomessa. Tuo puolueen heikkous ilmeni vielä Mäntsälän tapausten aikanakin. Silloinkaan ei kyetty kehittämään mitään työläisten ja työtätekevien talonpoikain joukkotoimintaa lahtareita vastaan. Mutta niinkuin tässä numerossa olevasta toveri Antikaisen kirjoituksesta näkyy, voidaan kuitenkin osottaa useita merkkejä siitä, että tässäkin suhteessa on tapahtumassa käänne parempaan päin.

HAGMAN

Suomi neuvostovastaisessa sotarintamassa

SUOMEN kommunistisen puolueen v. 1931 puoluekonferessin päätöksissä sanotaan: "Fasistikumous merkitsi Suomen suurporvariston häikäilemättömän avointa etenemistä hyökkäävän ulkopolitiikan tiellä, ennen kaikkea vastavallankumouksellisen rosvosodan valmistelussa Neuvostoliittoa vastaan. Suomella on imperialistien suurrosvojen kätyrinä ja kansainvälisen taantumuksen tukikohtana tulevan imperialistisen sotarintaman pohjoissiivellä erikoisen tärkeä osuus aseellisen päällekarkauksen valmisteluissa Neuvostoliittoa vastaan."

"Teollisuuspuolueen" juttu osoitti sitovasti Suomen olevan hyvin tärkeä tekijä imperialistisessa sotaprovokatiossa Neuvostoliittoa vastaan. Tämä on todettu myös monissa yhteyksissä aikaisemmin ja sen jälkeen. Suomen sotaväen yleisesikunta on ollut kiinteässä yhteistoiminnassa venäläisten valkoemigranttien kanssa antaen näille kaikenlaista aktiivista apua ja suunnitellut näitten kanssa Neuvostoliittoa vastaan järjestettäviä terroristisia tekoja. Se kävi selville m.m. helmikuun alussa Mäntsälän tapauksen yhteydessä. Suomen sotaväen yleisesikunta on suorastaan lähettänyt venäläisiä valkoemigrantteja järjestämään terroristisia tekoja Neuvostoliittoon, kuten myöhemmin on todettu. M.m.

kenraali Kutepov on näissä asioissa tehnyt ainakin pari matkaa Suomeen. Valkoemigranteilla on ollut henkilöitä, jotka ovat vakituisesti pitäneet kiinteää yhteyttä yleisesikunnan kanssa. V. 1930 syksyllä yleisesikunnan ja todennäköisesti ohranan yhteisesti järjestämä Ståhlbergin ryöstö oli tarkoitettu suoranaiseksi sotaprovokatioksi. Fasistidiktatuurin pystyttämisen jälkeen tihenivät Suomen ja Baltianmaiden sekä Puolan yleisesikuntaupseerien molemminpuoliset vierailut. Suurten imperialistivaltojen jatkuvat laivasto- ja ilmalaivaeskaaderien vierailut Suomen vesillä, samoin Suomen laivaston vastavierailut muualla (v. 1931 kesäkuussa Latvian laivaston 10-vuotisjuhliin otti osaa Viron, Englannin, Ranskan ja Puolan lisäksi myöskin Suomi) ovat myöskin osoituksena Suomen ja muitten imperialististen valtojen yhteisistä sotavalmisteluista Neuvostoliittoa vastaan.

Strategisia rauta- ja maanteitä kunnostetaan. Viime kesän aikana ja parhaillaan vaihdetaan 30 kilogramman painoisia ratakiskoja 43,5 kilon painoisiin kiskoihin rataosilla Helsinki—Tampere, Helsinki—Viipuri ja Helsinki—Karjaa—Turku. Tämän vuoden helmikuussa oli ilmapuolustusviikko. Huhtikuussa vietettiin eri puolilla maata n. 250 eri paikkakunnalla maanpuolustusjuhlia. Tämän vuoden alussa lähetettiin erikoinen komitea Englantiin järjestämään asehankintoja. Komitean matkan saavutuksista ei ole annettu julkisuuteen paljon tietoja, mutta porvarilehdet selittävät tulosten olevan hyvät.

Suomen sotilasbudjetti osoittaa jatkuvaa nousua. V. 1921 se oli 340 milj. Smk. Vv. 1926—28—29 yhteensä 1.669.4 milj. mk. Vv. 1929—30—31 1.852.8 milj. mk. Tämän lisäksi hyväksyttiin v. 1930 eduskunnassa erikoinen sotilas-kuusivuotissuunnitelma strategisten rautateiden, vedenalaisten veneiden ja panssariristeilijöiden rakentamista varten, johon myönnettiin erikoinen lisämääräraha 700 milj. mk.

Armeija. Armeijassa suoritetaan parhaillaan uudelleen järjestelyä. Sen tarkoituksena on armeijan ja suojeluskuntien voiman kehittäminen. Samalla se tähtää liikekannallepanoon ja hyökkäysnopeuden lisäämiseen. Tämän uudelleen järjestelyn mukaan on maa jaettu 30:een sotilaspiiriin ja kullekin piirille määrätty esikuntien sijoituspaikka. Sen mukaan tulevat suojeluskunnat armeijan välittömäksi osaksi, mikä merkitsee armeijan fasistisoimista. Mobilisointi tapahtuu määrättyihin keskuksiin, joissa jo rauhan aikana on oma esikuntansa. Näistä 30:stä sotilaspiiristä on 12 kaakkois-Suomessa. Porvaristo on pitänyt erikoista kiirettä tämän uudistuksen toimeenpanemiseen. Heti sen hyväksyttyä määrättiin mobilisoimiskeskuksiin niihin kuuluva päällystö.

Huhtikuussa v. 1932 hyväksyttiin eduskunnassa *uusi asevelvollisuuslaki.* Tämän lain mukaan tulee palvelusaika olemaan 350 päivää vakinaisessa sotapalveluksessa, mikä ennen vaihteli vuodesta vuoteen kolmeen kuukauteen. Lain mukaan lyhenee palvelusaika 65 päivällä muissa joukko-osastoissa, mutta jalkaväessä, joka muodostaa armeijan suurimman osan, pitenee se 25 päivällä.

Hyväksytyn lain mukaan tulevat reserviharjoitukset pakollisiksi kaikille, ollen asevelvollisille 40, reservija aliupseereille 50 — ja upseereilla 60 päivää. Aikaisempi asevelvollisuuslaki ei kiinteästi määrännyt reserviharjoituksia eikä niitä ole pantu toimeksi.

Lain mukaan asevelvollinen kuuluu reserviin vasta täyttäessään 40 vuotta ja nostoväkeen 17 ikävuodesta lähtien. Sellaisille asevelvollisille, jotka ovat aikaisemmin saaneet sotilaallista koulutusta,

myöntää laki lomaa 3:een kuukauteen saakka. Suomessa tästä lomasta joutuvat osallisiksi vain suojeluskuntalaiset.

Suojeluskuntajärjestö. Se on porvariston aseellinen luokkakaarti. Sen jäsenmäärä on noin 100.000. Sikäli kuin on julkisuuteen annettu tietoja, osoittaa järjestön jäsenmäärä nousua. V. 1930 on jäsenmäärä kasvanut 6000:lla ja v. 1931 2500:lla miehillä. Suurin kasvu ilmoitetaan olevan Viipurin suojeluskuntapiirissä, yli 2000 miestä. Tämän kasvun ilmoitetaan aiheuttavan ainakin 17 miljoonan markan peruskustannukset (aseet ja varusteet) sekä vuotuisia lisämenoja kouluutukseen ainakin 2.350.000 mk.

V. 1931 ovat suojeluskuntajärjestön tulot olleet seuraavat:

Kannattavilta jäseniltä	Smk. .	1.597.878:13
Lahjoituksia	„ „ .	8.510.659:26
Kuntain avustukset	„ .	4.175.609:20
Sk. juhlista ja iltam.	„ .	2.675.846:45
Yht.	Smk.. . .	16.959.993:04
(V. 1930	„ .	18.567.143:62)
Valtiolta	„ . .	53.002.500:—
Yht.	Smk. . .	69.962.493:04

Sotilaskasvatusta silmälläpitäen järjestetään erikoisia kursseja. Kurssitunteja tuli kutakin suojeluskuntalaista kohden v. 1929 22.28 t. V. 1930 26.83 t. ja v. 1931 34.67 tuntia. Valtion varoilla toimeenpantuihin kursseihin osallistui v. 1929 28.800, v. 1930 35.170 ja v. 1931 41.357 miestä. Myöskin ilmoitetaan sk. järjestön poikatoiminnassa tapahtuneen voimakasta laajenemista ja sk. j:en laivastojen toiminnan nousua.

Lotta Svärd-yhdistyksessä (suojeluskunnan rinnakkainen sotilaallinen fasistinen naisjärjestö) on jäseniä yli 40.000. Tämänkin järjestön toiminta osoittaa vilkastumista. Tämän vuoden huhtikuussa olivat Viipurissa laatuaan ensimmäiset Suomessa Lotta-Svärd-yhdistyksen ilmavalvontakurssit. "Kursseilla oli tarkoitus opettaa lotat ilmavartijoiksi, s.o. tutustuttaa heidät tuntemaan erilaiset lentokonetyypit ja merkit koneiden ilmassa ollessa ja ilmoittamaan havainnoistaan asianomaisiin paikkoihin." *(Uusi Suomi).* Kursseilla ilmoitetaan olleen osanottajia 74 eri puolilta Viipurin piiriä. Myöskin Helsingissä oli samaan aikaan Lottien kurssit. Kursseilla oli luentoja m.m. "Suomen puolustusvoimat", "Liikekannallepanosuunnitelma", "Ilmatorjuntasuunnasta", "Suojeluskuntapropaganda", "Kommunismin vastustamisliike" jne. Samantapaisia kursseja on järjestetty myöskin muualla.

Myöskin Suomen *Punaisen ristin* toimintaa koetetaan kohentaa. Punaisen ristin taholta järjestetään kursseja eri puolille maata ensiavun antamista varten. V. 1931 on tällaisia kursseja ollut kaikkiaan 60, joilla osanottajia 1346. Itärajalla ilmoitetaan olevan 6 sairassuojaa ja tänä vuonna valmistuu Ilomantsin Narvankylään seitsemäs. Valtionapua sairassuojaa kohden 30.000 Smk. Tämän kesän aikana Punainen risti perustaa vilkkaimpien maanteiden varsille ensiapuverkoston.

Lukuunottamatta sitä, että koko Suomen sotalaitos on rakennettu neuvostovastaista sotaa silmälläpitäen, käydään Suomessa aivan avointa *aatteellista sodanvalmistelua* Neuvostoliitoa vastaan. Koko Suomen sotapropaganda on neuvostovastaista propagandaa. Suomen sotaväessä, sen kaikissa eri joukko-osastoissa, harjoitetaan lakkaamatta joka päivä peittelemätöntä neuvostovastaista sodanlietsontaa.

Sen lisäksi, että sotaväessä ja suojeluskunnassa on neuvostovastainen sodanlietsonta avointa, harjoitetaan avointa neuvostovastaista sotakiihoitusta kouluissa, kirkoissa, sotilas- ja siviililehdissä, kirjallisuudessa, taiteessa (teatterit, elokuvat), yleisissä joukkotilaisuuksissa jne. Kerta

kaikkiaan kaikkialla. Suomessa on suuri määrä eri nimisiä sotapropagandajärjestöjä ja uusia perustetaan. Tällaisia järjestöjä ovat kaasupuolustusjärjestö, laivastojärjestö, akateeminen Karjala-seura kannatusjärjestöineen, Suomen lukko, Suomen suojelusliitto, Karjalan sivistysseura, Inkerin liitto, Itä-Karjalan komitea, Karjalan kerhojen keskusliitto erinäisine alajärjestöineen, itsenäisyysliitto, vapaussodan rintamamiesliitto jne.

Nämä järjestöt keräävät varoja kiihoitustyöhönsä ja aseelliseen valmeuteensa Suomen hallituksen luvalla ja myötävaikutuksella. Rahaston keräämisjuhlia järjestetään ympäri maata, joissa harjoitetaan mitä räikeintä kiihoitusta Neuvostoliittoa vastaan.

Suomen porvaristo ottaa aktiivisesti osaa jokaiseen neuvostovastaiseen kamppailuun, kuten, uskonnonvaino," "pakkotyö", "dumping" jne. Erikoisen voimakkaasti Suomen porvariston taholta on käyty kamppailua Neuvostoliiton kulakkien likvidoimista ja kollektivisoimista vastaan, jolle kamppailulle annettiin kansallinen leima puhuen Inkerin ja Karjalan "heimokansojen sorrosta" ja "tuhosta". V. 1930 talvella järjestettiin lukuisia kokouksia ympäri maata "Inkerin puolesta", joissa neuvostovastainen kiihoitus saavutti korkeimman huippunsa. Samanaikaisesti olivat sanomalehdet tulvillaan neuvostovastaista parjausta.

Suomen porvariston taholta on järjestetty hyökkäyksiä Neuvostoliiton kauppaelimiä vastaan, mielenosoituksia Neuvostoliiton lähetystön edustalla ja jokavuotisia sotilaallista demonstratioita Neuvostoliiton rajalla.

Hyökkäämättömyyssopimus.. Suomen taholta on tämän vuoden alussa allekirjoitettu hyökkäämättömyyssopimus Neuvostoliiton kanssa, jonka edustaja huhtikuussa yksimielisesti hyväksyi. Olisi väärin luulla, että tämä yhtään vähentäisi Suomen neuvostovastaisia pyrkimyksiä. Sitä osoittaa kaikki edelläoleva, sitä osoittaa myöskin se, että sopimuksen lopullinen hyväksyminen on jätetty riippumaan siitä, hyväksyvätkö samanlaisen sopimuksen Puola ym. reunamaat. Suomen porvariston kanta tähän sopimukseen näkyy maalaisliittolaisen lehden *Turunmaan* kirjoituksesta: "Tähän on jouduttu lähinnä siitä syystä, että vientimahdollisuudet muualla päin ovat entisestään vaikeutumassa ja, kuten tunnettua, ovat kauppasuhteemme itään päin olleet aikaisemmin melko vilkkaat, ollen näitä omiaan edistämään m.m. hyvät kulkuyhteydet. — — — On aivan luonnollista, että meidän kauppamme ei bolshevikkihallitusta elätä sen enemmän kuin se sitä kaataakaan, vaan riippuu sen elämä kokolailla toisenlaisista tekijöistä." Samantapaisia lausuntoja on ollut myöskin muissa lehdissä.

Sosialidemokratia. Suomen sosialidemokratia, sen sosialifasistiset johtajat antavat porvaristolle aktiivista tukea sen sotavalmisteluissa Neuvostoliittoa vastaan. Suomen sosialidemokraattiset lehdet käyvät kaikkein ruokottominta parjausta Neuvostoliittoa vastaan. Ne ottavat aktiivisesti osaa kaikkiin porvariston neuvostovastaisiin kamppailuihin.

Kaikista, mitä ruokottomimmista Neuvostoliiton parjauksista huolimatta SS. ilkeää väittää 24/4 32 julkaisemassaan pääkirjoituksessa käsitellessään Suomen ja Neuvostoliiton välistä hyökkäämättömyyssopimusta, että "Suomen sosialidemokraatit ovat koko ajan johdonmukaisesti pyrkineet kehittämään rauhaa lujittavia ja taloudellisia suhteita Neuvosto-Venäjään. On todettava tyydytyksellä, että porvarillinen maailma nyt alkaa tulla samalle kannalle". Samassa kirjoituksessa

käsitellessä Tarton rauhansopimuksen jälkeistä aikaa, sanotaan, että "kiihkoisat ainekset kummassakin maassa ovat pitäneet huolta siitä, etteivät valtiolliset kahnausaiheet ole päässeet loppumaan eikä sodan hirmukuvitelmat ihmisten mielistä haihtumaan." Siis *kummassakin maassa* on muka harjoitettu "samanlaista kiihoitusta", ja vain sosialifasistiset johtajat ovat itse rauhan kannalla.

Sosialifasistit ovat suhtautuneet myötämielisesti Suomen ja Neuvostoliiton väliseen hyökkäämättömyyssopimukseen. Antaahan se hyvän mahdollisuuden heille entistä enemmän vakuuttaa joukoille, ettei mitään sodanvaaraa ole olemassa, kuten ne ovat ovelasti useissa yhteyksissä selittäneet. " — — sotatorven soittoa ei ole otettava vakavalta kannalta. — — "Kerta kaikkiaan on nyt jokaiselle tehtävä selväksi se tosiasia, että mitään sodan mahdollisuuksia ei nyt ole olemassa". (SS 18/6 31). V. 1931 26/5 kirjoittaa Sasu samoin: "Ei Suomen kansa lähde sotaan — nämä (rintamamiehet) kaikkein viimeisimpinä, vaikka ovat miestä suulla suurentelemaan."

Edellä on selostettu lyhyesti armeijan uudelleenjärjestelyä, uutta piirijakoa ja uutta asevelvollisuuslakia, mainittu lyhyesti niiden sisällöstä ja tarkoituksesta. Sosialidemokraattien kanta näissä kysymyksissä oli seuraava: "Varsinaista palvelusaikaa asevelvollisille olisi lyhennettävä 80 päivällä sekä reserviupseereiksi ja aliupseereiksi koulutettavien osalta 90 päivällä."

"Reserviharjoituksiin olisi alokaskoulutuksen saaneet kutsuttava kahden vuoden ajalla ja ne olisi annettava niin paljon kuin mahdollista asevelvollisten kotiseudulla. Tämän kautta suojeluskunnat olisivat menettäneet senkin merkityksen, mikä niillä nyt väitetään olevan.

Liikekannallepanon runko olisi muodostettava asevelvollisuutensa suorittaneista, eikä kuten nyt tulee tapahtumaan, suojeluskunnista.

Suojeluskuntalaisten kolmen kuukauden lomaetu olisi poistettava, ei vain epäoikeudenmukaisena, vaan myöskin nuorisoa harhaanjohtavana". (SS 26/4 32).

Tällaista demagogiaa harjoittivat sosialifasistiset johtajat armeijan uudelleen järjestämisessä. Kuitenkin eduskunnan istunnossa sos-dem. edustaja Myllymäki sanoi, että suojeluskuntia voidaan heidän ehdotuksestaan huolimatta käyttää edelleenkin armeijan reservinä.

Suomen sosialifasistit antoivat porvaristolle aktiivista apuaan fasistidiktatuurin pystyttämisessä ja toimeenpanossa, ottaen tälläkin tavalla osaa Suomen valmistautumiseen sotaan Neuvostoliittoa vastaan. Sosialifasistit ovat jälkeen fasistikumouksen maalanneet vallitsevaa fasistikomentoa kauniiksi kieltäen fasistisen diktatuurin olemassaolon. "Fasistinen Suomi merkitsisi Suomelle lopullista perikatoa". (SS 20/12 31). Sosialidemokraattinen eduskuntaryhmä ja sosialifasistit yleensä ovat antaneet aktiivisen tukensa ja kannatuksensa sotavalmisteluja johtavalle fasistiselle hallitukselle.

Samoin kuin Mäntsälän "kapinan" sosialifasistit asettavat yksinomaan "johtajien" syyksi, samoin ne tekevät Suomen lahtarien vehkeilyt ja provokationisuunnitelmat valkoemigranttien kanssa Neuvostoliittoa vastaan vain Valleniuksen yksinomaiseksi asiaksi. Suomen porvaristo on sosialifasistien mukaan puhdas kaikista neuvostovastaisista vehkeilyistä; kun vain poistetaan sotaväen yleisesikunnan johdosta yksi Vallenius, niin ei enää ole Suomen taholta mitään sotaprovokatiovaaraa olemassa.

Suomen neuvostovastaisessa sotarintamassa on myöskin *heikkoja kohtia*. Tällaisiksi on mainittava ensin-

nä kasvava työväenluokan sympatia Neuvostoliittoa kohtaan, työväen taisteluaktiviteetin nousu, joista kerrotaan toisessa paikassa. Työväestön keskuudessa on suuri mielenkiinto Neuvostoliittoon. Neuvostoliiton radiolähetykset ovat erikoisen suosittuja. Oma-alotteisesti perustetaan radiokerhoja, joissa kuunnellaan lähetyksiä ja pohditaan Neuvostoliiton kysymyksiä.

Työväestön myötätunto Neuvostoliittoa kohtaan ilmenee myöskin siinä muodossa, että toivotaan Punaisen-armeijan apua Suomen fasistidiktatuurin kukistamisessa; tähän sisältyy tosin samalla vaara, että ollaan passiivisia omassa vallankumouksellisessa toiminnassa, mutta se osoittaa kuitenkin työväestön tämänkin osan keskuudessa olevan myötätunnon Neuvostoliiton puolella.

Toiseksi kasvaa köyhäin ja keskivarakkaitten talonpoikain mielenkiinto Neuvostoliittoa kohtaan. Talonpoikaisto haluaa päästä selvyyteen, mitä merkitsee täällä talonpoikaistalojen kollektivisoiminen. Talonpoikaiston taholta varsinkin Karjalan kannaksella on myöskin painostettu ryhdyttäväksi kauppasuhteisiin Neuvostoliiton kanssa.

Kolmanneksi porvariston sisäiset ristiriidat, joista myöskin kerrotaan tarkemmin toisessa yhteydessä. Nämä ristiriitaisuudet ilmenivät voimakkaimmillaan tunnettujen Mäntsälän tapausten yhteydessä. Jo ennen Mäntsälän tapauksia ja sen jälkeen on ilmennyt hajaantumista ja erimielisyyksiä myöskin suojeluskuntajärjestön sisällä. Kainuussa ovat suojeluskuntalaiset kieltäytyneet lähtemästä harjoituksiin piiripäällikön "politikoimisen" vuoksi. Karstulan suojeluskunnasta on eroitettu kolme jäsentä, sentähden että ovat kieltäytyneet lähtemästä harjoituksiin. Kälviässä on useita kymmeniä miehiä jäänyt pois harjoituksista. Erotettu 13 "laillisuuden kannalla olevaa". Kaikkiaan on Kälviän suojeluskuntalaisista 37 jättänyt kirjallisen ilmoituksen, etteivät tule ottamaan osaa suojeluskunnan toimintaan, jos paikallispäällikkö ja esikunta jäävät paikalleen. Ilmoitetaan, että Kälviän suojeluskuntajärjestö lakkaa olemasta, jos asiat jäävät entiselleen, sillä eroamisia tulee tapahtumaan paljon lisää. Vimpeleen suojeluskunnasta ilmoitetaan aikovan erota 60 jäsentä.

Sisäisistä erimielisyyksistään huolimatta porvaristo esiintyy yhtenäisesti neuvostovastaisessa rintamassa. Kaikki ovat yksimielisiä siitä, että Neuvostoliitto on Suomen ainoa vihollinen, kuten Suomen porvariston taholta avoimesti selvitetään. Yksimielisiä ovat porvarit myöskin siitä, että Neuvostoliitto olisi kukistettava. Erimielisyyksiä voi esiintyä vain siinä, miten se olisi suoritettava.

MANNER, OKLUND, VIRTA

Talonpoikaisliikkeistä Suomessa 1931—32

1. MUUTAMIA KONKREETTISIA TIETOJA MAASEUDUN LAAJOJEN TYÖTÄTEKEVIEN JOUKKOJEN TILASTA

PALKKATYÖ on toimeentulon lähteenä, paitsi vähävaraiselle maalaisproletariaatille, myöskin huomattavassa määrässä laajoille pienjopa osittain keskitalonpoikainkin kerroksille. "Pohjois-Suomelle ominaisena esiintyy työpalkkakysymys talonpojille miltei yhtä tärkeänä kuin työläisillekin. Sama ilmenee

myös Satakunnan (eteläinen läntinenosa maata) pikkutalollisten keskuudessa. Ansiotyötä tahdotaan, sillä siitä saadaan rahaa ja rahalla saa pientalollinen ruokaa ja voi maksaa kituuttaa maksujaan" (politbyron kirjeestä). "Keski-Pohjanmaan sisäosissa on *koko* vähävaraiselle kansalle pahimpana vitsauksena työttömyys." (*S. Sosialid.* 29/12—31).

2) Metsätöiden suuren supistumisen vuoksi on työttömyys maaseudulla ollut ennenkuulumattoman suuri, koskien sekä proletariaattia että köyhää talonpoikaistoa. Erään tiedon mukaan olisi työttömiksi rekisteröityjä pientalonpoikia 12.000, mikä ei kuitenkaan läheskään vastaa todellisuutta. Rekisteröidyistä työttömistä ilmoitetaan 41 % olevan maataloustyöläisiä ja 14 % pientalonpoikia.

3) "Janakkalassa ja Vanajassa (varakas eteläinen keski-Suomi) propsien ja metrihalkojen teosta maksettiin 1930 9 mk. kuutiolta eli 36 mk. syleltä. Kuluneen (1931) kesän aikana ei enää maksettu kuin 7 mk. kuutiolta." — "Tällä hetkellä yleensä maksetaan propsien ja halkojen teosta vain 5 mk. kuutiolta eli 20 mk. syleltä." "Parhaimmassakin kunnossa olevan — päiväpalkaksi jää ainoastaan 20 mk. Heikommat saavat tyytyä 15 mk. päiväansioon" (*S. Sosialid.* 29/8—31). "Pielavedeltä (itäinen osa keski-Suomea) mies saa tyytyä 6—10 markan päivänansioon ja hevosmies saa kiittää onneaan, jos voi päivässä ylittää 25 mk. ansion". (*S. Sosialid.* 29/12—31). Kaakkois-Suomesta: "Ruis, jonka hinta syksyllä oli alle 2 mk., maksaa nyt 2:50. Meijerivoita saatiin pari kuukautta sitten 22—23 mk. kilo, nyt se maksaa 30 mk. Maidon hinta on noussut 1:25:sta 1:60 litralta. Lihan hinta on noussut hitaammin... Erinomaisen alhaiset ovat nimenomaan maataloustyöläisten palkat." "Miehen päivänansio rajoittuu 12—15 mk. omine ruokineen, sekä alle 10 mk. talon ruuassa, hevospäivänkin ansio vain 25—35 mk." (S. sosialid. *Kansantyö* 16/22—31). Koillisrajalta metsätöistä: "Palkat ovat urakkapalkkoja ja maksetaan tukkien teosta 30—35 penniä kuutiojalalta ja ajosta pohjamaksuna saman verran. Keskim. päivätuloksena on jalkamiesten osalle tullut 15—30 mk. ja hevosmiehelle 40—60 mk. Pysyäkseen työkunnossa vaatii hevonen heinien ja silpun lisäksi säkillisen jauhoja viikossa. Kun 60 kilon jauhosäkki näillä seuduilla maksaa 190—200 mk., heinät 1:50 kilo ja silput 1:25, nousee yksistään hevosen ruoka päivää kohden 40—50 mk. Myös miesten ruokatarpeitten hinnat kalliita — ruisleipä Smk. 4:- kilo, voi 30:- ja sianliha 19—20 mk. — — Useita tapauksia sanottiin olevan, etteivät miehet ole voineet kotiinsa lähettää koko työkauden aikana lainkaan rahaa. Lokakuun jälkeen tapahtunut rahan arvon alentuminen ja tärkeitten kulutustarpeitten tullikorotukset nostivat ruokatarpeitten hintoja näillä seuduilla 25—30 %." (Fasist. *Ajan sana,* 28/1-32).

Viralliset tiedot ilmoittavat maaseudulla päiväläisten (s.o. suur- ja kulakkitilojen maataloustyöläisten) päiväpalkoista seuraavaa:

	Omassa ruuassa.			Talon ruuassa.		
	1926	1930	1931	1926	1930	1931
1) Miehet						
a) Talvella	28 : 75	31 : 93	25 : 87	18 : 35	16 : 52	11 : 21
b) Kesällä	32 : 18	32 : 33	25 : 59	24 : 37	24 : 10	17 : 21
2) Naiset						
a) Talvella	18 : 35	19 : 29	17 . 97	10 : 46	12 : 18	9 : 37
b) Kesällä	19 : 73	21 : 62	17 : 78	15 : 11	15 : 24	11 : 19

Nämä numerot, joissa näkyy virallinen fasistidiktatuurin kaunomaalauspyrkimys palkkojen korkeammaksi todellisuutta ilmoittamisen muodossa, mikä käy ilmi edelläolevasta fasistileirin lehtien palkkailmoituksista, kelpaavat kuitenkin osottamaan palkkain *alenemisen* suuntaa pulavuosina. On todennäköistä, että päiväläisten palkat ovat v:sta 1930 tähän mennessä alentuneet 30—60 %:lla, kun ottaa huomioon, että maataloustuottajat ovat fasistikumouksen jälkeen myötäänsä kokouksissaan päättäneet "tuotantokustannusten alentamisesta" ja että esim. Lapualla 1932 alussa eräs kulakkikokous päätti esim. maatalouden naispalvelijan palkat alentaa 50%:lla.

4) Verot. Tässä todettakoon ainoastaan, että maalaisväestön mitä laajempien työtätekevien kerrosten riistämiseksi on parlamentti hyväksynyt entistään korkeamman tullin maahan tuodulle rukiille: Smk. 1:50 kilolta, entisten Smk. 1:25 asemasta. Osotuksena siitä, kuinka ylettömät verotaakat nykyoloissa ovat laajoille joukoille, mainittakoon, että erinäisissä Pohjois-Suomen kunnissa (14 maalais- ja 2 kaupunkikunnassa, joissa on väestöä yhteensä noin 80.000) on maksamatta jäänyt Smk. 22.4 milj. vuoden 1931 ja osin edellisten vuosien veroja. Joukko maalaiskuntia on joutunut täydelliseen finanssikatastroofiin.

5) Porvarillisten lähteiden mukaan tekee Suomen maanviljelijäin kiinteimistöjen ja irtaimistojen arvo 49 miljardia markkaa. Maatalouden kokonaisvelkamäärä on — niinikään porvarillisten lähteitten mukaan — arvioitu noin 6.5 miljardiksi markaksi. Siitä on lyhytaikaista luottoa 80 %, kiinnitettyä velkaa noin 2,3 miljardia, loput kiinnittämätöntä. 285.000:sta erisuuruisesta maanviljelystilasta on 235.000 velkain rasittamia ja vain noin 50.000 velattomia. Sitäpaitsi on 164.000 pääasiassa asuntotarkoituksessa hankittua pientä palstatilaa, jotka eivät myöskään ole velattomia. Torpparit ovat lunastusmaksuina saaneet suorittaa yli 600 miljoonaa, josta vielä on melkoinen osa velkana. Maatalouden kokonaisvelasta lankeaa 63 % erilaisille pankeille ja 27 % yksityisille luotonantajille. Osuuskassat edustavat saamamiehinä 20.9 % kaikista maanviljelijäin veloista. Yksityisten luotonantajien ja osuuskassojen saatavien paino on todennäköisesti pääasiassa pien- ja keskitalonpoikain harteilla. Korot ovat olleet 8—16 %, sikäli kun talonpojat ovat kokouksissaan ilmoittaneet.

Talonpoikain, semminkin pientalonpoikain kykenemättömyyttä maksaa velkojaan osottaa se, että velkoja ja korkoja kaikista maksettaviksi langenneista on jäänyt osuuskassoihin maksamatta 1928 7.3 %, 1929 9 % ja 1931 15.1 %.

6) Pakkohuutokauppain luku virallisten tietojen mukaan on ollut 1928 396, 1929 1147, 1930 (tammi—toukok.) 1.088 ja 1931 joulukuuhun mennessä 2754. Nämä luvut ovat epätäydellisiä ainakin siinä suhteessa, että niissä ei oteta lukuun ilman pakkohuutokauppaa tapahtunutta talonpojan tilan menetystä. Eräs pätevä agronoomi arvioi viime vuonna ainakin 5000 talonpojan suistuneen tilaltaan.

Vuonna 1929 muodostivat pien- ja keskitalonpoikaistilat 54 % virallisesti ilmoitettujen pakkohuutokaupattujen tilojen luvusta. V:lta 1930 ja 31 ei ole enää laskettu julki tietoja pakkohuutokaupattujen tilojen eri ryhmistä. Mutta sitä, että sama suunta on vallinnut, osottaa se, että v. 1931 lopulla maakiinteistöpankilta 7437:stä pulalainaa pyytäneistä 55.6% oli pientalonpoikia ja 32.7 % keskitalonpoikia.

7) Puutavarateollisuuden pula maailman markkinain kaventumisen

johdosta näyttelee erittäin suurta osaa maaseudun tilaan. Tukkien osto on supistunut ja luonnollisesti metsä- ja uittotyöt. "Jos mitään odottamatonta ei tapahdu (ja sitä ei ole tapahtunut, prikaati), jäänevät tukkien ostot alle 10 miljoonan rungon." Ottamalla vertauskohdaksi parhaimman suhteellisen stabilisation vuoden, 1927 ja "laskemalla kannon hinnan ja työkustannukset uittoineen 30 mk:ksi rungolta, jää maaseutu saamatta 750 milj. Smk." (Maalaisl. *Suomenmaa* 24/1-32). Tätä laskelmaa seuraten jää defisitiksi vuoteen 1930 verrattuna 180 milj. Smk. ja v. 1931 verrattuna arvion mukaan 60 milj. mk. Tämä koskee paitsi maaseudun köyhälistöön, palkkatyöläisinä, myöskin suur- ja keskitalonpoikiin metsän myyjinä, jolle pohjalle niiden talous oli edellisinä vuosina suuresti perustettu.

2. YHTEENVETO TALONPOIKAISKOKOUKSISTA JA TIETOJA MAALAISTYÖLÄISTEN ESIINTYMISISTÄ 1931—32.

Porvarilehtien epätäydellisten tietojen ja SKP:n elimien äärimmäisen niukkojen ilmoitusten nojalla saadaan seuraava taulukko talonpoikain pulakokouksista (lukumäärä läänittäin ja osanottajamäärä osittain) yleensä:

Lääni	Vuonna 1931			Vuod. 1932 I:n nelj.		
	Kokouksia yht.	Kokouks. joista ei ole osanott. luk.	Osanottajia	Kokouksia yht.	Kokouks. joista ei ole osanott. luk.	Osanottajia
Viipurin	14	12	470	—		
Oulun	12	4	2096	8	3	1400
Turun ja Porin	8	3	2900	2	2	—
Hämeen	6	2	500			
Vaasan	6	3	245	3	1	1100
Uudenmaan	4	—	550			
Kuopion	2	—	350	1	1	—
Yht. . . .	52	24	7111	14	7	2500

Kokouksissa on lukuisissa tapauksissa valittu komiteoita ajamaan kokouksien päätöksiä ja pitämään yhteyttä. Tämä koskee sekä porvaripuolueitten vaikutuksen alla olleita kokouksia että itsenäisiä, tosin jotenkin harvalukuisia, kokouksia. Varsinkin kulakkikokousten tai kulakkien eli suurtalonpoikain johdossa kulkeneitten kokousten asettamat komiteat ovat järjestäneet runsaasti komiteain edustajain neuvotteluja toiminnan yhtenäistyttämiseksi.

Erikseen on mainittava eräitä maalaistyöläisten esiintymisiä joko talonpoikain osanotolla tai kannatuksella: Viime vuoden elokuussa oli Viitasaarella (Vaasanl.) metsätyöläisten (propsi) viikon kestävä lakko. Osanottajia 60. Vaatimus: palkankorotus. Päättyi täydellisellä voitolla. Seudun talonpojat kannatti-

vat lakkolaisia. Viime talvena jätettiin Kittilässä ja Sodankylässä (Perä-Pohjola, Oulunl.) metsätöissä olevain työläisten ja talonpoikain puolesta palkankorotusvaatimus. Työnantaja suostui vaatimukseen osittain, mihin talonpoikaisainekset tyytyivät ja konflikti ei johtanut lakkoon. Kronobyssä (Pohjanmaan ruots. seutu) ruotsalaiset talonpojat kieltäytyivät menemästä rikkureiksi hätäaputyöläisten vaatiessa palkankorotusta. Turun seuduilla ilmoitetaan olleen muutamia pienempiä metsätyöläisten esiintymisiä palkkain korottamisen puolesta; mitään tarkempia tietoja ei niistä ole. Pohjois-Suomessa tunnetaan 7 tapausta (Ruukki, Revonlahti, Rantsila, Muhos, Koskenkylä, Pietarsaaren seutu), jolloin työttömät työläiset maalla, toisissa tapauksissa yhdessä talonpoikain kanssa, ovat pitäneet kokouksia vaatien avustusta mutta myös työttömyysvakuutusta kapitalistien ja valtion kustannuksella.

Eräitä johtopäätöksiä ja huomautuksia tilaston johdosta:

1) Oulunlääni on (tämän epätäydellisen tilaston mukaan) talonpoikaisliikkeessä ensi tilalla ainakin kokousten lukuun mutta myös osanottajain määrään nähden. Se näyttää olevan ensi tilalla myöskin liikkeen jatkuvaisuuteen, jopa kasvuunkin nähden (tänä vuonna 1:nä neljänneksenä 8 kokousta ja myöhemmin vielä lisäksi muutamia), mitä ei muissa lääneissä ole huomattavissa.

Toisella tilalla kokousten ja osanottajain määrään nähden ovat Viipurin ja Turun-Porin läänit, vaikka Viipurin läänistä ei ole konkreettisia tietoja kuin osasta osanottajia. Jatkuvaisuuteen nähden nämä läänit jäävät suuresti jälelle Oulunläänistä.

2) Merkille pantavaa on, että joukko kokouksista on ollut konferenssiluontoisia edustajineen eri kunnista. Niinpä Paltamon pienviljelijäin kokouksessa oli edustajia 40:sta Oulun läänin kunnasta. Kahdessa Viipurin läänin kokouksessa (Elisenvaara ja Viipuri) oli osanottajia kummassakin 20 kunnasta. Varakkaitten talonpoikaisainesten muodostamat ja järjestämät kokoukset, varsinkin Lounais-Suomessa ja Hämeessä, eivät ole olleet enimmäkseen yhtä kylää, vaan *koko pitäjää* ja *useita pitäjiä* käsittäviä, mikä on ollut helppo, kun varakkailla talollisilla on ollut huomattavasti hyviä liikennevälineitä. esim. autoja.

3) Oulunläänin talonpoikaiskokouksissa viime vuoden lopussa ja tämän vuoden alussa on näytellyt huomattavaa osuutta pienviljelijät, mitkä näyttävät olleen paikotellen liikkeen enemmistönä, jopa yksinomaisena liikkeellepanevana voimana (esim. Kainuun torpparikokous: 556 torpparia, Paltamon pienviljelijäin kokous, edustajat 40 kunnasta).

4) Merkille pantavaa on, että Pohjolan eräissä kokouksissa on mukana ollut myös maalaistyöväkeä ja hyväksytty työväelle ja talonpojille yhteisiä vaatimuksia (esim. työttömyydestä) ja että toisaalla köyhä talonpoikaisto on osallistunut jossain määrin maalaistyöläisten kokouksiin (työttömäin kokoukset).

5) Muissa lääneissä kuin Oulunläänissä ei ole huomattavissa köyhemmän talonpoikaiston sanottavampaa osallistumista ja varsinkaan vaikutusta talonpoikaisliikkeeseen, ei edes Viipurin lääneissä, missä on runsaasti pientalonpoikia.

Hämeessä ja lounais-Suomessa, missä on runsaasti itsenäistyneitä entisiä torppareita, ei pientalonpoikain esiintymistä tunnu juuri ollenkaan, lukuunottamatta jo 1930 jouluk. pidettyä Satakunnan pienviljelijäin maakunnallista neuvottelukokousta, jonka puolesta lähetystö helmik. 1931 kävi hallitukselle esittä-

mässä kokouksen päätökset. Tämä pienviljelijäin passiivisuus on seuraus, ilmeisestikin, sosialidemokratian vaikutuksesta, sillä sosialidemokratialla on vahvanlainen vaikutus näitten seutujen ent. torpparien keskuudessa.

6) Etelä- ja lounaisosissa maata, missä kulakisto on vahva, on pulaliike levinnyt laajemmille alueille kuin pohjoisosissa maata.

7) Ruotsalaisen talonpoikaiston ja kalastajien keskuudessa ei talonpoikaisliikettä ole mainittavasti huomattavissa. Yksityisiä kokouksia on ollut ja ne myös etupäässä Pohjanmaalla.

8) Joukkopakkohuutokauppoja on tullut tosiasiallisesti estetyksi joku määrä (lukumäärästä ei ole mitään tietoja) 1) paikalle kokoontuneitten talonpoikaisjoukkojen välittömän uhkaavan esiintymisen vuoksi, 2) yksimielisen ostoboikotin vuoksi talonpoikain puolelta.

On tapauksia, jolloin ulosmittausta toimittamaan saapunutta poliisia on piesty (Oulun läänissä).

3. TALONPOIKAISLIIKKEEN ERI TYYPEISTÄ JA NIIDEN OHJELMISTA.

Talonpoikaisliikkeessä on ollut havaittavissa kaksi *pääsuuntaa: 1) fasismin pitoinen pulaliike,* joka taas vuorostaan esiintynyt *kahdessa eri variantissa;* a) kapitalististen talouksien omistajien, äärimmäisten fasististen suurtilallisten ja kulakkien ja samanlaisten intellektuaalien järjestämä: lapualaisten pulaliike ja "Maakuntainliike" sekä b) hieman talonpoikaisempi, epähomogeenisempi kokoonpanoltaan (myös työtätekeviä aineksia mukana), mutta silti olemukseltaan vahvasti fasistinen "Loimaanliike", jonka lähtökohtana on Turun lääni ja jonka alkuvaiheessa huomattavat lapualaisfasistit ovat olleet määrätyssä määrässä mukana; 2) *ei-fasistinen* köyhän ja keskivarakkaan talonpoikaiston oma pulaliike. Tämä toinen pääsuunta on esiintynyt Oulun läänissä ja viime kesänä Kuopion läänissä parissa tapauksessa, sammuen siellä siihen.

I. *FASISTISEN SUURTALONPOIKAISTON JOHTAMA PULALIIKE.*

A. Varsinainen fasistinen pulaliike eli tämän rintaman 1 sivusta.

Ohjelmasta: Tämä lapualaisfasistinen siipi esitti aluksi etupäässä poliittisia vaatimuksia (kommunismia vastaan ym.), puhui tuotantokustannusten alentamisesta. Mutta vetääkseen mukaan myös köyhiä ja keskivarakkaita talonpoikia, nämä kulakit esittivät v. 1930 lopussa ja v. 1931 alussa seuraavanlaisen ohjelman: 1) korko 6 %:iin, 2) moratorio, 3) pakkohuutokaupat keskeytettävä kahdeksi vuodeksi, 4) lyhytaikainen luotto pitkäaikaiseksi, mikä ei suinkaan ollut ristiriidassa kulakkiainesten omien ryhmäetujen kanssa, päinvastoin.

Nämä vaatimukset kävivät ristiin finanssipääoman etujen kanssa ja siksi ne, osaksi kokoomuspuolueen arvostelemana ja pakottamana, hylättiin jo lokakuussa. V. 1931 lopulla syntyy n.s. "Viipurin ohjelma", joka on täysin fasistinen. Tämä onkin varsinainen Suomen fasistien ohjelma.

"Viipurin ohjelma": 1) ulkolaista tuontia on rajotettava, 2) kotimaista maatalouden ja teollisuuden tuotantoa suojeltava ja asetettava etuoikeutettuun asemaan; 3) maatalouden luotto-olot järjestettävä, lamakauden aiheuttamat maanviljelijäin sortumiset estettävä ja ilman omaa (!) syytään sortuneille maanviljelijöille varattava tilaisuus päästä ent. ammattiaan harjoittamaan m.m. asutuslainsäädännön kautta (Huom! tämä on

*pien*tilojen muodostamista koskeva laki); 4) työttömyys "luonnollisella" tavalla poistettava, 5) yhteiskunnallinen lainsäädäntö kumottava, 6) kuolemanrangaistus otettava käytäntöön; fasistiliikkeen ohella lainrikoksista tuomituille yleinen armahdus jne.

B. Fasismipitoisen talonpoikaisliikkeen II sivusta eli "Loimaan liike."

1) *Sen ohjelmasta:* 1) ylin korko on kiireellisesti säädettävä lailla; 2) realivakuutta vastaan annettujen lainojen korko ei saa nousta yli 6 %; 3) laki, jolla rangaistaan koronkiskureita, on muutettava enemmän omaisuutta koskevaksi; 4) moratorio; 5) pakkomyynnit velasta keskeytettävä 2 vuoden ajaksi, mikäli korot säännöllisesti maksetaan; 6) "sanoista tekoihin", ellei eduskunta heti järjestä kysymystä (tammik. 1931).

2) *Hajaannus "Loimaanliikkeen" johdossa.* 1) Sen *oikeisto* vaati sen saattamista kokoomuspuolueen välittömän johdon ja vaikutuksen alaiseksi; 2) *vasemmisto* puhui jyrkemmin ulosottojen ja pakkohuutokauppojen estämisestä; piti pulan perussyynä Suomen Pankin korkeata korkopolitiikkaa ja rahan niukkuutta. Tämä ryhmä erosi johdosta. Johtoon jääneet menivät 100 %:sten fasistien leiriin.

3)*Loimaan vasemmisto eli "pulamiehet."* Maalaisliiton vaikutus on tässä sivustassa tullut yhä huomattavammaksi. Tämän sivustan vaikutuksesta on tullut estetyksi muutamia pakkohuutokauppoja. Se ei ole ollut maalaisliiton politiikan mukaista, niinkuin ei ole ollut sen politiikan mukaista kaikki seuraavatkaan Loimaan vasemmiston päätökset: 1) pankkikorkoa korkeintaan 5 %, 2) Suomen pankin johto uusittava, 3) sakot korkojen maksun laiminlyömisestä poistettava, 4) vastalause rahavallan sanomalehtien puolelta tapahtuvaa sananvapauden kuristusta vastaan ja Länsi-Suomessa "ainakin yksi rahavallasta vapaa sanomalehti perustettava" (Salon kokous 31/I-32).

4)*"Vararikkoliike".* Sen nosti esille tuo "vasemmisto." Heidän 1) piti puuhata yhteinen vararikkoilmoitus saamamiehille velallisilta (nim. koota allekirjoituksia yhteensä 2 miljardia velassa olevilta); 2) antoivat jo muutamia yksityisiä ja ryhmäilmoituksia paikallisille pankeille velkasitoumustensa täyttämättömyydestä; 3) Keskinäisen Luottoyhdistyksen puuha; 4) moratorio (uudestaan); 5) inflatio pidemmälle.

Vararikko-ohjelma teki vararikon, sillä siitä luovuttiin (Helsingin kok:ssa) ennenkaikkea finanssipääoman painostuksesta.

Johtopäätöksiä.

1. *Aitofasistisen pulaliikkeen liikkeellepanevat voimat.* Ne ovat suurtalonpojat, kulakit ja maaseudun virkamieskunta, jotka toimivat finanssipääoman ja sen pääedustajan, kokoomuspuolueen, vaikutuksen alaisena. Näitä voimia kuvataan maalaisliiton äänenkannattajassa, jossa (Suomenmaa 1/XI-31) — ilmeisesti tarkoituksella vetää todella talonpoikaisemmat ainekset siitä pois maalaisliiton ja sen vaikutuksen alla olevan Loimaan "pulamiesten" vanaveteen. Lehti kirjoittaa: "Etelä-Suomen viljavammilla ja taloudellisesti vaurailla seuduilla on pidetty kesän ja syksyn kuluessa suuria pulakokouksia. Ketä ovat olleet sitten nämä köyhät ja hädänalaiset? Paroneita, pankinjohtajia, apteekkareja, tehtailijoita, agronoomeja tai tuomareita, maistereita ja konsulentteja, luutnantteja ja everstejä, kauppa- ja kunnallisneuvoksia, joukossa aina joku suurtilallinenkin ja tavallinen talonpoika." — Mutta tästä huolimatta ei ole mahdotonta, että ne ovat saa-

neet houkuteltua mukaansa myös pienen määrän keskivarakasta ja ehkä köyhääkin talonpoikaistoa, asettamalla ohjelmaansa demagogisia vaatimuksia heidän olojensa parantamisesta.

2. *Fasisminpitoisen pulaliikkeen toisen siiven eli n.s. Loimaan liikkeen* liikkeellepanevana voimana, pää- ja johtavana voimana, ovat Länsi-Suomen suurtalonpojat, kulakit, ja eräitä fasistisia intellektuaaleja "teoreettisina" neuvonantajina, mutta kun sen fasistisuus oli peitetty eräiden jonkun verran radikaalisilta näyttävien vaatimuksien alle, niin sen mukana kulki pien- ja keskitalonpoikaistoa, joka on sen kokouksissa edustanut radikaalisempiakin vaatimuksia. Sen johdon oikeisto on mennyt emäfasistien leiriin ja "vasemmisto" myös kapituloi suurpääoman edessä.

3. Tämänkin liikkeen ohjelma on suurtalonpoikain intressien sanelema, kuten ensimäisenkin variantin. Nykyisenä pula-aikana kuitenkin maatalousriistäjien ryhmäedut joutuvat määrätyissä tapauksissa helposti ristiriitaan finanssipääoman etujen kanssa. Seuraava yksityistapaus, joka ei ole poikkeus, kuvastaa tätä riistäjäluokan sisäistä ristiriitaa: "Halikossa myytiin keväällä (1931) maatila, josta 3—4 kuukautta aikaisemmin maksettiin toista miljoonaa markkaa. Nyt sen osti pankki 217.000 markalla. Millään ehdolla ei pankki suostunut antamaan tilaa entiselle omistajalle, vaikka hänen puolestaan esitettiin hyväksyttävät vakuudet, vaan myi sen 900.000 mk. hinnasta toiselle." (Fas. *Ajan Sana* 7/9-31). Tämäntapaisissa tosiasioissa on lähtökohta maaseudun porvariston tilapäisille purkauksille pankkeja, s.o. finanssipääomaa vastaan.

4. Kun tuon liikkeen ohjelmassa puhutaan "pakkohuutokauppojen estämisestä", niin se on, kuten käytäntö on osoittanut, *johdon* puolesta tarkoitettu vain *paljaaksi* uhkaukseksi hallitukselle, kuten vararikkopuuhakin, ilman vakavaa aijetta, ja köyhille talonpojille taas demagoogiseksi petkutukseksi. Mitä taas tulee tämän liikkeen mukana kulkeneisiin keski- ja pientalonpoikiin, niin niille pakkohuutokauppojen estäminen on ollut vakava käytännöllinen kysymys, ja ne ovatkin käytännössä menneet pitemmälle. On selvää, että Loimaan liikkeen mikään haara kulakkijohdolla ei anna työtätekevälle talonpoikaistolle mitään realista; ei lopu ryöstöt, ei vasaramarkkinat.

5. Tuo liike luonnollisesti on suorastaan vihamielinen työväenluokalle ja eritoten työväen vallankumoukselliselle liikkeelle.

2. *SUOMEN TALONPOIKAISLIIKKEEN TOINEN PÄÄSIIPI.*

Sen ohjelmasta: Liike lähti alkuunsa viime vuonna halvan luoton tunnuksella (Kuopion lääni). Sama vaatimus on myöhemminkin esiintynyt.

I. *Ylivieskan* kokouksen vaatimukset olivat:

"1) virkamiesten palkkoja, jotka saavat 15.000 ja yli sen, on alennettava 50 % ja muiden 25 %;"

2) "lainauskorko sodan edelliselle tasolle";

3) "valtiopankin on luovuttava kultakannasta" (inflatio);

4) "karjataloustuotteille on saatava riittävä vientipalkkio";

5) "pakkohuutokaupat tullaan estämään, kunnes valtio on nuo vaatimukset tyydyttänyt."

2. *Muhoksen* ym. samantyyppiset kokoukset. Päävaatimukset: 1) veroryöstöt lopetettava ja koroton maksulykkäys myönnettävä; 2) asutuslainamaksut lykättävä viideksi vuodeksi; 3) tullit poistettava tärkeimmiltä kulutustarpeilta ja suuria pääomatuloja verotettava sen sijaan; 4) varatöitä on kunnan ja valtion

heti järjestettävä ja maksettava niistä elintasoa vastaava palkka y.m. Päätettiin myös estää sakilla joku pidettäväksi määrätty pakkohuutokauppa.

3. Eräissä *muissa kokouksissa* esiintyneitä tyypillisimpiä vaatimuksia: 1) Sotkamon (Oulunl.) valtion torpparienkokouksessa on vaadittu, että torpparin on saatava lunastaa vuokra-alueittensa metsistä arvopuut (jotka valtio on ennen ottanut) määrätystä maksimihinnasta; 2) Oulun läänin vapauttaminen viljatullista; tämä vaatimus on tullut hyväksytyksi myös eräässä Maalaisliiton johtamassa suuressa Loimaan liikkeen tyyppisessä kokouksessa.

Johtopäätöksiä.

1. *Liikkeellepanevat voimat.* Tässä liikkeessä on liikkeellepanevana voimana kokonaan tai pääasiassa köyhät ja keskivarakkaat; se on fasisteihin, fasistisiin puolueisiin nähden organisatoorisesti itsenäistä pulaliikettä. Mutta tämä liike ei vielä ole ollut läheskään yhtenäinen (vertaa esim. Ylivieskan ja Muhoksen päätöksiä). Tällä liikkeellä on myös puhtaasti reformistisia, jopa aito riistäjävaatimuksia. Kun ottaa huomioon tässä liikkeessä esiintyneet toiset vaatimukset ja sen muut luonnepiirteet (alempana esitetyt), niin todistavat nuo virheelliset vaatimukset sitä, että on puuttunut kommunistista vaikutusta ja johtoa.

2. Joskus tämän liikkeen keskuudessa esiintyy illusioneja fasistihallituksen suhteen (lähetystön valitseminen saattamaan hallituksen tietoon Ylivieskan päätökset), niin samalla on todettava se tärkeä seikka, että sen liikkeen parissa ilmenee myös määrätyssä määrässä subjektiivisestikin vihamielinen suhtautuminen fasismiin ja virkavaltaan. Muhoksen eräästä kokouksesta, jossa oli 300 talonpoikaa, kerrotaan: "Nimismies oli kokouksen kieltänyt ja poliisit tulivat sitä hajoittamaan, vaan yksikään ukko ei poistunut ja kokous pidettiin. Kokouksen ohjelmassa oli m.m. uskontokysymys. Edellämainituista kysymyksistä tuli tosin päätökseksi, että pappien palkkoja on 1/3 alennettava ja lapualaisuutta vastustettava." "Utajärvellä hyväksyttiin samanlaiset ponnet kuin Muhoksella. Läsnä oli yli 200 henkeä." Muhoksella viime vuoden lopussa pidetystä kokouksesta ajettiin ulos paikalle saapunut sosdem. organisaattori, "kun alkoi puhua talonpoikain tuhlaavasta taloudenpidosta, säästämisestä jne."

Tämä liike ei ole vihamielinen vallankumoukselliselle, kommunistiselle työväenliikkeelle. "Eräillä paikkakunnilla odottavat pieneläjät apua meiltä."

3. Sitävastoin porvaristo yhteisrintamassa fasistisine virkavaltoineen ei ainoastaan pidä tarkkaan silmällä tätä liikettä, vaan on sitä ahdistellutkin. Kuopion läänissä (Pielavedellä) ohranat viime vuonna vangitsivat eräitä itsenäisen talonpoikaisliikkeen kokouksen toimimiehiä.

4. Tämä liike on vielä nuori, ja senkin takia se ei ole vielä laaja. Mutta aktiivisuuden ilmauksena on, että Muhoksen päätösten alle kerättiin 1000 allekirjoitusta. Sen pääpesät ovat olleet tähän asti Savossa (Kuopionl.), Ylivieskassa ja Muhoksella (Oulunl.). Mutta sillä on kaikki objektiiviset mahdollisuudet paisua mahtavaksi työtätekevien talonpoikain, puolproletariaatin ja maatyöväestön liikkeeksi, sillä laajat maaseudun raatajajoukot oppivat varmaan kommunistien ja vallankumouksellisen työväen avulla oman kokemuksensa pohjalla ymmärtämään, että fasistivalta huolehtii etupäässä vain "terveistä", s.o. varakkaista kulakkitalouksista, ja että pelastus tuhosta heillä on vain omassa voimakkaassa pulaliikkeessä, jossa

käydään taistelua yhdessä kaupungin työväestön kanssa, eikä suurtalonpoikain mukana kulkemisesta.

Tämän liikkeen laajeneminen ja todella vallankumoukselliseksi kehittyminen sekä fasististen pulaliikkeitten ja sosialifasistien vanavedessä kulkeneitten köyhäin talonpoikain siihen liittäminen, riippuu subjektiivisesta tekijästä — SKP:stä.

4. PUOLUEET JA TALONPOIKAISLIIKKEET.

1. *Kansallinen Kokoomuspuolue.*

Finanssipääoman pääedustajana ja sen etujen johdonmukaisimpana ajajana kokoomus on fasistidiktatuurin turvin, jonka johtava puolue se on ollut ja yhäkin on, tiukasti pyrkinyt turvaamaan kapitalistisen pulasta ulospääsyn säilyttämällä pulan taakat työtätekevien joukkojen harteille, kavahtamatta riistäjäluokan toistenkin, taloudellisesti heikompain, ryhmäin etujen loukkaamista finanssipääoman etujen turvaamisessa.

Tähän perustuu kokoomuksen pulaohjelma (viime vuoden toukokuulta) maatalouskysymyksissäkin.

Yhä kärjistyneen pulan olosuhteissa ei ole vältettävissä ristiriidan syntymistä määrätyissä tapauksissa finanssipääoman ja maaseudun määrättyjen riistäkerrostenkin välillä, puhumattakaan työtätekevistä talonpoikaiskerroksista. Riistäjätalonpoikain ja finanssipääoman edut joutuvat ristiriitaan silloin ja sikäli kuin riistäjätalonpojat rupeavat, agraaripulan kynsissä ollen, esittämään vaatimuksia finanssipääomalle esim. velka-, korko- ja luottokysymyksissä sekä niitten yhteydessä maaomaisuutensa kapitalistisilta saamamiehiltä suojaamiskysymyksissä.

Tämä ristiriita paljastui erittäin selvästi viime vuoden kesäkuussa, kun ensimmäinen pakkohuutokaupan estäminen tapahtui kulakkitalonpojan tilalla kulakkitalonpoikain näytellessä aktiivista osaa. Finanssipääoman etujen ja sen fasistisen diktatuurin järjestyksen ensimmäinen edustaja, kokoomus, asettuikin heti horjumatta pakkohuutokauppojen "laitonta" estämistä vastaan, tapahtuipa se sitten kulakkienkin toimesta, mobilisoiden fasistisen valtiovallan liikkeelle. Kokoomus antoi samalla ymmärtää, että esim. kysymys pankkikoroista on finanssipääoman eikä talonpoikain asia. Se ei vielä tahtonut tietää mistään velan maksujen lykkäyksistä, kaikkein vähimmän siitä, että suurpääoma millään tavalla estettäisiin keräämästä "laillisin keinoin" saataviaan. Tämä kokoomuksen ohjelma viime vuoden keskikesällä oli selvä ilmoitus maaseudun riistetylle väestölle, mutta myöskin osalle maaseudun riistäjäväestöä siitä, että finanssipääoma ei aio pulan taakkoja jakaa.

Kokoomus oli lapualaisuuden ensi aikoina ollut luomassa ja järjestämässä "kansanliikkeitä". Mutta agraaripulan kärjistyessä ja finanssipääoman ajaessa ohjelmaansa työtätekeviä vastaan, myöntämättä huomattavampia helpotuksia velassa oleville maaseuturiistäjille, menetti kokoomus joksikin aikaa otteensa maaseudulla määrätyssä määrässä. Tämä ote heikkeni vielä enemmän kokoomuksen esiintymisen johdosta m.m. pakkohuutokauppojen estämistä vastaan. Kulakkiainesten liike, jossa monin paikoin oli myöskin keskivarakkaita ja pientalonpoikia mukana, vyöryi ohi kokoomuksen huomattavassa määrässä viime vuoden loppupuolella ja tämän vuoden alussa. Sille tuli joukko vaatimuksia entisten (ennen kaikkea pakkohuutokauppain pysäyttämistä ja lainain vakauttamista koskevia) lisäksi, jotka yhä kärjistivät suhteita finanssipääomaan. Maalaisliitto, joka fasistisessa yhteisrintamassa taisteli ominaispainonsa kohoamisen puolesta,

kokoomuksen hegemonian valtikan alla, osasi omien puolue- ja ryhmätarkoituksiensa hyväksi käyttää kokoomuksen otteitten määrättyä höltymistä maaseudun riistäjäainesten keskuudessa.

Kokoomus puolestaan kuitenkin viime vuoden lopussa järjesti ja pani liikkeelle oman johtonsa alla uuden "kansanliikkeen" n.s. "Viipurin ohjelman" pohjalla, tarkoituksella viedä eteenpäin vanhaa, mutta uusiin oloihin sovellettua ja kapitalistisen ulospääsyn politiikan silloisen ajankohdan tarpeitten mukaan kehitettyä ohjelmaansa.

Vaikka kokoomuksella olikin vissiä menestystä tässä operatiossaan, ei se kuitenkaan pystynyt "Viipurin ohjelmansa" vanaveteen vetämään sitä laajaa talonpoikaisliikettä, mikä kulakkien johdolla kulki "Loimaanliikkeen" nimellä. Tämän liikkeen eräät tärkeimmät vaatimukset, joista ei luovuttu painostuksestakaan, olivat sellaisia, joihin finanssipääoma ja kokoomus eivät saattaneet aivan hyvällä mukautua.

Kokoomus yritti vielä, erikoisesti lapualaistensa avulla, kiinnittää pulaliikkeeläisten huomion pois vaatimuksistaan asettamalla ampumataulukksi — marxilaiset ja marxilaisuuden, minkä edustajaksi leimattiin sosialidemokratiakin kommunismin ohella. Tämä sosialidemokratian marxilaisuudeksi leimaaminen oli luonteeltaan samanlainen manööveri kuin aikaisemmin Ståhlbergin ja ståhlbergiläisten edistysmielisten, noitten fasistikomennon periaatteellisten kanattajain ja käytännössä ajajain "venäläisten ystäviksi" leimaaminen. Kokoomus halusi lietsoa entistä korkeammalle maaseudun omistavien kerrosten taantumuksellisia vaistoja *koko* työväenluokkaa, siis myöskin sosdem. työläisiä vastaan ja piiskata sosialifasistisia johtajia sen johdosta, että ne kokoomuksen ja maalaisliiton keskinäisissä kysymyksissä, s.o. fasistileirin sisäisissä kysymyksissä, olivat tukeneet maalaisliittoa kokoomuksen hegemonian rajoittamispyrinnöissä. Mutta sekään ei suuria tuloksia tuottanut. Äärimmäisten lapualaisten, ilmeisesti kokoomuksen hyväntahtoisella suostumuksella ja finanssipääoman tarkoituksien ajamiseksi, toimeenpaneman Mäntsälä-seikkailun nolo loppu vei siihen, että kokoomuksen oli sittemmin tehtävä maaseuturiistäjille joukko sellaisia myönnytyksiä, joita se ei vielä viime vuoden kesäkuussa ollut ajatellutkaan. Ne myönnytykset ovat: eduskunnassa tämän vuoden ensimmäisinä kuukausina hyväksytyt huutokauppojen lykkäämistä ja velkojen maksun lykkäämistä ja vakauttamista koskevat lait, s.o. kokoomuksen ohi kulkeneen talonpoikaisliikkeen ja maalaisliiton vaatimukset.

Mutta kokoomus näyttää kylmäverisesti osaavan ottaa tämän finanssipääoman kärsimän osittaisen tappion. Puoluekokouksessaan aivan äsken se demagogisesti löi rintoihinsa julistaen, että se näitten lakien hyväksymisen kautta on osottanut ymmärtämystä maaseutuväen vaikeuksia kohtaan, ikänkuin se olisi näitten toimenpiteitten alkuunpanija.

2. *Maalaisliitto.*

Maalaisliitto on — ennen muuta *varakkaan* talonpoikaisen maanomistajiston ryhmäetujen edustaja. Tämän ryhmän edut lankeavat enimmäkseen aina yhteen suurtilallisten etujen kanssa. Koska maalaisliiton kannattajapiiriin kuuluu myös huomattavasti paitsi keskitalonpoikia, myöskin pienviljelijöitä, on sen pakko ottaa huomioon näittenkin etuja. Maalaisliitto pyrkii kokoamaan *koko* maaseudun vaikutuspiiriinsä "kaupunkia" vastaan ja sitä varten se esim. pulaohjelmassaan kesäkuussa 1931, johon sisältyy pulaliikkeitten kaikki oleelliset vaatimukset jonkun

verran "siivottuina", on demagoogisesti ottanut joukon pientalonpoikia ja myöskin maalaistyöläisiä ("maanviljelijäin toimittava niin, ettei kunnollinen maatyöväestö joutuisi pulasta vakavammin kärsimään") koskevia vaatimuksia "ajaakseen."

Siinä, missä maaseutuporvariston, varsinkin varakkaitten talonpoikain ja keskitalonpoikain, edut joutuvat ristiriitaan finanssipääoman etujen kanssa, siinä syntyy helposti myöskin ristiriita maalaisliiton ja kokoomuksen välillä, siitä huolimatta, että ne molemmat ovat fasistisen yhteisrintaman puolueita ja ovat osakkaita hallitusblokissa.

Mutta maalaisliitto on niin läheisesti sidottu finanssipääomaan ja sen etuihin sekä fasistiseen yhteisrintamaan että sekin yhdessä kokoomuksen kanssa viime kesänä tinkimättä asettui omienkin pääkannattajiensa, varakkaitten talonpoikain vaatimuksia vastaan, pakkohuutokauppakysymyksessä. Myöhemmin on maalaisliitto yhdessä kokoomuksen kanssa torjunut pulaliikkeitten pisimmälle menevät vaatimukset ja antanut niille neuvon "pysyä kotitöissä ja odottaa tapahtumain kehitystä rauhallisesti." Epäilemättä maalaisliitolle on ollut toisinaan vaikeata näin asettua perustukikohtaansa vastaan, mutta sitä on siihen asti erikoisesti ajanut se, että jos se antaa perään "liiallisille" varakkaitten talonpoikain vaatimuksille, niin se voi herättää myös pientalonpoikaiston ja maalaisköyhälistön keskuudessa liikkeelle sellaiset voimat, joita se ei enää voi hillitä, kuten sosialidemokratia kaukonäköisesti on varottanut.

Mutta samalla on tosiasia, että varsinaisten perusjoukkojensa edun vuoksi sekä sitä kannattavien pientalonpoikaisjoukkojen luottamuksen säilyttämiseksi on maalaisliiton täytynyt vaatia finanssipääomalta ja sen pääedustajalta kokoomukselta enemmän kuin ne olisivat omasta alotteestaan tahtoneet antaa. Ja voidakseen konkreettisia tuloksia saavuttaa käytti maalaisliitto hyväksensä m.m. kokoomuksen otteitten heikkenemistä maaseudulla, ja vahvisti vaikutustansa Loimaanliikkeen siipien alla kulkeneissa pulaliikkeissä, taistellen kuitenkin, kuten kokoomuskin, radikaalisimpia vaatimuksia vastaan. Tyypillistä on, että maalaisliitto suhtautuu melkein kokoomuksen tapaisella vihamielisyydellä talonpoikain itsenäiseen liikkeeseen, uskaltamatta kuitenkaan vielä tähän mennessä julistaa sitä valtiopetokseksi. Päinvastoin on maalaisliitto yrittänyt teeskennellyllä "ystävällisyydellä" kaapata sen liikkeen vaikutuksensa piiriin (Ylivieskan kokouksen lähetystön vastaanotto pääministerin luona).

Kokoomuksen yritykseen "Viipurin ohjelman" kautta luoda itselleen vahva baasis maaseudulla, maalaisliitto vastasi Loimaanliikkeen pulakokousten tärkeimpien vaatimusten siivottuina omaksumisella (maalaisliiton puoluekok. päätös tammikuulla 1932). Niistä olivat tärkeimmät: ulosottotoimien ja pakkohuutokauppojen kiinteimistöön ja irtaimistoon nähden laillista tietä pysäyttäminen. Kuvaavaa maalaisliiton asenteelle on, että kun se helmik. 26 p. julkaisi puoluekokouksensa päätöksen, se samalla paljasti ensinnäkin, että päätös koski *"terveitä talouksia"*, toiseksi, että puoluekokous on tämän päätöksen tehnyt, koska se on "kokouksissa kulkemista vastaan", s.o. vastustaa talonpoikain *liikettä*. Maalaisliitto siis oli palomestarina.

Maalaisliiton taktiikka oli omansa kärjistämään maalaisliiton ja kokoomuksen välejä. Tämä kärjistynyt suhde ilmeni selvemmin Mäntsälän tapausten edellä, aikana ja heti jälkeen. Mutta kun Mäntsäläseikkailu päättyi nolosti ja kokoomus ei siitä hyötynyt sitä, mitä se olisi voinut hyötyä sen toisin päättyessä, niin maalaisliitto sai tilaisuuden painaa

palkeita viedäkseen eduskunnassa läpi joukon varakkaan ja keskitalonpoikaistonkin etujen mukaisia päätöksiä, joilla päätöksillä sitäpaitsi, koko fasistisen yhteisrintaman etujen kannalta, on sekin ominaisuus, että ne määrätyn ajan voivat synnyttää ja ylläpitää pientalonpojissa harhoja pulasta selviytymisestä ilman pättävää taistelua pääomaa fasistikomentoa ja suurviljelijöitä vastaan.

3. *Ruotsalainen ja edistysmielinen puolue.*

Nämä puolueet ovat talonpoikaisliikkeen kaikilla etapeilla kaikessa pääasiassa kannattaneet finanssipääoman ohjelmaa ja yhtyneet kokoomuksen kantaan melkein poikkeuksetta. Voipa sanoa, että edistysmielinen puolue toisinaan on esiintynyt pulaliikkeitten äärimmäisiä vaatimuksia (pakkohuutokauppojen pysäyttäminen) vastaan vielä kiukkuisemmin kuin kokoomus, vaatien, että talonpoikaisliikkeitten "on rauhallisesti odotettava, mitä eduskunta tekee ja voi tehdä" ja kehottaen ottamaan esimerkkiä erikoisesti työttömistä työläisistä, miten ne rauhallisesti odottavat.

Mutta kun nämä puolueet fasistisessa yhteisrintamassa myöskin ajavat oman ominaispainonsa vahvistamista, niin eivät ne aina ja kaikissa suhteissa ole nielleet kokoomuksen politiikkaa. Esim. "Viipurin ohjelmaan" nähden niillä on ollut määrättyjä epäilyksiä, koska se oli *erikoinen* kokoomuksen masinoima ja *sen* tarkoituksia ajava ohjelma, tosin suurporvarillis-fasistinen, jonka perusteista ei kokoomuksen ja edistys- ja ruotsalaisen puolueen kesken ole erimielisyyttä.

Kun näilläkin puolueilla, varsinkin ruotsalaisella puolueella, on talonpoikaiskannattajia, aina pientalonpoikia myöten, niin eivät nekään ole voineet kokonaan viitata kintaalla pulaliikkeille.

Mäntsäläseikkailun aikana nämä puolueet asettuivat enemmän taikka vähemmän kriitilliselle kannalle kokoomuksen *erikois*politiikkaan nähden.

Nämäkin puolueet ovat nyttemmin olleet mukana viemässä läpi niitä eduskunnassa hyväksyttyjä lakitoimenpiteitä, joilla ennenkaikkea maaseudun varakkaat kerrokset, mutta myöskin keskitalonpoikaisto ja pientalonpoikaisto halutaan rauhoittaa.

4. *Sosialidemokratia.*

Kun tarkastaa sosialidemokratian ohjelmia agraarikriisin johdosta ja sen asenteita talonpoikaisliikehtimisiin nähden, niin on todettava, että ne eivät oleellisesti eroa porvariston, voipipa sanoa: kokoomuksen, ohjelmista ja asenteista.

Sosialidemokratia on, ensinnäkin, edustanut sitä kantaa, että pienviljelijät eivät ole velkakysymyksessä sellaisessa ahdingossa kuin varakas- ja keskitalonpoikaisto. Toiseksi, sosialidemokratia on edustanut sitä kantaa, että kaikkien kansankerrosten, siis myöskin maalaistyöväen ja köyhän talonpoikaiston on otettava osaa pulan rasitusten kantamiseen. Tämän mukaisesti eräs sosialidemokratian johtavista maatalousmiehistä (M. Pekkala) jo v. 1931 alussa kohotti tunnuksen "tuotantokustannusten alentamisesta" ja "suun säkkiä myöten panemisesta." Tämä on selvä kapitalistisen pulasta ulospääsyn ohjelma.

Mutta kun sosialidemokratia myöskin huomattavassa määrässä nojautuu pienviljelijäkerroksiin, niin ei se ole saattanut kulkea ohi nykyisen pulan pienviljelijäin eteen nostamia kysymyksiä. Mutta se on järjestelmällisesti suunnannut, johtamansa pienviljelijäliiton kautta, vaikutuksensa alla olevat pienviljelijäkerrok-

set tavottelemaan taloutensa kohottamista omin voimin, ennenmuuta teknillisten parannusten tietä ja valtion osittaisen avunannon turvin. Tämän suuntaisia päätöksiä sosialidemokratia useaan otteeseen on onnistunut teettämään tämän pienviljelijäinliiton kokouksissa.

Sosialidemokratia on mitä päättävimmin kokoomuksen mukana hyökännyt pakkohuutokauppojen "laitonta" estämistä vastaan, vieläpä se on onnistunut saamaan johtamansa pienviljelijäinliitonkin tämän mukaisen lausunnon saattamaan julki. Taitavasti on sosialidemokratia tällöin selittänyt pakkohuutokauppojen estämisen ylipäänsä — ainoastaan varakkaitten talonpoikain etujen vaatimaksi ja fasistisen "rauhattomuuden" politiikan ilmaukseksi. Kun kuitenkin sosialidemokratiankin on myönnettävä myös pienviljelijäin olevan pakkohuutokaupan alaisena, on sosialidemokratia nähnyt hyväksi vaatia valtiokapitalismin tietä toteutettavaksi "sosialismiin sisäänkasvamista" ajamalla kantaa, että valtion olisi pakkohuutokaupoissa ostettava tilat ja luovutettava ne sitten entisten omistajien käytettäväksi, t.s. muutettava talonpojat finanssipääoman vuokramiehiksi, mikäli ne sitä eivät vielä ennen asiallisesti ole olleet.

Leimattuaan ylipäänsä talonpoikain liikkeet "yhteiskuntarauhaa häiritseviksi" ja niiden vaatimukset "valtion finanssi- ja poliittista luottoa horjuttaviksi", on sosialidemokratia tämän mukaisesti myöskin puskenut vihansa itsenäistä talonpoikaisliikettä kohtaan.

Fasistisen yhteisrintaman sisäisissä ristiriidoissa on sosialidemokratia kannattanut sitä sivustaa porvaripuolueista, joka on pyrkinyt kokoomuksen hegemoniaa fasisti-sosialifasistisessa leirissä heikentämään ("pienempi paha"). Se esiintyi erikoisesti Mäntsälän tapahtumien yhteydessä. Sosialidemokratian avonainen pyrkimys lähetä maalaisliittoa, siis varakasta talonpoikaistoa, osottaa sen köyhälle talonpoikaistolle ja sen eduille vieraan olemuksen.

Myöskin sosialidemokratia on ollut yhdessä fasistisen yhteisrintaman muitten puolueitten kanssa eduskunnassa läpiviemässä toimenpiteet, joista edellä on puhuttu ja jotka tarkoittavat ennenkaikkea maaseudun riistäjäkerrosten tyydyttämistä. Tämän kautta sosialidemokratia on taaskin kerran osottanut olevansa fasistisen rintaman elimellinen osa ja kapitalistisen pulasta ulospääsyn puolue, joka tosin silloin tällöin näyttelee oppositiota, mutta ratkaisevissa tapauksissa aina kulkee pääoman vanavedessä ja täyttää tehtävänsä porvariston tärkeimpänä yhteiskunnallisena tukena. Ei ole epäilemistäkään, että sosialidemokratialla on suuri osuus siihen, että pientalonpoikaiston joukot eivät ole enemmän liikehtineet kuin mitä ne ovat liikehtineet.

5. *Suomen kommunistinen puolue.*

Kominternin XI:n plenum asetti puolueitten tehtäväksi m.m. seuraavaa:

Tarkoituksella valloittaa työtätekevien talonpoikaisjoukkojen enemmistö ja lujittaa proletariaatin johtavaa osaa maaseudulla, kompuolueiden tulee kaikin keinoin tukea, johtaa ja järjestää työtätekevien talonpoikain taistelua verotaakkaa, verotustyöpäivärasitusta, vuokra- ja velkataakkaa vastaan, yhdistäen tämän liikkeen taisteluun tilanomistajia vastaan, maan korvauksetta takavarikoimisen puolesta, porvariston herruutta vastaan, neuvostovallan puolesta."

Tälle pohjalle rakentuivat SKP:n viimeisen (1931) puoluekonferenssin päätökset talonpoikaiskysymyksessä, sovellettuna Suomen oloihin. Puolueen konkreettiset tärkeimmät

tunnukset on määritelty puoluekonferenssin poliittisessa resolutiossa ja työtätekevälle talonpoikaistolle sekä maalaisköyhälistölle osotetussa erikoisessa toimintakehotuksessa, jota voidaan pitää määrätyssä mielessä toimintaohjelmana.

Puolueen tehtävänä on ollut ennenkaikkea paljastaa suurille pientalonpoikain ja myöskin keskitalonpoikain joukoille, että kulakkitalonpoikain pulaliikkeet eivät voi pientalonpoikaistoa hädästä pelastaa eikä keskitalonpoikaistolle vakavaa apua antaa. Samalla on puolueen tehtävänä ollut paljastaa fasistileirin puolueitten samoinkuin sosialidemokratian pyrkimys turvata porvaristolle ulospääsy pulasta maaseudunkin työtätkevien kustannuksella. Tämän paljastustoiminnan ohessa on puolueen tehtävänä *ennen kaikkea* ollut mobilisoida ja järjestää oman johtonsa alla työtätekevän talonpoikaiston joukot, maalaisproletariaatin osanotolla, *itsenäiseen,* vallankumoukselliseen taisteluun porvaristoa ja erikoisesti tilanomistajia vastaan, puolueen asettamien, suurten maalaisjoukkojen etuihin perustuvien vaatimusten pohjalla.

Mitä puolue on aikaansaanut ja saavuttanut tässä suhteessa?

Siitä huolimatta, 1) että viime puoluekonferenssin aikoihin vallinnutta hyvin heikkoa yhteyttä maaseudulle on toisissa piireissä (Oulu, Turku, Vaasa ja Kuopio) jonkinverran parannettu, 2) että Turun piirissä on viime vuoden lopusta lähtien julkaistu erikoista talonpoikaislehteä (ei ole ilmestynyt säännöllisesti kuitenkaan) ja Kuopion piirissä erikoisesti maaseutua varten tarkoitettua työläisten ja talonpoikain lehteä, 3) että puolueen talonpoikaisjäsenten prosenttiluku on kasvanut (ollen nyt 8 %), 4) että puolueen Politbyro ja erinäiset piirijohdot ovat tehneet konkreettisia suunnitelmia ja määrätyissä tapauksissa käyttäneet erikoisia instruktoreja työn tehostamiseksi maaseudulla ja erikoisesti talonpoikain joukkoliikkeen vireille saamiseksi, 5) että propaganda- ja agitationikirjallisuutta lentolehtisten muodossa on maaseudulla levitetty enemmän kuin lähinnä edellisenä kautena ja se siellä saanut suotuisan vastaanotonkin, 6) siitä huolimatta, että monin paikoin aikaisemmin fasistien vanavedessä kulkeneet työtätekevät talonpojat ovat alkaneet irtantua lapualaisista, — ei puolue vielä ole onnistunut aikaansaamaan, järjestämään ja johtamaan maatalousproletariaatin laajoja joukkoja taisteluihin elinehtojensa puolesta ja työtätekeväin talonpoikain jatkuvia joukkoesiintymisiä kuin vain jonkunverran. Melkein yksinomaan Pohjolan osalle lankeavat myös ne muutamat maaseutuköyhälistön työttömyyden johdosta pitämät kokoukset, joita on saatu järjestetyksi.

Vaikka Pohjolassa on "pää auki" talonpoikaisliikkeessä ja vaikka se liike viimeisenä puolena vuotena osottaa jatkuvaisuuden ja laajenemisen merkkejä sekä samalla myöskin taistelevan luonnepiirteen siinä kehkeytymistä vaatimuksiin ja esiintymismuotoihin nähden (kuten osottavat Ylivieskassa ja Nivalassa pidetyt kokoukset toukok. 23 p:nä pakkohuutokaupan yhteydessä), niin on todettava, että se on vielä *kaukana* siitä, että se olisi edes Oulun piirissä työtätekevän talonpoikaiston *enemmistön* liike ja *suuntaa* määräävä liike, vaikka tässä piirissä pientalonpoikaisto muodostaa talonpoikaiston perusjoukon lukumäärällisesti ja yhdessä keskitalonpoikain kanssa valtavan enemmistön talonpojista, joiden asema pulan kourissa on erittäin vaikea. Tämä epäilemättä johtuu puolueemme työn heikkoudesta tällä alalla Oulunkin piirissä, huolimatta niistä myönteisistä puolista, joita piirimme sikäläinen järjestö tässä suhteessa on osottanut omaa-

vansa. Myöskin on todettava, että itsenäisessä talonpoikaisliikkeessä on esiintynyt vielä koko joukko vaatimuksia, jotka ovat kotoisin kulakkitalonpoikain leiristä. Sekin osottaa, että puolueen organisatoorispoliittinen vaikutus ei ole ollut tehoisa. On myöskin tapauksia, jolloin neuvonantajain taholta on virheellisesti suorastaan suositeltu talonpojille tyypillistä riistäjätalonpoikaista vaatimusta (vientipalkkio).

Erittäin myönteisenä seikkana on todettava, että Pohjolan talonpoikaiskokousten yhteydessä on valittu talonpoikain komiteoita. Mutta puolueen heikko asema maaseudulla on vienyt siihen, että tätä ei ole pystytty käyttämään, muodostamalla noista komiteoista talonpoikaisliikkeen aktiivisia tukikohtia ja välittömän johdon elimiä sekä liikkeen edelleen kehittämisen välikappaleita. Tässä suhteessa sietää ottaa oppia yli vuoden vyöryneestä fasistimielisten suurtalonpoikain liikkeestä.

Jos puolueemme Oulunpiirissä on pystynyt auttamaan itsenäiseen liikkeeseen osan talonpoikia ja myöskin vetämään kulakkien liikkeestä pois osan pientalonpoikia ja keskivarakkaita, niin muissa piireissä sitävastoin, niin hyvin fasististen kulakkiliikkeiden mukana kulkeneet pien- ja keskitalonpoikaisryhmät, kuin sosialidemokratian vaikutuksen alla olevat pientalonpojat ja torpparit sekä vielä kokonaan ulkopuolella kaikkea talonpoikaisliikettä olevat pien- ja keskitalonpoikaiskerrokset, mitkä epäilemättä muodostavat *suurimman* ryhmän — ovat vielä kokonaan vallankumouksellisen proletariaatin välittömän poliittisen vaikutuksen ulkopuolella.

Johtopäätöksenä onkin todettava, että niin hyvin XI plenumin kuin viimeisen puoluekonferenssin talonpoikain keskuudessa tehtävää työtä koskevat päätökset ovat tulleet toteutetuksi vain hyvin pieneltä osalta.

Oulun piirissä saavutetut tulokset kelpaavat jo lähtökohdaksi laajemmalle vallankumoukselliselle talonpoikaisliikkeelle ei ainoastaan Oulun piirissä, vaan koko maassa, jonka kehittämiseksi on välttämätöntä nojautua myöskin niihin oppositioaineksiin, joita on sosdem. Pienviljelijäin liitossa, pienviljelijäin keskusliitossa ja myöskin maalaisliitossa.

Vastaisessa työssä on kuitenkin otettava huomioon, että *eräät* porvariston viime kuukausien agraaripoliittisista toimenpiteistä riistäjätalonpoikain tyydyttämiseksi (1) määrätynlainen velkamoratorio, 2) maatalousirtaimen jonkunlainen myyntikielto, 3) pakkohuutokauppojen väliaikainen lykkääminen valtion lunastusmenetelmän kautta, 4) Maakiinteistöpankin perustaminen, sen obligatioille pakkokurssin määrääminen ja valtion varoja 200 milj. mk. pankkiin sijoittaminen, 5) 800 milj. markan frankilainan valtion takuulla osuuskassain keskuslainarahastolle hankkiminen, 6) vientipalkkioiden sianlihalle ja munille uudistaminen, 7) kotimaisen viljan jauhatuspakon ylläpitäminen, 8) viljatullin korottaminen) tulevat herättämään ja ylläpitämään keskitalonpoikain ja jonkun verran pientalonpoikainkin kerroksissa määrättyjä harhoja, joitten murskaaminen on mahdollista vain suurten talonpoikaisjoukkojen niistä saamaa jokapäiväistä kokemusta hyväksi käyttäen. Tämänvuoksi puolueen paljastustyö noitten fasistijärjestelmän toimenpiteitten luonteesta ja merkityksestä pientalonpoikain suurille joukoille ja keskitalonpoikainkin kerroksille on kiireellinen välttämättömyys.

T. ANTIKAISEN PRIKAATI

Työväen liikehtimiset Suomessa, kommunistisen puolueen tila, heikkoudet ja lähimmät tehtävät

KOMINTERNIN TpK:n XI plenumin asettamaa nykyhetken keskeisen tehtävän — vallankumouksellisten joukkoliikkeitten aikaansaamisen ja kehittämisen — toteuttamiseksi viimekesäinen SKP:n puoluekonferenssi määritteli työväenliikkeen ja kompuolueen päätehtäviksi m. m.:

"Työväen joukkoliikkeen painopiste, joka ennen oli eduskunta- ja kunnallisvaalikamppailujen sekä ammattijärjestön työsopimuspyrintöjen alalla, saadaan nopeasti siirtymään uusille urille, osaksi uusiin muotoihin: työpaikkaliikkeisiin yleensä ja erityisesti työlakkoihin, työttömäin liikehtimiseen ja katuesiintymisiin, voimakkaisiin mielenosoituksiin ja muihin joukkotaisteluihin. Ainoastaan tämän käänteen suorittaminen työväen joukkoliikkeessä, tämä voiman uudestiryhmitys, sen luokkataistelurintamalla auttaa työväkeä murtautumaan ulos luokkavihollisen kuristavasta saarroksesta sekä siirtymään tehokkaaseen vastahyökkäykseen."

Miten tätä puolueen itselleen asettamaa tehtävää on suoritettu ja mitä jätetty suorittamatta, sitä valaisevat seuraavat tapahtumat ja toteamiset eri työaloilta.

Taloudelliset taistelut

Suomen porvariston työväenluokan ja kaikkien työtätekevien elintasoa vastaan suuntaama riistohyökkäys on kuluneen vuoden aikana yhä kärjistynyt (palkkojen suoranaisena alentamisena niin teollisuudessa kuin maataloudessakin 60 %:iin saakka, jopa ylikin, lyhennettyjen ja vuorotyöviikkojen lisättynä käytäntöönottamisena, lisääntyneinä joukkoerottamisina, tulli- ja veroriiston tehostamisina, rahan arvon alenemisen kanssa rinnakkain tapahtuvana elin- ja kulutustarpeiden kallistumisena jne.).

Huolimatta siitä, että puolueen toiminnassa työläisten elinehtojen puolesta käytävän taistelun valmistamiseksi ja järjestämiseksi viimeksikuluneen vuoden aikana voidaankin todeta pientä aktivisoitumista, ei se kuitenkaan vielä ole kyennyt nostattamaan työläisiä laajempaan joukkovastarintaan porvariston hyökkäystä vastaan. Viime syksyn ja talven aikana on kuitenkin ollut joitakin pieniä heräämisen merkkejä. Työläisten keskuudessa on eri puolilla maata puhjennut joitakin palkkaliikkeitä tai niiden yrityksiä työ- ja elinehtojen huononnuksia vastaan ja myöskin niiden parantamisen, ennen kaikkea palkkojen korottamisen puolesta, ja ovat eräät näistä palkkaliikkeistä päättyneet työläisten voittoonkin.

Niinpä satakunta propsityöläistä *Viitasaarella* ryhtyi viime vuoden elokuussa puolueen jäsenten johdolla lakkoon, vaatien palkankorotusta. He valitsivat lakkokomitean ja asettuivat yhteyteen paikkakunnan talonpoikien kanssa, eikä työnantajan onnistunut näiden keskuudesta värvätä rikkureita. Viikon kestettyään päättyi lakko työläisten osittaiseen voittoon.

Helsingissä sanottiin syyspuolella puuseppien tariffit irti ja palkkoja alennettiin 12 %:lla. Emeleuksen puusepän tehtaalla, jossa puolueella oli vaikutusta, eivät työläi-

set ilman muuta alistuneet työnantajan tarjoamiin ehtoihin, vaan kieltäytyivät allekirjoittamasta uutta tariffia, jolloin palkkoja alennettiin kumminkin 7 %, muualla 12. Viime marraskuussa puhkesi Helsingissä eräällä rakennustyömaalla muurarien lakko siitä syystä, että työnjohtaja kielsi kahvinjuonnin työaikana. Muutaman tunnin kuluttua työnjohtajan oli pakko peruuttaa kielto. Eräällä toisella rakennustyömaalla Helsingissä torjuivat rakennustyöläiset puolenpäivän lakon jälkeen työnjohtajan vaatiman 10 %:n palkanalennuksen. *Turussa* torjuivat kaupungin työtuvan naiset uudella hinnoittelulla aiotun palkanalennuksen ja eräällä työmaalla samassa kaupungissa voittivat 40 työläistä puolitoista päivää kestäneen passiivisen vastarinnan jälkeen taistelunsa. *Kalajoella* puhkesi viime joulukussa eräällä sahalla työläisten oma-alotteinen lakko ilman mitään valmistusta. Lakkoon yhtyi vain kaksi työvuoroa kolmesta ja se päättyi jonkin päivän kuluttua työläisten tappioon. Varkaudessa on joulukuussa ollut propsityöläisten lakko, jossa voittivat 50 penniä tunnille. Rikkureita ei ollut yhtään. *Kyminkoskella* vuodenvaihteessa on myös ollut propsityöläisten lakko, joka voitettiin. Vaatimuksista ei ole lähempää tietoa. *Pietarsaaressa* järjesti toistasataa ojankaivuutyöläistä kokouksen ja mielenosoituksen kaupungin hallituksen luo vaatien veroryöstöjen lopettamista. Tämä luvattiinkin tehdä. *Perä-Pohjolan* metsätyömailla oli viime talvena valmisteilla palkkaliike. Parillakymmenellä metsäkämpällä pidettiin kokouksia ja asetettiin palkankorotusvaatimuksia, mutta työnantajan myöntämä pieni korotus mursi palkkaliikkeen. *Hangossa* on satamatyöläisillä ollut menestyksellinen palkkaliike ja *Kotkassa* Hallan sahalla työläisten lakkouhka pakotti työnantajan myöntämään 9 % palkankorotuksen. *Hätäaputyöläisten* keskuudessa on koko talven ajan eri puolilla maata ollut liikehtimistä kurjien palkkojen parantamiseksi. *Tampereella* päättivät lentokentän hätäaputyöläiset yleisessä kokouksessa tehdä lakon, vaatien palkankorotusta. Noskelaisen kaupungin johdon ja noskelaisen ammattiliittobyrokratian onnistui kiristyksen ja suoranaisen rikkuriuden avulla murtaa taistelu. Puolue-elimien taholta on noskelaisten menettely konkreettisesti paljastettu, julkaisemalla siitä m.m. erikoinen lentolehtinen. *Pietarsaaressa* järjestivät hätäaputyöläiset mielenosoituksen kaupunginjohtajan luo, vaatien palkankorotusta. Työläiset esiintyivät niin uhkaavasti, että kaupunginjohtaja kehotti myöntämään palkankorotuksen. *Turussa* ovat hätäaputyöläiset pitäneet kokouksia asettaen palkankorotusvaatimuksia. *Keravalla* erään työpaikan yhden osaston työläiset esittivät palkankorotusvaatimuksen. Se sai koko osaston työläisten kannatusen ja vaatimus tuli hyväksytyksi ollen palkankorotus 50 penniä tunnilta. Ne työhuonekunnat, jotka eivät uskaltaneet yhtyä palkankorotusvaatimukseen, jäivät ilman sitä. Toimintaa palkankorotusvaatimusten edelleenajamisesta käydään.

Perä-Pohjolassa, Kemi tukikohtana, on saatu työpaikkatoiminta käyntiin ja on siellä ollut työläisten palkkaliikehtimisiä ja pari huomattavaa veronmaksuvastustusliikettä *Laitakarissa* ja *Veitsiluodossa*. Viime helmikuussa pitivät Laitakarin työläiset kokouksen, johon saapui myöskin työttömiä ja työläisten vaimoja. Kokouksesta lähdettiin joukolla esittämään tehtaan johdolle vaatimusta, ettei tilipussista, saa rahoja veroihin luovuttaa. Veronmaksuvastustusliikettä jatkettiin yhdessä Veitsiluodon, Mansikkanokan ja Karihaaran työläisten kans-

sa. Helmikuun 12 päiväksi järjestetyn yhteisen kokouksen suuri poliisijoukko pamppuja käyttäen esti, mutta kesti kolme tuntia ennen kuin joukko oli lopullisesti saatu hajalle. Veitsiluodon tehtaan johdon oli pakko sallia työläisten veronmaksuvastustuskokouksen järjestäminen tehtaan ruokasalissa viime helmikuun 14 p:nä. Tehtaan johdon kätyrien esiintymisyritykset vaimennettiin. Laitakarin sahan työläiset ovat myöskin pitäneet tehtaan ruokasalissa kokouksen, jossa on asetettu vaatimuksia verojen perimistä vastaan. Liike Kemin seudun työläisten keskuudessa jatkuu.

Näissä palkkaliikkeissä, useimmissa, on puolueen järjestävä ja johtava vaikutus tavalla tai toisella tuntunut. Näiden lisäksi on eri puolilla maata ilmennyt eräitä pienempiä työläisten oma-alotteisia liikehtimisyrityksiä, jotka ovat menneet puolueen ja punaisen ammatillisen liikkeen ohi.

Mitään täsmällistä kuvaa työ- ja palkkakonflikteista ei nyt voida esittää. Puutteellisten tietojen mukaan on voitu todeta v. 1931 ensipuoliskolla olleen 12 konfliktia ja toisella puoliskolla 14—16 sekä v. 1932 huhtikuuhun mennessä 24 konfliktia tai yritystä siihen. Niistä tiedetään lakkoon johtaneen viime vuonna 9 ja kuluvana vuonna 8. Näin voidaan todeta, kun fasistimullistuksen jälkeen pitkiin aikoihin ei ollut minkäänlaista taloudellisen taistelun liikehtimistä, nyt huomattavaa konfliktien ja lakkojen lukumäärän nousua ja perspektiivinä on taistelujen lisääntyminen. Nämä työ- ja palkkariidat ovat etupäässä ilmenneet hätäaputöissä ja rakennusalalla sekä metsätyöläisten keskuudessa ja muutamilla sahoilla, mutta paperi-, metalli- ja kutomateollisuuden aloilla taisteluja ei ole käyty.

Nämäkin tapaukset osoittavat, että tyytymättömyys ja luottamus omiin voimiin työläisjoukkojen keskuudessa on kasvanut, että nykyisissä talouspulan ja fasistidiktatuurin oloissa työtaistelut, menestyksellisetkin, ovat mahdollisia. Syynä siihen, että puolue ja punainen ammatillinen liike eivät ole kyenneet nostattamaan työläisjoukkoja voimakkaampaan joukkovastarintaan ja vastahyökkäykseen porvariston riistohyökkäystä vastaan, on se, etteivät ne vielä käytännössä ole toteuttaneet käännettä todelliseen bolshevistiseen joukkotyöhön, vaikkakin puolueen työssä on huomattavaa alkua siihen olemassa. Ammatillisen liikkeen työssä tapahtuu käänteen toteuttaminen paljon hitaammin ja heikommin kuin puolueessa.

Puolueen ja varsinkaan järjestäytymisensä alkuasteella olevan ammatillisen liikkeen työn painopiste ei vielä ole työpaikoilla, Kemiä ja Perä-Pohjolaa lukuunottamatta. Vielä ei ole organisatoorista yhteyttä edes läheskään kaikkiin suurimpiin ja tärkeimpiin työpaikkoihin. Puolueen työpaikkasolut ja ammatilliset työpaikkaryhmät eivät ole kyenneet kehittämään työpaikoissa bolshevistista joukkotyötä ja joukkotoimintaa työläisten pienimpienkin tarpeiden ja päivänvaatimusten puolesta käytävien taistelujen valmistamiseksi ja järjestämiseksi. Niiden toimintaa vaivaa kuoreensa sulkeutuneisuus (näin on ammatillisten työpaikkaryhmien laita eritoten Kuopiossa ja Turussa) ja rajoittuminen ylimalkaiseen politiikkaan. Ei ole osattu oikein kehittää työpaikkatyön poliittista sisältöä ja sen organisatoorisia muotoja. Ammatillisen liikkeen työssä ei esim. ole yritettykään käyttää luottamusmiehistöä. Työpaikkalehtiä on vain jokunen. Tunkeutumista työpaikoille ja työpaikkatyön kehittämistä ei ole asetettu eikä toteutettu suunnitelmallisesti ja järjestelmällisesti (esim. Kuopiossa ei paikallinen ammatillinen keskus ole

puolen vuoden aikana saanut perustetuksi ainoatakaan työpaikkaryhmää). Punaisen ammatillisen liikkeen jäsenmäärä on pienempi kuin puolueen.

Puolueen riveissä ilmenee ammatillisen liikkeen aliarvioimista (Viipuri, Kuopio), onpa jossakin esiintynyt suoranaista vastustustakin ammatillisten työpaikkaryhmien muodostamiseen. Puolueen taholta ei punaisen ammatillisen liikkeen rakennustyötä ja toimintaa ole riittävästi avustettu, opastettu ja ohjattu, vaikka viime aikoina on kyllä parannusta todettavissa. Fraktiotoiminnan järjestäminen on suuresti laiminlyöty. Työttömien taistelu on jäänyt irralliseksi ja heikoksi eikä sitä ole saatu kytketyksi työssäolevien taisteluun. Puolue ei ole vielä omista eikä ammatillisen liikkeen riveistä kyennyt tyyten voittamaan opportunistista passiivisuutta, joka ilmenee m.m. käsityksenä taloudellisten taistelujen mahdottomuudesta nykyisen talouspulan ja fasistidiktatuurin olosuhteissa.

Sosialifasistit ja heidän ammatillinen liikkeensä ovat tehneet kaikkensa työläisten pidättämiseksi taistelusta ja syntyneiden taistelujen murtamiseksi. Yhdessä työnantajien, poliisin ja ohranan kanssa ovat he harjoittaneet häikäilemätöntä kommunistien ja punaisen ammatillisen liikkeen vainoa. Työläisten kasvava tyytymättömyys ja radikalisoituminen on pakoittanut Suomenkin noskejohtajat turvautumaan "vasemmistolaisiin" fraaseihin ja manöövereihin (40 tunnin työviikko, anomus työttömyysvakuutuslaista, esitykset hätäaputyöläisten palkkojen korottamisesta, valetaistelu n.s. edistysmielisen osuustoimintaliikkeen johtoherroja vastaan jne).

Noskelaiset johtivat Tampereen osuusliike Voiman työläisten liikettä palkanalennusta "vastaan" viime talvena. Kuitenkin hyväksyivät alennussopimuksen, kuten myös tekivät Varkaudessa ja Lappeenrannassa osuusliikkeissä. Noskelaiset ovat solmineet eräitä pienempiä työehtosopimuksia rakennustyöalalla eri puolilla maata, joissa kaikissa ovat tehneet suuria huonnonnuksia palkkoihin ja työehtoihin, pääasiallisena tarkoituksena vain saada rikkurijärjestönsä työnantajain taholta tunnustetuksi.

Sosialifasistien ammatillisen liikkeen ei kuitenkaan ole onnistunut organisatoorisesti laajentaa asemiaan ja vaikutustaan, vaan päinvastoin sen jäsenmäärä on viime talven aikana laskenut, sitä huolimatta, että puolueen ja punaisen ammatillisen liikkeen työ noskejohtajien konkreettisesti paljastamiseksi on ollut heikkoa, rajoittuen usein "yleiseen haukkumiseen" (hyviä poikkeuksia on olemassa Tamperella ja Oulussa ja eräillä muillakin paikkakunnilla) ja järjestetystä oppositiotoiminnasta noskelaisen ammatillisen liikken sisällä ei vielä voida puhua. Aina ei ole edes tietoista ja vakavaa pyrkimystäkään liittää noskelaisiin ammatillisiin järjestöihin kuuluvia oppositioaineksia oppositioryhmiksi, vaan kohdistetaan työ siihen, että heidät saataisiin eroamaan ammattiosastosta.

Työttömäin liike

Työttömäin lukumäärä Suomessa on viimeksikuluneen vuoden aikana saavuttanut tavattoman laajuuden, rekisteröityjen työttömien määrä on 90.000, mutta todellisuudessa on työttömiä paljon enemmän. Osatyöttömyydestä kärsii suurin osa työssäolevista työläisistä ja ne pientalonpojat, jotka talvisin ovat käyneet metsätöissä. Hätäaputöitä, oli talvella järjestetty vain noin 30.000:lle työläiselle, mutta kevään tullen on ne suurelta osaltaan lopetettu. Palkat ovat kurjat; alle nälkärajan, virallisenkin tilaston mukaan vain

noin 20 markkaa päivässä, mutta todellisuudessa vieläkin pienemmät. Köyhäinhoitoavustusta saa vain pieni murto-osasto, suuri enemmistö ei mitään. Viime talvenaikana on suuremmissa kaupungeissa ollut keittiöitä, joissa työttömille on jaettu ruoka-annoksia; kesän tullen tämäkin avustus lopetetaan.

Huolimatta työttömyyden tavattomasta laajuudesta ja yhä lisääntyvästä kurjuudesta työttömien keskuudessa eivät puolue ja punainen ammatillinen liike ole kyenneet järjestämään työttömiä joukkotaisteluun, vaikka työssä työttömien keskuudessa voidaan todeta edistymistä. Vain siellä täällä eri puolilla maata on ollut järjestettyjä joukkoesiintymisiä. Viime syyskesällä oli *Kuopiossa* menestyksellinen työttömien liike, joka noskejohtajien kuitenkin onnistui tukahduttaa. Kommunistien alotteesta yleisessä työttömäin kokouksessa valitun työttömäinkomitea johdolla järjestettiin ja kehitettiin työttömäin liikettä menestykselliseen mielenosoitukseen maaherran ja kunnan viranomaisten luo, mutta sitten onnistui noskejohtajien järjestää työttömäin kokous ja valituttaa uusi työttömien komitea, joka mursi liikkeen. Tämä onnistui heille sen vuoksi, että puolueen taholta ei alkuun saatua liikettä osattu oikein edelleen kehittää. Työtä ei tehty työläisnaisten mobilisoimiseksi ja työssäolevien ja työttömien yhteisrintaman luomiseksi käytännössä. *Pietarsaaressa* on ollut yrityksiä työttömäin joukkoesiintymiseen, samoin *Pyhtäällä, Kymissä, Tampereella, Pispalassa, Kokemäellä, Keravalla, Riihimäellä, Rantsilassa* jne., mutta vain *Pohjolassa* on työttömäin liike saanut huomattavan joukkoluonteen. Helmikuun 17 päivänä oli työttömien päivä, joka kuitenkin yleensä epäonnistui. *Kemissä* liikehtii kaduilla toistatuhatta työtöntä noin kolmisen tuntia, mutta alote- ja puolustusryhmien toimintakyvyttömyyden takia onnistui poliisin tukahduttaa työttömien mielenosoitusyritys.

Syynä niin työttömäinpäivän epäonnistumiseen kuin yleensä siihen, ettei työttömien liikettä ole kyetty järjestämään ja kehittämään joukkoliikkeeksi, on järjestelmällisen joukkotyön heikkous ja jopa sen tyyten puuttuminenkin työttömien suurten joukkojen keskuudessa heidän jokapäiväisten tarpeittensa ja vaatimustensa puolesta.

Työttömyystilanne on lisännyt kulkuriliikettä. Työttömät kulkurit liikkuvat yksitellen tai kaksittain, harvoin pienempinä ryhminä. Tämä kulkuriliike on avunpyyntiä ja työnhankintaa, mutta ei luokkataisteluliikettä. Neuvostoliittoon on pakolaissiirtolaisina lähtenyt yli 2000 henkeä.

Työttömien organisatoorisesta yhteenliittämisestä voidaan puhua vain muutamissa tapauksissa. Työttömien komiteoita on saatu muodostetuksi kymmenkunnalla paikkakunnalla. Esim. *Helsingissä* on työ ollut muutaman aktiiviryhmän huolena, mutta nämä, enempää kuin puolueen ja punaisen ammatillisen liikkeen järjestöt eivät ole kyenneet kehittämään toimintaa edes niin pitkälle, että olisi saatu valituksi työttömien komitea. On todettava, että työ suurimmaksi osaksi on rajoittunut puolueen lehtien (Kuopiossa on ilmestynyt erikoinen *Työttömien* lehti ja samoin Kymissä) ja julistuksien avulla harjoitettuun työttömien taistelukysymysten käsittelyyn ja sosialifasistien politiikan paljastamiseen. Joukkotyön puuttumisen takia ei vaatimuksia ole aina tarpeeksi konkretisoitu eikä kyetty kehittämään jokapäiväistä taistelua työttömien kipeimpien kysymyksien ympärille.

Noskelaisten työttömyyspolitiikkaa on eräillä paikkakunnilla pal-

jastettu ja eräitä noskelaisten järjestämiä kokouksia vallattukin, mutta taistelua ei näilläkään paikkakunnilla ole kyetty kehittämään tehokkaaksi joukkoliikkeeksi. Erinomaisesti kuvaa sosialifasistien "työttömyyspolitiikkaa" heidän huiputustilaisuudeksi aikomansa yleinen työttömäinkokous Helsingissä 12.5, jossa oli 1200 henkeä. Kun työttömien taholta osoitettiin noskelaisten työttömyyspetospolitiikka ja sen johdosta alkoivat noskeherrat hermostuneesti sättiä työttömiä, nousi yleinen melu ja noskelaisten alas huuto. Sosialifasistit turvautuivat poliiseihin, jotka väkivalloin hajoittivat kokouksen. Tässä on vielä kerran näyte sosialifasistien ja fasistikomennon "työttömyystoiminnasta" ja yhteisrintamasta työttömiä vastaan.

Katuesiintymisistä ja joukkomielenosoituksista

on huomattavimpina mainittava: Lokakuun vallankumousmielenosoituksia (marrask. 7 p:nä) yritettiin järjestää eri puolilla maata. Yleensä ne eivät saaneet sanottavampaa joukkoluonnetta lukuunottamatta Turkua. Siellä mielenosoituspaikalle kerääntyi noin 5000 henkeä. Mutta suunnitelmallista esiintymistä ei saatu aikaan poliisien päällehyökkäyksen takia sekä alote- ja puolustusryhmien lyödessä tehtävänsä laimin ja niiden ollessa taitamattomia joustavasti johtamaan kerääntyneitä joukkoja. Tämä epäonnistuminen johti Turun puoluejärjestön avoimeen itsekritiikkikamppailuun ja organisatoorisiin toimenpiteisiin ilmenneiden virheiden johdosta.

Suomen luokkasodan vuosijuhlaa ja LLL-viikkoa vietettiin yleisenä kamppailuna. Taaskaan muualla kuin Turussa se ei onnistunut. Siellä nyt mielenosoituspaikalle kokoontui noin 6000 henkeä. Aloiteryhmät aloittivat esiintymisen, Kansainvälinen laulettiin, lentolehtisiä levitettiin. Poliisijoukot valtasivat mielenosoitustorin keskuksen, mutta mielenosoittajat uudistivat esiintymisen, joka kokosi väkeä lähes tuhannen henkeä. Poliisit saivat hyökkäyksellään joukon hajoitetuksi. Ei järjestetty joukkovastarinnan tekoa, mutta lentolehtisten levittäjiä puolustettiin, joiltakin poliiseilta otettiin pois pamput ja lyötiin verille. Väkijoukko liikehti lähikaduilla kolmen tunnin ajan, mutta siellä ei esiintymisiä järjestetty. Turussa myöskin oli yrityksiä uudenvuodenpäivänä sekä luokkasodan alkamispäivänä, 27/1, mutta ne eivät saaneet joukkoluonnetta.

Pariisin kommuunin ja MOPRin päivänä järjestivät nuorisoliittolaiset Turussa esiintymisen työläisnuorison yleisellä kävelypaikalla, jossa oli väkeä lähes 2000 henkeä. Aloiteryhmät esittivät tunnuksia, jolloin poliisit hyökkäsivät esiintyjäin hajaantuessa. Kokoonnuttiin uudelleen ja huudettiin jälleen tunnuksia, johon paikalla olleet sotilaat yhtyivät. Nyt poliisit ja sotilaspatrullit ryhtyivät raivokkaasti hajoittamaan esiintyjiä ja yleisöä. Joukkovastarintaa ei syntynyt, mutta annettiin erästä ohranaa lujasti selkään. Tähän mielenosoitukseen osallistui vain osa puolue-elimiä.

Kansainvälisenä naistenpäivänä 8/3 on Pohjolassa ollut huomattavia joukkoluonteisia esiintymisiä. Oulussa kutsuttiin mielenosoitus kaupungin lähellä. Tilaisuudessa oli satakunta henkeä. Kaksi puhetta ehdittiin pitää, kun paikalle hyökkäsivät poliisit, ampuivat ja käyttivät myös kyynelkaasua. Useita työläisiä vangittiin. Tilaisuudesta oli heikosti ilmoitettu.

Kemissä kokoontuivat työläiskaupunginosissa naiset pienempinä ryhminä ja kävivät marssimaan kaupunkiin. Ensimmäiseen kokoontumispaikkaan ei vielä kerääntynyt paljon väkeä ja poliisit saivat estetyksi ko-

kouksenpidon. Joukot edelleen pyrkivät keskikaupungille, jonne johtavat tiet oli poliisi sulkenut estäen työläisten kulun. Kumminkin kokoontui noin 300 työläistä kaupunkiin, etupäässä naisia. Tämän joukon hajoittamiseksi hyökkäsivät poliisit hurjasti pamputtaen. Tehtiin vastarintaa. Erikoisen rohkeita olivat naiset. Kokoonnuttiin uudelleen. Eräs nainen piti puheen. Joukko lauloi taistelulaulun, sitten poliisit ehtivät paikalle ja alottivat hyökkäyksen. Mielenosottajia kiipesi paikallaolevien halkopinojen päälle ja sieltä heittivät haloilla poliiseja. Muutamia mielenosoittajia pidätettiin.

Kansainvälisenä nuorisopäivänä syksyllä oli nuorisomielenosoitus Kemissä, jossa pitkän aikaa tehtiin vastarintaa poliiseille ja liikehdittiin kaduilla vallankumouksellisin tunnuksin.

Helsingissä naistenpäivänä Hakaniemen torille kokoontui 2—300 henkeä fasismivastaisin tunnuksin. Tilaisuudessa laulettiin ja levitettiin julistuksia. Poliisit hajoittivat, erästä ohranaa hakattiin, mutta joukkovastarintaa ei tehty.

Eri puolilla maata on ollut pienempiä katukokous- ja mielenosotusyrityksiä ja vallankumouksellisia esiintymisiä, mutta ne eivät ole saaneet vakavampaa joukkoluonnetta.

Nämä katumielenosoitusesiintymiset Turussa ja Pohjolassa osottavat, että puolue, missä se on pyrkinyt tekemään vakavaa työtä joukkojen keskuudessa, on saanut myös itsensä tunnetuksi ja tunnustetuksi ja joukot ovat puolue-elimien kutsua kadulle huomattavasti seuranneet. Suurena heikkoutena on ollut, ettei ole kyetty kokoontuneita joukkoja johtamaan, järjestämään ohjelmallisia esiintymisiä ja tekemään joukkovastarintaa poliisihyökkäyksiä vastaan. Mielenosoituksissa on tähän saakka etupäässä huudettu tunnuksia, laulettu taistelulauluja ja levitetty julistuksia. Aloteryhmät, joita on muodostettu, ovat toimineet heikosti. Eräissä tapauksissa ei olisi suurtakaan alotteellisuutta tarvittu, kun joukot olisi saatu järjestetysti liikehtimään ja tekemään aktiivisempaa joukkovastarintaa poliiseille.

Vappukamppailuista ei vielä ole lähempiä tietoja, mutta porvarilehtien selostusten mukaan on eri puolilla maata ollut vallankumouksellisia mielenosoituksia. Viipurissa ja Kotkassa on ollut liikehtimistä. Yksпihlajassa on ollut kulkue, jossa on kannettu punaisia lippuja, Helsingissä on vappuesiintymisyrityksien yhteydessä toimeenpantu vangitsemisia ne.

Huomattavin vapputaistelu muodostui Turussa. Siellä oli puolueemme tarkoitus pitää mielenosoitus kauppatorilla, mutta sille johtavat kadut oli poliiseilla niin miehitetty, ettei torille päässyt. Siirrettiin esiintyminen sosialifasistien kokouspaikalle. Kesken sosialifasistien ohjelman suoritusta alkoivat naiset laulaa vallankumouksellisia lauluja. Kun poliisit hyökkäsivät laulajien kimppuun alkoivat puolustusryhmät ahdistaa poliisia; syntyi yhteenotto, jossa poliisipäällikkö sai päähänsä iskun ja vietiin tajuttomana sairaalaan sidottavaksi, kaksi poliisiupseeria ja eräs poliisi hakattiin verille, niin että ne oli vietävä sairaalaan. Vallankumouksellisten esiintyminen jatkui, tunnuksia ja taistelulauluja esitettiin. Sosialifasistiset johtajat pakenivat ja niiden ohjelma keskeytettiin. Vasta sitten, kun poliisi sai suuren lisävoiman, sen onnistui hajoittaa tilaisuus.

Tämä esiintyminen oli joustavasti johdettu ja huomattavasti tehtiin joukkovastarintaa, toteutettiin viime konferenssin asettamaa tunnusta: kova kovaa vastaan.

Vaikka vappukamppailusta ei vielä ole lähempiä tietoja, voidaan todeta

tämän vuoden vappukamppailun olleen aika huomattavasti voimakkaanpaa kuin viimevuotinen, jolloin vain oli pari esiintymistä, mutta tämänkin vuoden avoin kamppailu on rajoittunut verraten harvoille paikkakunnille.

Yhteenvetona mielenosoituskokemuksista voidaan lyhyesti todeta, että joukkoesiintymiset ovat mahdollisia järjestää huolimatta fasistidiktatuurin oloista, kun vain puoluejärjestömme täyttävät tehtävänsä ja osaavat järjestää ja kohottaa joukoissa ilmenevää taisteluhalua liikehtimiseksi; vaatien tämä puoluejärjestöjen taholta huolellista valmistamista ja tehtäväin asettamista taistelutilanteiden mukaan; vetäen valmisteluun puolueen ulkopuolella olevia luokkataistelutahtoisia työläisiä, järjestäen alote- ja puolustusryhmiin laajempia joukkoja, turvaten liikehtimiselle välittömän joustavasti toimivan johdon ja ennen kaikkea mobilisoiden työpaikoilla ja työttömien keskuudessa laajojen työväenjoukkojen huomion jo hyvän aikaa taisteluun valmistusasteella. Tämä merkitsee nykyisissä oloissa katumielenosoituksiin suhtautumista taidolla.

Joukkotyöstä.

Työstä naisten keskuudessa. Tällä työalalla on päästy vain verraten rajoitettuihin tuloksiin. Päämuodoksi ovat muodostuneet työläisnaisten kerhot, joita on Turussa, Pohjolassa ja Helsingissä huomattavammin, muuallakin päin Suomea on niitä jonkin verran. Kerhotoiminta on poliittisen opiskelun ja ryhmätoiminnan luonteista, muodostumatta se laajemmaksi joukkoliikkeeksi. Useat näistä kerhoista ovat myös Punaavun yhteydessä. Edustajaliikettä ei varsinaisesti ole saatu kehitetyksi, paitsi Turussa, jossa on ollut eräitä naisten neuvottelukokouksia ja niissä mukana työpaikoiltakin työläisnaisia. Edustajat eivät kuitenkaan tee varsinaista joukkotyötä työpaikoillaan. Myös Kemissä ja Oulussa on ollut edustajaneuvotteluja. Naistentyössä yleensä ei ole vielä saatu käännettä aikaan. Puoluejohdon naisjaosto osoittaa viime ajalta suurempaa aktiivisuutta työn ohjaamisessa. Ilmestyy aika-ajoittain puolueen naistenlehti.

Punaisen avun toiminnasta. Fasistimullistuksen jälkeen vangittujen omaisten omasta toimesta alettiin järjestää avustustoimintaa ja muodostettiin omaisten apukomiteoita. Niitä muodostettiin muutamille paikkakunnille. Niiden toiminta oli vangeille ja omaisille avustuksen keräämistä ja oikeusavun hankintaa. Viimemainittu vaati vielä suhteettoman ison osan kerätyistä varoista. Myöhemmin ryhdyttiin järjestämään toimintaa joukkopohjalle ja muodostettiin Vankien toverit-niminen järjestö.

Vuoden vaihteessa alettiin Punaavun toimintaa voimakkaammin organisoida ja laajentaa. Puoluejärjestön toimesta uusittiin Punaisen avun keskus ja annettiin ohjeita työn käyntiin saattamisesta. Nyt on Punaisen avun paikalliskomiteoita perustettu useille paikkakunnille ja niiden toimesta myös Vankien toverit ryhmiä. Naisten kerhoja on alettu saattaa Punaisen avun vaikutuksen alaiseksi. Erikoisesti pyritään perustamaan Vankien toverit ryhmiä työpaikoille. Myös pyritään laajentamaan toimintaa maaseudulle. Työ on vielä ollut liiaksi vain avustustoiminnan luontoista, vaikka eräin paikoin on jo tapahtunut muutosta. On saatava poliittisen joukkotyön suunta. On alkanut ilmestyä aika ajoittain Punaisen avun äänenkannattaja *Vankien toverit.*

Osuustoimintaliikkeen alalla ei fasistimullistuksessa menetettyjä asemia ole saatu palautetuiksi. Puolueella on huomattavampaa vaikutusta Turun, Oulun, Kemin ja Vaa-

san osuusliikkeissä sekä heikompaa vaikutusta Varkaudessa ja Lappeenrannassa. Tätä organisatoorista vaikutusta ei ole osattu kuitenkaan käyttää. On vaivannut oikeisto-opportunistinen suhtautuminen osuusliikkeitten käyttämisessä luokkataistelun apujärjestöinä.

Työväen urheiluliikkeen alalla ei vallankumouksellisella työväellä ole itsenäisiä urheilujärjestöjä eikä toimintaa. Pari riippumatonta seuraa on fasistidiktatuurin aikana perustettu, mutta on ne hajoitettu. On pyritty järjestämään työpaikkain työläisten urheilutoimintaa, mutta se ei ole päässyt sanottavasti alkuun. Huoneistot ja harjoituskentät on porvareihin ja sosialifasisteihin kuulumattomilta kielletty. Vasemmistolaisessa urheiluliikkeessä olleita kilpaurheilijoita on edelleen luikkinut noskelaisten ja porvarien leiriin. Joissakin sosdem. järjestöissä on luokkataistelun kannalla olevia työläisiäkin, mutta ei niissä ole saatu järjestetyksi oppositiotoimintaa sosialifasistisia johtajia vastaan.

Puoluetyöstä armeijassa.

Viimesyksyisen puoluekonferenssin päätöksen perusteella on sotilastyötä johtava koneistomme reorganisoitu. Aikaisemmin olleet sotilaspaikalliskomiteat on erillisinä lopetettu. Jokaisessa garnisoonissa sotilastyötä ohjaamaan on muodostettu paikallis- ja piirikomiteain kiinteään yhteyteen sotilasjaosto, joka vastuunalaisena puolue-elimenä vastaa työstä armeijassa ja antimilitaristisen joukkotyön johtamisesta. Tällä uudelleenjärjestämisellä pyritään täyttämään annettua tehtävää, että sotilastyö armeijassa ja rekryyttien valmennustyö kuuluu koko puolueelle, joka siitä kantaa vastuun eivätkä yksipuolisesti sotilastyön elimet. Tähänastinen käytäntö osottaa, että tämä reorganisoiminen on johtanut toiminnallisesti myönteisiin tuloksiin. Sotilastyössä on viime syksystä alkaen huomattavaa nousua, joka ilmenee jäsenmäärän kasvussa ja uusien yhteyksien hankkimisessa joukko-osastoihin. Puolueen ja nuorisoliittoelimien tuella ja avustuksella on voitu saada hyvään alkuun puoluetyön tehostaminen armeijan sisällä. Kuitenkin on todettava vakavana heikkoutena se, ettei jäsenmäärän kasvuun liity riittävää toiminnallisuuden kasvua joukko-osastoissa. Joukkokamppailulle armeijan sisällä eivät puoluejärjestöt ole aina antaneet luokkaväriä, vaan ovat useimmat esiintymiset jääneet sellaisiksi, etteivät osallistujat ole niitä aina käsittäneet muuksi kuin joukkokiusaksi. Myös vakavana heikkoutena on todettava, että tähän mennessä on saatu vähän osallistetuksi talonpoikaisnuorisoa mukaan työhömme. Tämä johtuu puolue- ja nuorisoliittotyön heikkoudesta maaseudulla ja myös siitä, että työtä joukko-osastoissa tehdään tässä kysymyksessä heikosti. Valmennustyö on edelleen heikkoa, siinä ei ole saatu ratkaisevaa käännettä.

Viime ajalta armeijan sisässä voidaan merkitä seuraavia joukkoluonteisia esiintymisiä: *Pohjois-Savon rykmentissä* marraskuussa yleisellä melulla keskeytettiin maaherran puhe ja pienemmässä ryhmässä laulettiin Vapaa Venäjä-marssia. Samassa rykmentissä esiinnyttiin mielenosoituksellisesti taktillisissa harjoituksissa. *Kuopiossa* ja *Oulussa* oli lokakuun juhlien aikana joukko-osastojen katolla kaksi punaista lippua vallankumouksellisin tunnuksin. *Keski-Suomen rykmentissä* eräs pataljoona teki syömälakon, joka johti sotilaitten vaatimusten täydelliseen toteuttamiseen. *Riihimäellä Kenttätykistörykmentti 3:nnessa* patterissa tehtiin yksimielinen syömälakko ja saatiin vaatimukset hyväksytyiksi. Siellä on sotilaita vangittu ja annettu sotaoikeuteen. Päivärahan alen-

tamista ja lomallemenijöiltä varusteiden kieltämistä vastaan järjestettiin *Pohjois-Savon rykmentissä* harjoituslakko, johon yhtyi muutamia kymmeniä sotilaita ja kesti se koko päivän. *Karjalan Kaartin rykmentissä* uskontotuntien häiritseminen, papin ulosajaminen, kirkossakäyntilakko. *Huoltopataljoonan* sotilaat kieltäytyneet yöllisistä rangaistusharjoituksista.

Edellytyksiä ja mahdollisuuksia työllemme armeijassa on, kun vain järjestömme osaavat näitä taisteluja oikein valmistaa, järjestää ja johtaa. Sotilaslehdistössä on tapahtunut jonkin verran edistystä, kahden keskuslehden lisäksi ilmestyy viisi garnisoonilehteä ja keväällä alettiin julkaista antimilitaristista joukkotyönlehteä *Neuvostoliiton puolesta — imperialisteja vastaan.*

Puolueemme ja muiden vallankumouksellisten järjestöjen julkaisema illegaalinen lehdistö on kuluneen vuoden aikanakin edelleen laajentunut ja voimistunut. Puoluejärjestön keskuslehtiä ovat: *Proletaari ja SKP:n tiedonantaja.* Piirilehdet: *Kumous* Turussa ja Tampereella, *Tien viitta* Oulussa, *Työläinen ja talonpoika* Kuopiossa, *Punainen voima* Lahdessa, *Opas* Helsingissä, *Työ* Viipurissa. Aluelehtiä on: Turun kaupungin V aluekomitean *Nakertaja,* Helsingin aluekomitealla *Punainen viesti;* puolueen aktiivilehti on *Puoluetyöntekijä.* Sotilaslehtiä: *Punasotilas,* johtava lehti, *Kasarmi,* joukkolehti, antimilitiristisen joukkotyön lehti *Neuvostoliiton puolesta imperialisteja vastaan,* garnisoonisotilaslehtiä: *Paukku* Kuopiossa, *Pistin* Helsingissä, *Sotilastoveri* Lahdessa, *Säilä* Viipurissa, *Punainen miekka.* Ammatillisella liikkeellä: *Punainen ammattijärjestö;* naistenlehti *Työläis- ja talonpoikaisnainen;* Puna-avulla *Vankien toverit.* Pohjolassa julkaistaan *Punaista urheilijaa;* Turussa on ilmestynyt maaseututyötä varten — *Kyntäjä.* Nuorisoliiton lehtiä: *Nuori kommunisti,* johtava lehti, ja *Nuori kaarti,* joukkolehti. Työpaikkalehtiä: *Työmaa,* Helsinki, *Iskuri* Pasilan konepaja, *Vasara* Elanto; *Faneerilainen* ja *Taisteluun,* joissa ei mainita työpaikkaa.

Lehtiä (nimikkeitä) on yli 30. Teknillisesti ne eivät vastaa aina vaatimuksia (monistettuja). Piirilehtien ilmestyminen ei ole säännöllistä ja levityksessä on heikkouksia. Sisällöstä on merkittävä heikkoutena se, että eräitä hyviä poikkeuksia lukuunottamatta lehdet ovat vielä yleisluontoisia poliittisia kysymyksiä käsitteleviä ja yhteys työläisten jokapäiväisiin konkreettisiin kysymyksiin on heikkoa. Viime aikoina on parannusta. Lehdistössä on yleensä parannusta havaittavissa konkreettisen itsekritiikin suorittamiseen nähden. Kaikkein suurin puute on elävän työpaikkalehdistön puuttuminen. Sen luomisessa on suurta opportunistista passiivisuutta ja ymmärtämättömyyttä kehittää sitä työpaikalla käytävän taistelun aseeksi. Puolueen alimmat elimet ovat viimeaikoina omaksuneet monistustekniikan ja nyt on alkanut ilmestyä solu- ja aluelehtiä. Lehdistömme on täytynyt käydä alituista sitkeää taistelua ohranaa vastaan, sillä erittäin lukuisat ovat olleet monistamojemme palot.

SKNL:n tilasta

Nykyistä tilannetta tarkasteltaessa on merkittävä seuraavia ilmiöitä:

Liitto osoittaa kasvua. Sitten viime syksyn on jäsenmäärä kohonnut 35—38 %. Kasvu käy kuitenkin heikomman vastustuksen linjaa, ei työpaikoille perustettavain solujen ja sieltä värvättyjen jäsenten kautta. Jäsenistön suurin osa edelleen pienillä työpaikoilla ja 40—60 % jäsenistöstä työttömiä.

Saavutuksena liiton työssä on se, että sen agitatio- ja propaganda-

työssä on järjestelmällisesti alettu nostaa esille työläisten taloudellisen aseman ja taistelun kysymyksiä. Tähän on SKNL koko olemassaolonsa ajan kiinnittänyt mitättömän vähän huomiota ja senvuoksi on saavutus tällä alalla erityisen merkittävä. Kuitenkin on huomattava, että taloudellisia kysymyksiä koskeva agitatio on ollut liian yleistä, ei tarpeeksi konkreettisia vaatimuksia. Nuorison omia esiintymisiä on ollut vain muutama ja nekin vähäisiä.

Eräissä piireissä on nähtävissä merkkejä toimettomuuden ja antautumismielialan murtumisesta: nuorisopäiväesiintyminen 1931 Kemissä, Pariisin kommuunin mielenosoitus 1932 Turussa, pienemmät mielenosoitusyritykset Helsingissä nuorisopäivänä, uutena vuotena, naisten päivänä jne.

Pääpuutteista huomattava seuraavat: Opportunistinen passiivisuus vaivaa vielä liiton työssä. Kaaderit ovat heikkoja. Jäsenistö aivan nuorta ja kokematonta sekä vangitsemisten johdosta nopeasti vaihtuvaa. Maaseudulla ei ole päästy oikeastaan askeltakaan eteenpäin maaseudun nuorison hätäpuolustusliikkeen järjestämisessä. Tässä suhteessa ei ole ainoatakaan positiivista esimerkkiä esitettävänä eikä vieläkään tämän työn merkitystä ymmärretä.

Huolimatta yhteyksien paranemisesta puolueen sotilaslinjaan antimilitaristinen joukkotyö ja alokkaiden valmennus on perin heikkoa. Sodan kannalta tärkeille työmaille ei ole päästy.

Voidaan vieläkin merkitä verraten voimakasta taipumusta liiton jäsenistössä sulkeutuneisuuteen, joka ilmenee siinä, ettei tarpeeksi käytetä hyväksi julkisia mahdollisuuksia tai käytetään niitä väärin. Sensijaan ei työpaikoilla osata hankkia julkisia muotoja eikä tehdä työtä oikealla tavalla vastustajain, erikoisesti sosialifasistien nuorisojärjestöissä nuorison irroittamiseksi niiden vaikutuksen alaisuudesta.

Yhteys puolueeseen on suuresti parantunut, mutta ei vielä kaikkialla tyydyttävää. Varsinkin puolueen konkreettinen johto alemmissa elimissä on puutteellista.

SKP:n tilasta

Edellämainitut toteamiset osottavat, miten puolue on suorittamassa välttämätöntä käännettä ja on tiellä ulos kriisistä, johon puolue fasistimullistuksessa joutui. Puolueemme toiminnassa on eräillä seuduilla huomattavaa edistystä tapahtunut. Turussa, Oulussa ja Kemissä on jo murrettu se liikkumattomuuden tila ja antautumismieliala, joka oli vallitsevana. Perä-Pohjolassa on puolueellamme työväenliikkeessä nyt hegemonia. Siellä on pidetty lukuisia työpaikkakokouksia, on ollut palkkaliikehtimistä ja joukkoesiintymisiä veroryöstöä vastaan. Ammatilliset järjestöt ovat siellä vielä suhteellisen pieniä, mutta kuitenkin suuri enemmistö niiden jäsenistä on puolueettomia työläisiä. Sosialifasistisilla järjestöillä ei Pohjolassa ole sanottavaa vaikutusta. Pientalonpoikain keskuudessa on siellä puolueemme lujittanut vaikutustaan ja on siellä saatu tunnuksiemme pohjalla työtätekeväin talonpoikain itsenäistä liikehtimistä fasistikomentoa ja finanssipääoman kiristystä vastaan. Muissa piireissä on puolueen vaikutus maaseudulla vielä heikkoa. Yhteys maaseutuköyhälistöön ei yleensä ole sanottavasti parantunut.

Muuallakin päin Suomea on ollut eräitä pienempiä palkkaliikehtimisiä sekä vallankumouksellisia mielenosoitusyritteitä kuten edellä on osotettu. Turussa on puolueellamme joukkovaikutusta, kuten huomattavat mielenosoitukset marraskuussa, tammikuussa ja vappuna osoittavat. Näkyviä tuloksia joukkotyöstä ei ole vielä useammissa piireissä.

Työssä armeijassa on menestyksellisesti suoritettu käännettä ja saatu huomattavaa alkua joukkoliikehtimisellekin, mutta sotilaitten yhteyttä työläisten esiintymisiin ei ole ollut.

Erikoista sodanvastaista kamppailua, lukuunottamatta elokuun 1 päivää, joka epäonnistui, ei ole suoritettu, mutta sotavastaiset tunnukset on yhdistetty kaikkiin taisteluihin.

Sosialidemokratiaa vastaan käytävää taistelua on suoritettu konkreettisina taloudellisten konfliktien ja työttömyystaistelujen yhteydessä ja on siinä todettava määrättyä saavutustakin. Lehdistössä ja julistuksissa on paljastettu sosialifasistien rooli fasistisessa yhteisrintamassa. Johdettu työläisten keskuudessa keskusteluja sosialifasisteja ja niiden petospolitiikkaa vastaan. Mutta on todettava, että taistelu sosialifasisteja vastaan on vielä verraten heikkoa ja hajanaista.

Fasistien leirissä tapahtuneen sisäisen kärjistymisen johdosta puoluejohto oli kyllä edellyttänyt, että fasistien sisäiset erimielisyydet voivat johtaa yhteentörmäykseenkin, mutta kun viikon päivät kestävä Mäntsälän "kapina" maaliskuussa äkkiä alkoi, niin ei mitään käytännöllistä taistelua käyty, rajoituttiin julistuksen antamiseen, missä fasistikomennon olemus, sosialifasistien osuus ja erimielisyydet paljastettiin ja kutsuttiin työläisiä taisteluun.

Punaisen ammatillisen liikkeen kehityksessä on edistystä havaittavissa, vaikka se tapahtuu kovin hitaasti ja varsinkin työpaikkaryhmien muodostaminen on heikkoa ja vähäistä. Ilmenee siellä täällä käsitystä ja vastustushenkeä ammatillisen liikkeen rakentamiseen nähden, että nykyoloissa riittää puoluejärjestö ja ammatillista järjestöä ei tarvita. Tällaista väärää käsitystä vastaan taistellaan ja on se voitettavissa.

Vallitsevia edellytyksiä ja työväen tyytymättömyyttä ei osata riittävästi käyttää taistelun järjestämiseksi jokapäiväisten vaatimusten puolesta. Ei ole täysin toteutettu bolshevistista uutta työkurssia. Vielä on olemassa alistumis- ja odotusmielialoja. Vielä jäytää puoluetta käytännön opportunismi ja sosdem. jätteitä ei ole kokonaan voitettu. Päävaarana on oikeisto-opportunismi, passiivisuus, ei uskota taisteluiden mahdollisuuteen tällä hetkellä, ja joukkoliikkeitten kehittämisessä sitkeää järjestämistyötä monissa paikoin lyödään laimin. "Vasemmistolaistakin" mielialaa ilmenee (ettei voi mitään tehdä ilman aseita), mikä itse asiassa on oikeisto-opportunismin peittämistä jyrkillä fraaseilla. Myös ei käytetä niitä edellytyksiä, mitä olisi oppositiotyön järjestämiseen reformistisissa järjestöissä. Viime vuonna Helsingissä ilmennyt pienen koplan n.s. punaisten rintamamiesten puuha, mikä oli provokaattorien aloittama ja johtama, on likvidoitunut.

Suurena vaikeutena toiminnassa on myös jäsenjoukkojen tottumattomuus työhön. Fasistimullistuksen jälkeen on puolueessa noin 80 % uusia jäseniä. Niissä ilmenee kyllä parempaa tahtoa toimimiseen kuin vanhoissa jäsenissä, mutta taitamattomuus vaivaa eivätkä puolueen johtavat elimet voi aina riittävästi opastaa. Puolueen jäsenmäärä on suuresti kasvanut. Jäsenistön poliittinen taso on heikkoa. Tänä keväänä on järjestetty laajempaa opiskelu- ja puoluekasvatusta yhdistäen se puolueen tämän hetken taistelukysymysten käsittelyyn. Työ ruotsalaisten keskuudessa ei ole edistynyt.

Erittäin suurena haittana on ollut johtavien elimien, piiri- ja paikalliskomiteoiden, suuri jäsenten vaihtuvaisuus palojen ym. takia.

Organisatoorista kehitystä valaisevat seuraavat numerot.

Puolueen jäsenmäärä on sitten viime kesän kasvanut 890:llä. Työpaikkasoluja on 114, aluesoluja 305. Työpalkkasolut ovat lisääntynet viime kesästä 46:lla ja aluesolut 177:llä. Huonosti on päästy tärkeimpiin työpaikkoihin. Jäsenten yhteiskunnallinen asema: työläisiä 75,2 %, talonpoikia 8,3 %, kotitaloudessa työskentelevää 9,6 %, muita 6,5. Naisia on 20 %. Kaikkialla muualla on jäsenmäärä kasvanut, mutta Uudellamaalla on pientä vähennystä. Vankilassa on satoja kommunisteja, Neuvostoliittoon siirtyneistä pakolaisista on paljon ilmoittautunut puolueen jäseniksi, mutta kaikki ne, jotka eivät vastaavien puolue-elimien luvalla tahi komennuksella ole Neuvostoliittoon tulleet, katsotaan eroitetuksi puolueesta.

Lähimmistä tehtävistä

Viimeisen puoluekonferenssin määrittelemät päätehtävät ovat edelleen voimassa: Työpaikoilla joukkovastustusliikkeen järjestäminen fasistista sorto-ohjelman toteuttamista vastaan työväen elinehtojen puolustamiseksi. Työttömäin taistelun järjestäminen ja johtaminen. Maalaisköyhälistön ja työtätekevien talonpoikain hätäpuolustusliikkeen kehittäminen. Taistelu imperialistien sotavalmisteluja vastaan Neuvostoliiton puolesta.

Näiden tehtävien toteuttamisessa on nyt lähinnä otettava huomioon: On kehitettävä taloudellisten taistelujen pohjalta vastahyökkäykseen siirtyminen työväenluokan elinehtojen kohottamiseksi ja taistelua vallankumouksellisen ulospääsyn puolesta kriisistä.

Paljon tarmokkaammin kuin tähän asti on puolueemme tehtävä sitkeätä työtä päästäkseen pesiytymään suurimmille työpaikoille (suurimpiin ja tärkeimpiin tehtaisiin, rautateiden konepajoihin jne.) Se passiivisuus ja saamattomuus, mikä puoluettamme yhä vielä vaivaa työssä puolueen rakentamiseksi työpaikkasolujen pohjalla, pitää lopultakin saada murretuksi. Jokainen puoluejärjestö ja puolueen jäsen on saatava ymmärtämään, että työväen taloudelliset ja poliittiset joukkoliikkeet onnistuvat kunnolla vain silloin, kun niiden valmistelu pohjautuu jokapäiväiseen sitkeään työhön itse työpaikoilla ja kun tämän työn kautta on voitettu puolueelle työväen luottamus.

Joukkoesiintymisiä ja mielenosoituksia valmistettaessa ja suoritettaessa on päästävä elävämpään yhteyten työväen laajojen joukkojen kanssa ja vapauduttava siitä tavasta, että joukkoja kutsutaan mielenosoituksille ilman ennakolta suoritettua valmennustyötä pelkästään ylimalkaisia tunnuksia ja taistelukehoituksia sisältävillä julistuksilla ja lentolehtisillä ja vain ahtaassa piirissä yksipuolisesti suoritetaan aivan salaista työtä, jonka vaikutus ei ulotu suuriin- joukkoihin. Joukkopuolustusta on päättävästi tehostettava ja saatava eläväksi tunnus: kova kovaa vastaan.

Vallankumouksellisen ammattijärjestön kehittämisessä alhaaltakäsin on puolueen, tarmoaan terästäen, ponnistettava eteenpäin jo alotettuun suuntaan. Mutta pääpaino järjestön rakentamisessa on suunnitelmallisesti paljon keskitetymmin pantava suuriin ja tärkeisiin teollisuus- ja liikennelaitoksiin eikä enää saa jatkua tähänastinen toiminta pienemmän vastustuksen linjalla. Ja ne kokemukset, joita eräällä paikkakunnalla jo on saatu julkisen joukkotoiminnan muotojen käytössä, pitää tehdä tunnetuiksi puolueessa ja eritoten soveltaa niitä puoluestrategian kannalta tärkeimmillä paikoilla. Alas on lyötävä se ammatillisen liikkeen aliarvioiminen, jopa ammatillisten työpaikkaryhmien suoranainen vas-

tustuskin, mitä vielä puolueessa siellä täällä ilmenee. Samoin on päästävä irti ammatillisen toiminnan koteloitumisesta ja saatava se joukkotoiminnaksi, pohjattava työ kunkin työpaikan konkreettisiin, työläisille kipeisiin kysymyksiin. Samalla korostettava sitä, että puolue ei saa komentaa ammatillista liikettä, vaan suuresti parantaen fraktsiotoimintaansa puolue ajaa ammatillisissa järjestöissä linjansa lävitse siten, että saa puolueettomat työläiset varmistumaan linjansa oikeudesta.

Työttömien taistelun järjestämisessä on päästävä vielä useilla paikkakunnilla miltei vain lehtien ja julistusten kautta suoritetusta ylimalkaisesta agitatiosta järjestelmälliseen joukkotyöhön työttömien keskuudessa heidän jokapäiväisten kipeiden tarpeidensa ja vaatimuksiensa puolesta, niin kuin puoluekonferenssin päätöksessä on tarkemmin osotettu.

Kehittääkseen maaseudun varattoman väen hätäpuolustusliikkeen todella joukkoliikkeeksi pitää tehdä laajemmin tunnetuiksi puolueen esittämät maaseutuväen vaatimukset ja käytännössä auttaa maalaisköyhälistöä ja talonpoikia taistelemaan pakkohuutokauppoja, häätöjä ja muuta omaisuuden ryöstöä vastaan. Samoin on paljon tehokkaammin levitettävä talonpoikaiston ja maalaisköyhälistön keskuuteen todellista tietoa kollektivisoimisen kulusta ja tuloksista Neuvostoliitossa.

Sotilastyön reorganisoimisen jälkeen, jonka tuloksensa koko puolue on tullut paremmin kytketyksi työhön armeijassa ja rekryyttien valmennustyöhön ja myöskin jo saatu määrättyä menestystä tällä työalalla, on puolueen nyt entistä ehommin tehostettava joukko-työtä armeijan sisällä ja annettava joukkoesiintymisille selvempi luokkaväri. Tässä työssä on käytettävä niitä myönteisiä kokemuksia, joita työ eri joukko-osastoissa on kuluneen talven aikana antanut, tehtävä ne tunnetuiksi puolueessa. Sotilaiden joukkoesiintymiset on luontevasti yhdistettävä työläis- ja talonpoikaisjoukkojen yhteiseen taisteluun. Sisäistä organisatiota armeijassa on yhä parannettava. Rekryyttien valmennustyötä päättävästi tehostettava, asettaen kontrollitehtäviä.

Nuorisoliiton toiminnassa on erikoinen huomio pantava kaaderien kasvattamiseen. Rohkeasti on nostettava esiin uutta nuorta voimaa. Jotta työpaikkatyö saataisiin käyntiin, on toiminta pääasiassa keskitettävä aluksi muutamiin tärkeimpiin tehtaisiin, laadittava konkreettiset työsuunnitelmat ja asetettava keskuselinten parhaat toverit valvomaan suoritusta ja vastuuseen työstä. Sodanvastaisen ja antimilitaristisen joukkotyön tehostamista varten on asetettava tämän alan kysymykset keskeisimmiksi kysymyksiksi. Taistelua sosialifasistisia järjestöjä vastaan on kärjistettävä. Maalaisköyhälistönuoriso on järjestettävä aktiivisiksi osanottajiksi maaseudun hätäpuolustusliikkeeseen. Julkisia joukkotyömuotoja on kehitettävä.

Puolue- ja nuorisolehdistö on tarmokkaasti kehitettävä, suuresti laajentaen ja teknillisesti parantaen sekä ennen kaikkea parantaen sen sisältöä köyhälistön jokapäiväisen taistelun järjestäjänä ja johtajana. Erityisesti on ponnisteltava työpaikkalehdistön luomisessa.

Parannuksen aikaansaamiseksi joukkotyössä on jokainen onnistunut ote jollakin paikkakunnalla mahdollisimman pian tehtävä tunnetuksi koko puolueessa ja näin rikastutettava nuoren puoluejäsenistön kokemuspiiriä sekä kaikin tavoin kannustettava rohkeaan oma-alotteiseen toimintaan. Turun, Kemin ja Oulun kokemukset naisten edustajaliikkeen alalla on käytettävä hyväksi järjespaikkakunnille ja siten pyrittävä saa-

paikkakunnilla ja siten pyrittävä saamaan aikaan käänne tällä tärkeällä työalalla. Työssä osuustoiminnan alalla on voitettava oikeisto-opportunistinen kanta, mikä jäseniä vielä vaivaa kysymyksessä osuuskuntien käyttämisestä luokkataistelun apujärjestönä. Puna-avun toiminnassa on yhä enemmän vapauduttava työn typistämisestä pelkäksi avustus- ja hyväntekeväisyyspuuhaksi, jollaista se useimmiten vielä on, ja saatava sille poliittisen joukkotyön suunta, rakentaen Vankien toverit ryhmien verkkoa eritoten työpaikoille. Työn pääsisältönä on oleva taistelu fasistiterroria vastaan, poliittisten vankien vapauttamisen puolesta, uuden imperialistisen sodan ja Neuvostoliittoa vastaan tähdätyn intervention vaaraa vastaan.

Taistelua sosialifasistisia johtajia, niiden puoluetta ja luopureita vastaan tulee kärjistää ja laajentaa. On saatava kaikille työtätekeville selväksi se häikäilemätön petospolitiikka, jota ne harjoittavat peittämällä fasistidiktatuurin olemuksen, mitä hämäämispolitiikkaa ne erikoisella antautumisella ovat harjoittaneet Mäntsälän tapausten yhteydessä. Työtätekeville on vakuuttavasti ja konkreettisesti paljastettava suurpääoman sianpääläinen fasistidiktatuuri ja sosialifasistit sen apureina, sekä sosialidemokratia porvariston tärkeimpänä yhteiskunnallisena tukena. On voitettava työläisjoukoissa ilmenevät käsitykset sosialifasisteista ja "laillisesta" fasismista "pienempänä pahana". On tehostettava sosialifasistien teoreettisten teesien paljastamista.

Neuvostoliiton sosialistisen rakennustyön saavutuksia, neuvostomaan työväen ja talonpoikain elintason kohoamista on selvitettävä paljon enemmän kuin tähän saakka, konkreettisesti vertaamalla tilannetta vastaavilla aloilla Suomessa ja Neuvostoliitossa. Ja erikoisen vakava työ on puolueellamme yhä vielä kitkeäkseen Suomen työläisistä pois ilmenevän väärän ja turmiollisen käsityksen, että Neuvostoliiton Puna-armeija tulee vapauttamaan Suomen työväen lahtarivallan ikeen alta ilman Suomen työväen ja talonpoikain joukkojen omaa vallankumouksellista taistelua.

Kun puolueen jäsenistä on suurin osa uutta väkeä, vailla poliittista kokemusta ja kouluutusta, on puolueella edessään vakava työ jäsenjoukkojen bolshevistisessa kasvattamisessa ja poliittisen tason kohottamisessa käytännölliseen puoluetyöhön kytketyn poliittisen opiskelun avulla. Ensimäisenä tehtävänä on sen itsearvostelun läpitunkeman selityskamppailun suorittaminen, jonka puoluekonferenssi jo määräsi, mutta jota ei ole kyetty koko puolueessa vielä kyllin perusteellisesti suorittamaan. Puoluetyöhön perustuvan bolshevistisen itsearvostelun pohjalla on edelleen rohkeasti jatkettava uusien parhaiden voimien nostamista johtaville paikoille, ja näin murrettava toimettomuus ja saamattomuus, mikä vieläkin puoluetta suuresti vaivaa. Kaikkien puoluejärjestöjen ja puolue-elinten työssä on otettava käytäntöön konkreettiset kontrollitehtävät määräajoiksi ja tiukasti valvottava, että ne todella tulevat suoritetuiksi. Taistelua epäröimisenä ja toimettomuutena ilmenevää oikeisto-opportunismia vastaan ja "jyrkemmän" toiminnan aikoja odottelevaa "vasemmistolaista" vinopoikkeamaa vastaan on puolueemme lujasti jatkettava, ja samoin kitkettävä pois vielä esiintyvä pyrkimys ohranapelon takia niin salaiseen toimintaan, ettei siitä joukot mitään tiedä, tietenkin samalla ohjaten yhä taidokkaampaan oikeaan konspiratioon.

J. STALIN

Keskustelu saksalaisen kirjailijan Emil Ludwigin kanssa

(Jouluk 13 p:nä 1931)

LUDWIG. Olen Teille erittäin kiitollinen siitä, että Te olette nähneet mahdolliseksi ottaa minut vastaan. Enemmän kuin 20 vuoden kuluessa olen tutkinut historiallisten merkkihenkilöiden elämää ja toimintaa. Minusta tuntuu, että ymmärrän hyvin ihmisiä, mutta sen sijaan en ymmärrä mitään yhteiskunnallis-taloudellisista olosuhteista.

Stalin. Te tahdotte olla vaatimaton.

Ludwig. Ei, asia on tosiaankin siten. Ja juuri tämän takia tulen esittämään kysymyksiä, jotka voivat näyttää Teistä ihmeellisiltä. Tänään, täällä Kremlissä, näin muutamia Pietari Suuren muistoesineitä, ja ensimmäinen kysymys, jonka tahdon Teille esittää, on seuraava: Pidättekö mahdollisena verrata itseänne Pietari Suureen? Pidättekö Te itseänne Pietari Suuren työn jatkajana?

Stalin. Ei millään lailla. Historialliset vertailut ovat aina uskallettuja. Kysymyksessäoleva vertailu on järjetön.

Ludwig. Mutta tekihän Pietari Suuri sangen paljon maansa kehityksen hyväksi, siirtääkseen Venäjälle länsimaisen kulttuurin.

Stalin. Niin, tietysti, Pietari Suuri teki paljon tilanherrain luokan kohottamiseksi ja syntymässä olleen kauppiasluokan kehittämiseksi. Pietari teki hyvin paljon tilanherrain ja kauppiaiden kansallisen valtion luomiseksi ja lujittamiseksi. On myöskin sanottava, että tilanherrain luokan kohottaminen, syntymässä olleen kauppiasluokan avustaminen ja näiden luokkien kansallisen valtion lujittaminen tapahtui maaorjatalonpoikaiston kustannuksella, josta nyljettiin kolme nahkaa. Mitä tulee minuun, olen minä vain Leninin oppilas ja päämääränäni on olla hänen ansiollinen oppilaansa. Tehtävänä, jolle minä omistan elämäni, on toisen luokan, nimittäin työväenluokan kohottaminen. Tänä tehtävänä ei ole minkään kansallisen valtion lujittaminen, vaan sosialistisen ja siis kansainvälisen valtion lujittaminen, samalla kuin tämän valtion kaikkinainen lujittaminen edistää koko kansainvälisen työväenluokan lujittamista. Jos jokainen askel työssäni työväenluokan kohottamisen ja tämän luokan sosialistisen valtion lujittamisen alalla ei olisi suunnattu työväenluokan aseman lujittamiseksi ja parantamiseksi, pitäisin elämääni tarkoituksettomana.

Näette, että teidän vertauksenne ei sovi.

Mitä tulee Leniniin ja Pietari Suureen, oli jälkimäinen pisara meressä, mutta Lenin — kokonainen valtameri.

Ludwig. Marxismi kieltää yksilön suurmerkityksellisen osuuden historiassa. Ettekö näe ristiriitaa materialistisen historiankäsityksen ja sen välillä, että Te kuitenkin myönnätte historiallisten henkilöiden suurmerkityksellisen osuuden?

Stalin. Ei, ristiriitaa ei tässä ole. Marxismi ei lainkaan kiellä huomattavain yksilöiden osuutta taikka sitä, että ihmiset tekevät historiaa. Marxilta, hänen *Filosofian kurjuudestaan* ja muista teoksistaan, Te voitte löytää lausuntoja siitä, että juuri ihmiset tekevät historiaa. Mutta tie-

tystikään ihmiset eivät tee historiaa niin kuin heille sanoo jokin mielikuvitus, ei niin kuin heidän päähänsä pälkähtää. Jokainen uusi sukupolvi kohtaa määrätyt olosuhteet, jotka olivat jo valmiissa muodossa sillä hetkellä kuin tämä sukupolvi syntyi. Ja suuilla yksilöillä on arvoa vain sikäli, mikäli he osaavat oikein ymmärtää nämä olosuhteet, ymmärtää, miten niitä on muutettava. Jos he eivät näitä olosuhteita ymmärrä ja tahtovat näitä olosuhteita muuttaa niin huin heille mielikuvituksensa sanoo, niin he, nämä yksilöt, joutuvat Don Quixoten asemaan. Näin ollen, juuri Marxin mukaan ei ole asetettava yksilöitä olosuhteiden vastakohdaksi. Juuri ihmiset, mutta vain sikäli kuin he ymmärtävät oikein olosuhteet, jotka he ovat tavanneet valmiissa muodossa, ja sikäli kuin he ymmärtävät, miten näitä olosuhteita on muutettava, — tekevät historiaa. Näin ainakin me, venäläiset bolshevikit, ymmärrämme Marxia. Ja me olemme tutkineet Marxia enemmän kuin yhden vuosikymmenen.

Ludvig. Noin 30 vuotta sitten, jolloin opiskelin yliopistossa, monet saksalaiset professorit, jotka pitivät itseään materialistisen historiankäsityksen kannattajina, vakuuttivat meille, että marxismi kieltää sankarien, sankarillisten yksilöiden merkityksen historiassa.

Stalin. Ne olivat marxismin vulgarisaattoreita. Marxismi ei ole milloinkaan kieltänyt sankarien merkitystä. Päinvastoin, tämän merkityksen se myöntää melkoiseksi, kuitenkin niine huomautuksineen, joista äsken puhuin.

Ludwig. Pöydän ympärillä, jonka ääressä istumme, on 16 tuolia. Ulkomailla tiedetään, toiselta puolen, että SNTL on maa, jossa kaikki on päätettävä kollegiaalisesti, mutta toiselta puolen tiedetään, että kaikki päätetään yksilöllisesti. Kuka sitten päättää?

Stalin. Ei, yksilöllisesti ei voida päättää. Yksilöpäätökset ovat aina tai melkein aina yksipuolisia päätöksiä. Jokaisessa kollegiossa, jokaisessa kollektiivissa on henkilöitä, joiden mielipide on otettava huomioon. Kolmen vallankumouksen antaman kokemuksen perusteella me tiedämme, että likipitäin 100 yksilöllisestä päätöksestä, joita ei ole tarkistettu, ei ole korjattu kollektiivisesti, 90 päätöstä on yksipuolisia. Meidän johtavassa elimessämme, puolueemme keskuskomiteassa, joka johtaa kaikkia neuvosto- ja puoluejärjestöjämme, on noin 70 jäsentä. Näiden KK:n 70 jäsenen joukossa ovat meidän parhaat teollisuusmiehemme, meidän parhaat osuustoimintamiehemme, meidän parhaat varustelijamme, meidän parhaat sotilashenkilömme, meidän parhaat propagandistimme, meidän parhaat agitaattorimme, meidän parhaat neuvostotalouksien tuntijamme, meidän parhaat kollektiivisten talouksien tuntijamme, meidän parhaat yksityisen talonpoikaistalouden tuntijamme, meidän parhaat Neuvostoliiton kansallisuuksien ja kansallisuuspolitiikan tuntijamme. Tähän aeropagiin on keskittynyt puolueemme viisaus. Jokaiselle on mahdollisuus korjata jonkun yksityisen mielipiteen, ehdotuksen. Jokaisella on mahdollisuus sisällyttää asiaan oma kokemuksensa. Jos tätä ei olisi, jos päätökset tehtäisiin yksilöllisesti, olisi työssämme mitä vakavimpia virheitä. Koska jokaisella on mahdollisuus korjata yksityisten henkilöiden virheet ja koska me otamme nämä korjaukset huomioon, tulevat päätöksemme enemmän taikka vähemmän oikeita.

Ludwig. Takananne on kymmeniä vuosia maanalaista työtä. Te olette joutuneet salaa kuljettamaan aseita, kirjallisuutta jne. Ettekö pidä mahdollisena, että neuvostovallan viholliset voivat lainata Teidän koke-

muksenne ja taistella neuvostovaltaa vastaan samoilla metoodeilla?

Stalin. Tämä on tietystikin täysin mahdollista.

Ludwig. Eiköhän tässä ole syy Teidän valtanne ankaruuteen ja säälimättömyyteen taistelussa vihollisiaan vastaan?

Stalin. Ei, perussyy ei ole tässä. Voidaan esittää muutamia historiallisia esimerkkejä. Kun bolshevikit tulivat valtaan, osoittivat he alussa vihollisiaan kohtaan lempeyttä. Menshevikit olivat edelleen laillisesti ja julkaisivat sanomalehteään. Esserrät myöskin olivat edelleen laillisesti ja heillä oli oma lehtensä. Vieläpä kadetitkin jatkoivat lehtensä julkaisemista. Kun kenraali Krasnov järjesti vastavallankumouksellisen retken Leningradia vastaan ja joutui käsiimme, sota-ajan ehtojen mukaan me olisimme voineet pitää hänet ainakin vankina, enemmänkin, meidän olisi pitänyt ampua hänet. Mutta me päästimme hänet vapaaksi "kunniasanalla". Ja mitenkä kävi? Pian selvisi, että tällainen lempeys vain heikentää neuvostovallan lujuutta. Me teimme virheen osoittaessamme tällaista lempeyttä työväenluokan vihollisille. Jos me olisimme myöhemminkin toistaneet tämän virheen, olisimme me tehneet rikoksen työväenluokkaa vastaan, me olisimme pettäneet sen edut. Ja tämä kävi pian aivan ilmeiseksi. Sangen pian selvisi, että mitä lempeämmin me suhtaudumme vihollisiimme, sitä enemmän nämä viholliset tekevät vastarintaa. Pian oikeistoesserrät — Gotz ym. ja oikeistomenshevikit järjestivät Leningradissa junkkarien vastavallankumouksellisen esiintymisen, jonka johdosta tuhoutui paljon vallankumouksellisia matruusejamme. Samainen Krasnov, jonka me laskimme vapaaksi "kunniasanalla', järjesti valkokaartilaiskasakoita. Hän yhtyi Mamontovin kanssa ja kävi kahden vuoden ajan aseellista taistelua neuvostovaltaa vastaan. Pian osoittautui, että näiden valkoisten kenraalien selän takana olivat länsi-eurooppalaisten kapitalististen valtioiden — Ranskan, Englannin, Amerikan ja Japanin — agentit. Me tulimme vakuutetuiksi siitä, kuinka me erehdyimme osoittaessamme lempeyttä. Olemme tulleet kokemuksen perusteella ymmärtämään, että näistä vihollisista voidaan selvitä vain siinä tapauksessa, että niihin nähden harjoitetaan mitä säälimättömintä tuhoamispolitiikkaa.

Ludwig. Minusta tuntuu, että melkoinen osa Neuvostoliiton väestöstä tuntee pelkoa neuvostovaltaa kohtaan ja että tähän pelon tunteeseen melkoisessa määrässä nojautuu neuvostovallan vankkuus. Tahtoisin tietää, millainen mielentila syntyy henkilökohtaisesti Teillä tietäessänne, että vallan lujittamisen tarkoituksessa on synnytettävä pelkoa. Sillä ollessanne kanssakäymisessä tovereittenne, ystävienne kanssa, Te toimitte aivan toisten metoodien eikä pelon synnyttämisen metoodin mukaan, mutta väestössä synnytetään pelkoa.

Stalin. Te erehdytte. Muuten, teidän virheenne on monien virhe. Ajatteletteko tosiaankin, että olisi ollut mahdollista 14 vuotta pitää valtaa käsissään ja nauttia miljoonaisten joukkojen kannatusta peloittelu-, hirvittelymetoodin avulla? Ei, tämä ei ole mahdollista. Tsaarin hallitus osasi peloitella kaikkein parhaimmin. Se omasi tällä alalla tavattoman suuren vanhan kokemuksen. Eurooppalainen, erikoisesti Ranskan porvaristo, auttoi tässä kaikin tavoin tsarismia ja opetti sitä peloittelemaan kansaa. Tästä kokemuksesta huolimatta, eurooppalaisen porvariston avusta huolimatta peloittelupolitiikka johti tsarismin murskaamiseen.

Ludwig. Mutta pysyivät hän Romanovit vallassa 300 vuotta.

Stalin. Niin, mutta kuinka monta kapinaa ja tyytymättömyyden ilmausta oli näiden 300 vuoden kuluessa: Stenka Rasinin kapina, Jemeljan Pugatshevin kapina, dekabristien kapina, v. 1905 vallankumous, vallankumous helmikuussa v. 1917, Lokakuun vallankumous. En edes puhukaan siitä, että nykyiset maan poliittisen ja kulttuurisen elämän ehdot eroavat perinpohjin entiseen aikaan vallinneista ehdoista, jolloin joukkojen pimeys, tietämättömyys, alistuneisuus ja poliittinen sorronalaisuus soivat mahdollisuuden silloisille "hallitsijoille" pysyä vallassa enemmän taikka vähemmän pitkän ajan.

Mitä tulee kansaan, mitä tulee SNTL:n työläisiin ja talonpoikiin, eivät he lainkaan ole niin kuuliaisia, alistuvaisia ja peloitettuja, jollaisiksi Te heidät kuvittelette. Euroopassa monet kuvittelevat ihmiset SNTL:ssä vanhaan tapaan, luullen, että Venäjällä asuu, ensinnäkin, alistuvaisia ja, toiseksi, laiskoja ihmisiä. Tämä on vanhentunut ja kokonaan väärä käsitys. Se muodostui Euroopassa niinä aikoina, jolloin venäläiset tilanherrat alkoivat matkustella Pariisiin, hummasivat siellä rosvottuja rahoja ja laiskoittelivat. Ne olivat todella tahdottomia ja mitättömiä ihmisiä. Tästä tehtiin johtopäätös "venäläisestä laiskuudesta". Mutta tämä ei voi missään määrässä koskea venäläisiä työläisiä ja talonpoikia, jotka ovat hankkineet ja hankkivat toimeentulon välineet omalla työllään. On sangen omituista pitää alistuvina ja laiskoina venäläisiä talonpoikia ja työläisiä, jotka ovat lyhyen ajan kuluessa suorittaneet kolme vallankumousta, ovat murskanneet tsarismin ja porvariston ja nykyään voitollisesti rakentavat sosialismia.

Te kysyitte äsken minulta, päättääkö meillä kaiken yksi ihminen. Ei milloinkaan, ei missään tapauksessa meidän työläisemme sietäisi nyt yhden ihmisen valtaa. Kaikkein suurimmat auktoriteetit menettävät meillä merkityksensä, muuttuvat mitättömiksi heti kun työläisjoukot lakkaavat luottamasta heihin, heti kun he menettävät kosketuksen työläisjoukkojen kanssa. Plehanov omasi aivan poikkeuksellisen auktoriteetin. Ja mitenkä kävi? Heti kun hän alkoi poliittisesti ontua, unohtivat työläiset hänet. Toinen esimerkki: Trotski. Trotski omasi myöskin suuren auktoriteetin, mutta ei tietystikään läheskään sellaista kuin Plehanov. Ja kuinka kävi? Heti kun hän loittoni työläisistä, unohdettiin hänet.

Ludwig. Kokonaanko unohdettiin?

Stalin. Muistelevat toisinaan, — vihalla.

Ludwig. Kaikkiko vihalla?

Stalin. Mitä tulee tietoisiin työläisiimme, muistelevat he Trotskia vihalla, kiukulla, inholla.

On tietystikin eräs pieni osa väestöä, joka todella pelkää neuvostovaltaa ja taistelee sitä vastaan. Tarkoitan kuolevien, likvideerattavien luokkien jätteitä ja ennen kaikkea talonpoikaiston vähäistä osaa — kulakistoa. Mutta tässä ei ole kysymys vain peloittelupolitiikasta, jota tosiaankin harjoitetaan. Kaikille on tunnettua, että me, bolshevikit, emme rajoitu tässä peloitteluun, vaan menemme pitemmälle johtaen asiat tämän porvarillisen välikerroksen likvidoimiseen.

Mutta jos otetaan SNTL:n työtätekevä väestö, työläiset ja työtätekevät talonpojat, jotka edustavat vähintäin 90 % väestöstä, ovat he neuvostovallan puolesta ja valtava enemmistö heistä aktiivisesti tukee neuvostojärjestelmää. Ja neuvostojärjestelmää he tukevat sen takia, että tämä järjestelmä palvelee työläisten ja talonpoikain perusetuja. Tähän, eikä niinsanottuun peloitte-

lupolitiikkaan, perustuu neuvostovallan lujuus.

Ludwig. Olen Teille erittäin kiitollinen tästä vastauksesta. Pyydän Teitä suomaan minulle anteeksi, jos esitän Teille kysymyksen, joka voi Teistä näyttää ihmeelliseltä. Teidän elämäkerrassanne on kohtia n.s. "rosvoteoista". Onko Teitä kiinnostanut Stepan Rasinin persoona? Millainen on Teidän suhteenne häneen "aatteellisena rosvona"?

Stalin. Meitä bolshevikkeja ovat aina kiinnostaneet sellaiset persoonat kuin Bolotnikov, Rasin, Pugatshev y.m. Me olemme nähneet näiden henkilöiden esiintymisissä sorrettujen luokkien alkuvoimaisen suuttumuksen, talonpoikaiston feodaalista orjuutusta vastaan tekemän alkuvoimaisen kapinan heijastuksen. Meille on aina ollut kiintoisaa tutkia talonpoikain tällaisten kapinain ensimmäisten yritysten historiaa. Mutta mitään yhtäläisyyttä bolshevikkien kanssa ei tässä tietystikään voida merkitä. Erilliset talonpoikaiskapinat vieläpä siinäkin tapauksessa, vaikka ne eivät olisikaan niin rosvomaisia ja järjestymättömiä kuin Stenka Rasinin kapina, eivät voi johtaa mihinkään vakavaan. Talonpoikaiskapinat voivat johtaa menestykseen vain siinä tapauksessa, että yhdistyvät työläisten kapinoihin ja jos työläiset johtavat talonpoikaiskapinoita. Vain yhdistetty kapina työväenluokan johdolla voi johtaa päämäärään. Sitäpaitsi Rasinista ja Pugatshevista puhuttaessa ei saa milloinkaan unohtaa, että he olivat tsaristeja: he esiintyivät tilanherroja vastaan, mutta "hyvän tsaarin" puolesta. Sellainenhan oli heidän tunnuslauseensa.

Kuten näette, ei vertaus bolshevikkeihin mitenkään sovi.

Ludwig. Sallikaa esittää Teille muutamia kysymyksiä elämäkerrastanne. Kun olin Massarykin luona, lausui hän minulle, että hän tunsi itsensä sosialistiksi jo 6 vuoden ikäisestä lähtien. Mikä ja milloin on tehnyt Teistä sosialistin?

Stalin. Minä en voi väittää, että minulla jo 6 vuoden ijästä lähtien olisi ollut kiintymystä sosialismiin. Ja eikä edes 10 tai 12 vuotiaastakaan lähtien. Vallankumoukselliseen liikkeeseen minä tulin mukaan 15 vuotiaana, jolloin tulin yhteyteen siihen aikaan Taka-Kaukaasiassa asuneiden venäläisten marxilaisten maanalaisten ryhmien kanssa. Näillä ryhmillä oli minuun suuri vaikutus ja johdattivat minut maanalaisen marxilaisen kirjallisuuden makuun.

Ludwig. Mikä työnsi Teitä oppositioon? Ehkäpä huono kohtelu vanhempain taholta?

Stalin. Ei. Vanhempani olivat yksinkertaisia ihmisiä, mutta he eivät kohdelleet minua lainkaan huonosti. Toinen juttu on hengellinen seminaari, jossa silloin opiskelin. Seminaarissa vallinneita piinakomentoa ja jesuiittamaisia metoodeja vastaan suunnatun protestin johdosta olin valmis tulemaan ja todella tulin vallankumoukselliseksi, marxismin, tuon todella vallankumouksellisen opin kannattajaksi.

Ludwig. Mutta ettekö Te sitten myönnä jesuiittain myönteisiä ominaisuuksia?

Stalin. Niin, heillä on järjestelmällisyys, itsepintaisuus työssä. Mutta heidän perusmetoodinsa on kyttääminen, urkkiminen, ihmisen sisimpään tunkeutuminen, pilkkaaminen, — mitä tässä voi olla myönteistä? Esimerkiksi kyttääminen kasvatuskoulussa: kello 9 soitto teelle, menemme ruokalaan, mutta kun palaamme huoneisiimme, ilmeneekin, että jo tänä aikana on tarkastettu ja käännetty mullin mallin kaikki tavaralaatikkomme... Mitä tässä voi olla myönteistä?

Ludwig. Havaitsen Neuvostoliitossa vallitsevan poikkeuksellisen kun-

nioituksen kaikkea amerikkalaista kohtaan, sanoisimpa vieläpä kaikelle amerikkalaiselle, s.o. dollarimaalle, kaikkein johdonmukaisimmalle kapitalistiselle maalle kumartamisen. Näitä tunteita on olemassa myöskin työväenluokassanne ja se kohdistuu ei vain traktoreihin ja autoihin, vaan myös amerikkalaisiin yleensä. Miten Te tämän selitätte

Stalin. Te liioittelette. Meillä ei ole mitään erikoista kunnioitusta kaikkea amerikkalaista kohtaan. Mutta me kunnioitamme amerikkalaista toimekkuutta kaikessa, — teollisuudessa, tekniikassa, kirjallisuudessa, elämässä. Me emme unohda milloinkaan sitä, että Pohjois-Amerikan Yhdysvallat on kapitalistinen maa. Mutta amerikkalaisten keskuudessa on paljon terveitä ihmisiä henkisessä ja fyysillisessä suhteessa, terveitä koko suhtautumisessaan työhön, toimeen. Tälle toimekkuudelle, tälle yksinkertaisuudelle me olemmekin myötämielisiä. Siitä huolimatta, että Amerikka on korkealle kehittynyt kapitalistinen maa, sisältyy siellä teollisuusmoraaliin, tuotantotottumuksiin jotakin demokraattista, jota ei voida sanoa vanhoista eurooppalaisista kapitalistista maista, joissa vielä kytee feodaalisen aristokratian herruushenki.

Ludwig. Te ette edes epäilekään, kuinka oikeassa Te olette.

Stalin. Mitenpä sen tietäisi, ehkäpä epäilen. Siitä huolimatta, että feodaalinen järjestelmä yhteiskuntajärjestelmänä on jo kauan sitten murskattu Euroopassa, on sen melkoisia jätteitä edelleen olemassa sekä elämäntavoissa että moraalissa. Feodaalien keskuudesta lähtee edelleen sekä teknikkoja, spesialisteja, oppineita että kirjailijoita, jotka tuovat herrastapoja teollisuuteen, tekniikkaan, tieteeseen, kirjallisuuteen. Feodaalisia perinnäistapoja ei ole murskattu loppuun saakka. Tätä ei voida sanoa Amerikasta, joka on "vapaiden kolonisaattorien" maa, ilman tilanherroja, ilman aristokraatteja. Tästä johtuvat vankat ja suhteellisen yksinkertaiset amerikkalaiset tavat teollisuudessa. Amerikassa käyneet työläistalousmiehemme panivat heti merkille tämän piirteen. He kertoivat eräänlaisella miellyttävällä ihmettelyllä, että Amerikassa tuotantoprosessissa on vaikea eroittaa ulkonaisesti insinööriä työläisestä. Ja tämä heitä tietenkin miellyttää. Aivan toisin on asialaita Euroopassa.

Mutta jos taas puhutaan meidän myötämielisyydestämme jotakin kansaa, taikka oikeammin jonkin kansan enemmistöä kohtaan, niin tietystikin on puhuttava meidän myötämielisyydestämme saksalaisia kohtaan. Tähän myötämielisyyteen eivät tunteemme amerikkalaisia kohtaan ole verrattavissa!

Ludwig. Minkä takia juuri Saksan kansaa kohtaan

Stalin. Totean tämän ennen kaikkea tosiseikkana.

Ludwig. Viime aikoina on eräiden saksalaisten politiikkojen keskuudessa havaittavissa vakavaa pelkoa, että SNTL:n ja Saksan välisen perinnäistavallisen ystävyyden politiikka tulee työnnetyksi taka-alalle. Tämä pelko on syntynyt SSSR:n ja Puolan välisten neuvottelujen yhteydessä. Jos näiden neuvottelujen tuloksena Puolan nykyisten rajojen tunnustaminen SNTL:n taholta muodostuisi tosiseikaksi, merkitsisi tämä katkeraa pettymystä koko Saksan kansalle, joka on tähän saakka ollut sitä mieltä, että SNTL taistelee Versaillesin järjestelmää vastaan eikä aio sitä tunnustaa.

Stalin. Tiedän, että määrättyjen saksalaisten valtiomiesten keskuudessa on havaittavissa määrättyä tyytymättömyyttä ja levottomuutta sen johdosta, että kumpahan vain Neuvostoliitto neuvotteluissaan taikka jossakin sopimuksessaan Puolan

kanssa ei ottaisi askelta, joka merkitsisi sitä, että Neuvostoliitto antaa vahvistuksensa, takeensa Puolan alueisiin ja rajoihin nähden. Minun mielestäni tällaiset epäilyt ovat virheellisiä. Me olemme aina ilmoittaneet valmiudestamme solmita minkä valtion kanssa tahansa hyökkäämättömyyssopimuksen. Useiden valtioiden kanssa olemme jo solminneet nämä sopimukset. Me olemme ilmituoneet avoimesti valmiutemme allekirjoittaa tällaisen sopimuksen myöskin Puolan kanssa. Jos me ilmoitamme, että olemme valmiit allekirjoittamaan hyökkäämättömyyssopimuksen Puolan kanssa, niin emme tee tätä vain fraasin vuoksi, vaan sitä varten, että tällainen sopimus todella allekirjoitettaisiin. Me olemme, jos niin tahdotte, erikoislaatuisia politiikkoja. On sellaisia politiikkoja, jotka tänään lupaavat tai lausuvat yhtä, mutta seuraavana päivänä joko unohtavat taikka kieltävät sen, mitä he ovat lausuneet, ja eivätkä tällöin edes punastelekaan. Näin me emme voi menetellä. Se, mitä tehdään ulkopuolella, tulee ehdottomasti tunnetuksi myöskin maan rajojen sisällä, tulee kaikkien työläisten ja talonpoikain tietoon. Jos me puhuisimme yhtä, mutta tekisimme toista, niin me menettäisimme auktoriteettimme. Silloin kuin puolalaiset ilmoittivat valmiudestaan käydä kanssamme neuvotteluja hyökkäämättömyyssopimuksesta, me luonnollisesti suostuimme ja ryhdyimme neuvotteluihin.

Mikä on saksalaisten kannalta katsottuna kaikkein vaarallisinta siitä, mitä voi tapahtua? Suhteiden muuttuminen saksalaisiin nähden, niiden huononeminen? Mutta tähän ei ole olemassa mitään perusteita. Meidän, aivan samoin kuin puolalaistenkin, on lausuttava sopimuksessa, ettemme tule käyttämään väkivaltaa, hyökkäämään muuttaaksemme Puolan, SNTL:n rajoja taikka loukkaamaan niiden riippumattomuutta. Samoin kuin me annamme tämän lupauksen puolalaisille, aivan samalla tavalla hekin antavat meille samanlaisen. Ilman pykälää siitä, että me emme aio käydä sotaa loukataksemme valtakuntaimme itsenäisyyttä tai niiden rajojen koskemattomuutta, ilman tällaista pykälää ei sopimusta voida solmita. Ilman tätä ei kannata puhuakaan sopimuksesta. Tämä on enimmän, mitä me voimme tehdä. Onko tämä Versaillesin järjestelmän tunnustamista? Ei. Taikka ehkäpä tämä on rajojen takaamista? Ei. Me emme ole milloinkaan olleet Puolan takaajia ja emmekä milloinkaan siksi tule, aivan samalla tavalla kuin Puola ei ole ollut eikä tule olemaan meidän rajojemme takaaja. Ystävälliset suhteemme Saksaan pysyvät sellaisina kuin ne ovat olleet tähänkin asti. Sellainen on minun vankka vakaumukseni.

Näin ollen epäilykset, joista Te puhutte, ovat aivan perusteettomat. Nämä epäilykset ovat syntyneet niiden huhujen perusteella, joita eräät puolalaiset ja ranskalaiset ovat levittäneet. Nämä epäilyt häviävät, kun me julkaisemme sopimuksen, jos Puola tulee sen allekirjoittamaan. Kaikki tulevat näkemään, että se ei sisällä mitään Saksan vastaista.

Ludwig. Olen Teille erikoisen kiitollinen tästä lausunnosta. Sallikaa esittää teille seuraava kysymys: Te puhutte "tasasuhtaisuudesta" ollen tällä sanalla tässä yhteydessä eräänlainen irooninen vivahde yleiseen tasanjakoon nähden. Mutta onhan yleinen tasanjako sosialistinen ihanne.

Stalin. Sellaista sosialismia jonka vallitessa kaikki ihmiset saisivat saman palkan, yhtä paljon lihaa, yhtä paljon leipää, pukeutuisivat samanalaisiin pukuihin, saisivat samoja tuotteita yhtä paljon, — tällaista sosialismia ei marxismi tunne. Marxismi sanoo vain yhden asian: niin kauan kuin luokat eivät ole lo-

pullisesti hävitetyt ja kunnes työ ei ole muodostunut toimeentulon välineestä elämän ensimmäiseksi tarpeeksi, vapaaehtoiseksi työksi yhteiskunnan hyväksi, tullaan ihmisille maksamaan työstään, työn mukaan. "Jokainen kykyjensä, kullekin työnsä mukaan" — tällainen on marxilainen sosialismin kaava, s. o. kommunismin ensimmäisen vaiheen, kommunistisen yhteiskunnan ensimmäisen vaiheen kaava. Vasta kommunismin korkeimmalla asteella, vasta kommunismin korkeimmassa vaiheessa jokainen, työskennellen kykyjensä mukaan, tulee saamaan työstään tarpeittensa mukaan. "Jokainen kykyjensä, kullekin tarpeittensa mukaan".

On aivan selvää, että eri ihmisillä on ja tulee olemaan sosialismin vallitessa erilaiset tarpeet. Sosialismi ei ole milloinkaan kieltänyt eroavaisuutta maussa, tarpeiden määrässä ja laadussa. Lukekaahan kuinka Marx arvosteli Schtürneriä tämän tasajakopyrkimyksien takia, lukekaa Marxin arvostelu v. 1875 Gothan ohjelmasta, lukekaa Marxin, Engelsin ja Leninin myöhemmät teokset ja tulette näkemään, kuinka jyrkästi he hyökkäävät tasajakoa vastaan. Tasajaon lähtökohtana on talonpoikainen ajattelutapa, kaikkien hyödykkeiden tasajakopsykologia, primitiivisen talonpoikaisen "kommunismin" psykologia. Tasajaolla ei ole mitään yhteistä marxilaisen sosialismin kanssa. Vain marxismia tuntemattomat ihmiset voivat kuvitella asian niin primitiivisesti, että venäläiset bolshevikit mukamas tahtovat koota yhteen kaikki hyödykkeet ja sitten jakaa ne tasan. Näin käsittävät asian ne ihmiset, joilla ei ole mitään yhteistä marxismin kanssa. Näin kuvittelivat kommunismia sellaiset ihmiset kuin Cromwellin ja Ranskan vallankumouksen aikaiset primitiiviset "kommunistit". Mutta marxismilla ja venäläisillä bolshevikeilla ei ole mitään yhteistä tällaisten "tasajakokommunistien" kanssa.

Ludwig. Te poltatte savuketta. Missä on Teidän tarunomainen piippunne, herra Stalin? Te olette aikoinaan sanonut, että sanat ja legendat häviävät, teot jäävät. Mutta uskokaahan, että miljoonat ulkomailla, jotka eivät tunne eräitä Teidän sanojanne ja tekojanne, tietävät Teidän tarunomaisen piippunne.

Stalin. Unohdin piipun kotiin.

Ludwig. Esitän teille erään kysymyksen, joka voi Teitä suuresti hämmästyttää.

Stalin. Me venäläiset bolshevikit olemme jo aikoja sitten unohtaneet hämmästymisen taidon.

Ludwig. Niin ja me Saksassa myöskin.

Stalin. Niin, Te lakkaatte pian hämmästymästä Saksassa.

Ludwig. Kysymykseni on seuraava: Te olette joutuneet usein uhkayrityksiin ja vaaran alaiseksi, Teitä on vainottu. Te olette ottaneet osaa taisteluihin. Useita Teidän läheisiä ystäviänne on tuhoutunut. Te olette jääneet elämään. Millä Te tämän selitätte? Uskotteko Te kohtaloon?

Stalin. Ei, en usko. Bolshevikit marxilaiset eivät "kohtaloon" usko. Itse kohtalokäsite on ennakkoluulo, tyhjänpäiväisyys, mytologian jäte, kuten muinaiskreikkalaisten mytologia, joilla kohtalon jumalatar ohjasi ihmisten kohtaloa.

Ludwig. Siis, se tosiseikka, että Te ette ole tuhoutuneet, on sattuma?

Stalin. On olemassa sisäiset ja ulkonaiset syys, joiden summa on johtanut siihen, että minä en tuhoutunut. Kokonaan tästä riippumatta minun paikallani voisi olla toinen, sillä jonkinhan tässä on pitänyt olla. "Kohtalo" on jotakin epälainmukaista, jotakin mystillistä. Mystiikkaan minä en usko. Tietysti ovat olleet syyt siihen, että olen välttynyt vaaralta. Mutta olisi voinut olla ole-

massa joukko muita sattumia, joukko muita syitä, jotka olisivat voineet johtaa aivan päinvastaiseen tulokseen. Niinsanotulla kohtalolla ei tässä ole mitään tekemistä.

Ludwig. Lenin oli monet vuodet ulkomailla, maanpaossa. Te jouduitte olemaan ulkomailla sangen vähän aikaa. Pidättekö Te tätä puutteellisuutenanne, oletteko sitä mieltä, että enemmän hyötyä vallankumoukselle ovat tuottaneet ne, jotka ulkomailla maanpaossa ollessaan olivat tilaisuudessa läheisesti tutkimaan Eurooppaa, mutta sen sijaan irtautuivat välittömästä kosketuksesta kansan kanssa, vaiko ne vallankumoukselliset, jotka työskentelevät täällä, tunsivat kansan mielialan,mutta sen sijaan tunsivat vähän Eurooppaa?

Stalin. Lenin on tästä laskusta poistettava. Hyvin harvat niistä, jotka jäivät Venäjälle, olivat niin kiinteässä yhteydessä Venäjän todellisen elämän kanssa kuin Lenin, vaikka hän olikin pitkän aikaa ulkomailla. Aina kun saavuin hänen luokseen ulkomaille — v. 1907, 1908, 1912 — näin hänellä käytännön miesten Venäjältä lähettämiä kirjepinkkoja, ja Lenin tiesi aina enemmän kuin ne, jotka jäivät Venäjälle. Hän piti aina ulkomailla oloaan itselleen taakkana.

Niitä tovereita, jotka jäivät Venäjälle, jotka eivät matkustaneet ulkomaille, on tietenkin paljon enemmän puolueessamme ja sen johdossa, kuin entisiä emigrantteja, ja he tietenkin olivat tilaisuudessa enemmän hyödyttämään vallankumousta kuin ulkomailla olleet maanpakolaiset. Onhan puolueesemme jäänyt vain vähän emigrantteja. Kahdesta miljoonasta puolueenjäsenestä heitä on 100—200. KK:n 70 jäsenestä tuskin enemmän kuin 3—4 eli maanpaossa.

Mitä tulee Euroopan tuntemukseen, Euroopan tutkimiseen, niin tietystikin ne, jotka halusivat tutkia Eurooppaa, omasivat tähän suuremmat mahdollisuudet Euroopassa ollessaan. Ja tässä mielessä ne meistä, jotka eivät olleet pitkää aikaa ulkomailla, ovat jotakin menettäneet. Mutta ulkomailla olemisella ei ole lainkaan ratkaisevaa merkitystä eurooppalaisen talouden, tekniikan, työväenluokan kaaderien, kaikenlaisen kirjallisuuden, kaunokirjallisuuden tai tieteellisen, tutkimisessa. Muiden ehtojen ollessa samat, on tietenkin helpompi tutkia Eurooppaa siellä oltuaan. Mutta sillä miinuksella, joka on niillä henkilöillä, jotka eivät ole olleet pitkää aikaa Euroopassa, ei ole suurta merkitystä. Päinvastoin minä tunnen useita tovereita, jotka elivät kaksikinkymmentä vuotta ulkomailla, asuivat jossakin Charlottenburgissa tai Latinalaisessa korttelissa, istuivat vuosikaupalla kahviloissa, joivat olutta ja kuitenkaan eivät pystyneet tutkimaan Eurooppaa ja eivätkä ymmärtäneet sitä.

Ludwig. Oletteko sitä mieltä, että sakasalaisilla kansan rakkaus järjestykseen on kehittynyt paremmin kuin vapaudenrakkaus?

Stalin. Aikoinaan Saksassa todella suuresti kunnioitettiin lakeja. V. 1907, jolloin asuin Berlinissä 2—3 kuukautta, me venäläiset bolshevikit pidimme iloa muutamien saksalaisten ystävien kustannuksella tämän lainkunnioituksen johdosta. Kierteli esimerkiksi kasku, että kun Berliinin sosialidemokraattinen johto määräsi määrätyksi päiväksi ja tunniksi jonkin mielenosoituksen, johon piti saapua järjestön jäseniä kaikista esikaupungeista, niin eräästä esikaupungista saapunut 200 henkilöä käsittävä ryhmä, vaikka olikin saapunut kaupunkiin aikanaan määrätyllä tunnilla, ei joutunut mielenosoitukseen, sillä se seisoi kaksi tuntia asemalaiturilla ja eikä rohjennut sieltä poistua: ei ollut paikalla kontrollia, joka ottaa pois matkaliput laiturilta poistuttaessa ja eikä ollut ketään, jolle olisi matkaliput luovuttanut.

Kerrottiin piloillaan, että tarvittiin venäläinen toveri, joka osoitti saksalaisille yksinkertaisen ulospääsyn tilanteesta: poistua laiturilta matkalippuja luovuttamatta...

Mutta onko Saksassa nykyään mitään tämäntapaistakaan? Kunnioitetaanko Saksassa nykyään lakeja? Eivätkö ne samaiset kansallissosialistit, joiden, siltä näyttäisi, pitäisi ennen muita olla porvarillisen laillisuuden vartijoina, riko näitä lakeja, eivätkö ne tuhoa työläisten klubeja ja murhaa rankaisematta työläisiä? En edes puhukaan työläisistä, jotka minun nähdäkseni ovat jo aikoja sitten menettäneet kunnioituksen porvarillista laillisuutta kohtaan. Niin, sakasalaiset ovat viime aikana melkoisesti muuttuneet.

Ludwig. Missä olosuhteissa on mahdollinen työväenluokan lopullinen ja täydellinen yhdistyminen yhden puolueen johdon alaisena? Minkä takia, kuten kommunistit sanovat, työväenluokan tällainen yhdistyminen on mahdollinen vasta proletaarisen vallankumouksen jälkeen?

Stalin. Tällainen työväenluokan yhdistäminen kommunistisen puolueen ympärille voidaan helpoimmin toteuttaa voitollisen proletaarisen vallankumouksen tuloksena. Mutta pääpiirteissään se tulee toteutetuksi jo ennen vallankumousta.

Ludwig. Onko kunnianhimo edistävä seikka vai haitta suuren historiallisen yksilön toiminnalle?

Stalin. Erilaisten ehtojen vallitessa on kunnianhimon merkitys erilainen. Olosuhteista riippuen kunnianhimo voi olla edistävänä seikkana tai haittana suuren historiallisen yksilön toiminnalle. Useimmiten se on haittana.

Ludwig. Onko Lokakuun vallankumous jossakin mielessä Ranskan Suuren vallankumouksen jatko ja päätekohta?

Stalin. Lokakuun vallankumous ei ole Ranskan suuren vallankumouksen jatkoa eikä päätekohta. Ranskan vallankumouksen tarkoituksena oli feodalismin hävittäminen kapitalismin pystyttämiseksi. Lokakuun vallankumouksen päämääränä taas on kapitalismin hävittäminen sosialismin pystyttämiseksi.

Viisivuotissuunnitelman neljännen vuoden laina

KAIKISSA kapitalistisissa maissa vallitsee nykyään erittäin vaikea finanssikriisi. Valtiobudjettien vajaukset kasvavat tavattoman nopeasti. Niinpä kun esim. Ranskan valtiobudjetin vajaus v. 1931 oli 2½ miljaardia frangia, niin tänä vuonna sen odotetaan kohoavan jo 4 miljaardiin frangiin. Finanssipula tuntuu kaikkialla. Romahdukset kasvavat ja vararikot lisääntyvät. Vanhat lainat tehdään arvottomiksi ja uusia on vaikea saada. On yleinen luottokriisi.

Meillä Neuvostoliitossa on kuva tähän nähden toisenlainen. Meillä täytetään lainain merkitsemissuunnitelmat ylittäen. Työläisten ja työtätekevien luottamus kommunistiseen puolueeseen, proletaariseen valtioonsa ja sen politiikkaan kasvaa.

Kiistämättömänä todisteena tästä ovat äsken päättyneen Viisivuotissuunnitelman kolmannen, ratkaisevan vuoden lainan alalla suoritettu kamppailu. Kun alkuperäiset suunnitelmat edellyttivät lainaan sijoitettavaksi 1.600 milj. ruplaa, niin 33 milj. kaupunkiemme ja kyliemme työtätekevää sijoitti siihen todellisuudessa yli 2 tuh. miljoonan ruplan.

Ja päivinä, jolloin kamppailu Viisivuotissuunnitelman kolmannen, ratkaisevan vuo-

den lainan alalla päättyi, vaativat sosialismin aktiiviset rakentajat hallitusta jouduttamaan uuden lainan liikkeellelaskemista viisivuotissuunnitelman neljännen, päättävän vuoden tehtävien täyttämisen edistämiseksi ja toiseen viisivuotissuunnitelmaan valmistautumiseksi. Stalinin autotehtaan (Moskovassa), Magnitogorin, Dneprostroin ja kuulalaakeritehtaan työläiset kääntyivät kaikkien Neuvostoliiton työtätekevien puoleen kehoittaen heitä tukemaan alotettaan uuden lainan liikkeelle laskemisesta. Tämä etumaisten tuotantolaitosten työläisten esitys herätti laajan maamme kaikilla äärillä voimakasta vastakaikua. Siitä kertovat tuhannet tähän alotteeseen yhtyneet päätöslauselmat ja kirjeet tehtaista, kollektiivitalouksista, tiedeinstituuteista, oppilaitoksista ja yksityisiltä työläisiltä, oppineilta, spesialisteilta, ulkolaisilta työläisiltä ja spesialisteilta, kollektivisteilta ja yksityisiltä talonpojilta.

Tämän maan työtätekeväin yksimielisen vaatimuksen perusteella Neuvostoliiton TPKK ja KKN julkaisivatkin toukok. 10 p:nä päätöksen uuden lainan — Viisivuotissuunnitelman neljännen, päättävän vuoden lainan — liikkeelle laskemisesta. Laina on laskettu liikkeelle 3,2 miljaardin ruplan suuruisena. Leningradin alueella on tästä summasta edellytetty realisoitavaksi 273 milj. ruplaa.

Lainan merkityksen luonnehtimiseksi on paikallaan viitata muutamalla rivillä kapitalistisessa maailmassa ja meillä nykyisin vallitsevan tilanteen vastakohtaisuuteen.

Vuosi 1931 oli kapitalismin kriisin poikkeuksellisen kärjistymisen vuosi. Kapitalistisissa maissa on teollisuustuotanto laskenut ennenkuulumattoman alhaiselle tasolle. Varovaisimpienkin laskelmien mukaan on maailmassa nykyään 40—50 milj. työtöntä. Agraarikriisi kärjistyy. Kansainvälinen kauppa supistuu; tällä hetkellä se on laskenut enemmän kuin puolella v. 1929 verrattuna. Kaikki tämä on johtanut tavattomaan työtätekevien joukkojen köyhtymiseen.

«Vanha maailma — ihmeellisten saavutusten maailma — on kadonnut ja kadonnut palaamattomasti», kirjoitti äsken mister Ford, tämä ei ainoastaan maailman pääoman, vaan myöskin kansainvälisen sosialidemokratian eilispäivän epäjumala, jossa viimemainittu näki «järjestyneen kapitalismin», yrittäen uskotella työläisjoukoille, että «fordismi on sosialismin edelläkävijä». Mutta mister Ford, joka on jo tavallaan valmis hautaamaan vanhan maailman, varovasti vaikenee uudesta maailmasta, «ihmeitten maailmasta, joka muodostuu Venäjän äärettömillä lakeuksilla», niinkuin äskettäin kirjoitti muudan amerikkalainen porvarillinen viikkojulkaisu.

Ja tosiaankin meillä, «uudessa maailmassa», olosuhteet ovat kokonaan toisenlaiset kuin kapitalismin maissa. Vuonna 1931 päätimme sosialismin perustan rakentamisen ja saavutimme suunnattomia taloudellisia ja poliittisia voittoja. Kuluvana vuonna olemme panneet ja panemme käyntiin kokonaisen joukon uusia teollisuusjättiläisiä — Dneprin sähköasema, Magnitogorin ja Kuznetsin metallurgiajättiläiset, kuulalaakeritehtaan, alumiinikombinaatin ja monia muita. V. 1932 ohjelma edellyttää 9—10 milj. tonnia valurautaa, 90 milj. tonnia hiiltä, 24 uutta sulatusuunia, 82 tuh. traktoria, konerakennusteollisuuden tuotteita 6.800 milj. ruplan arvosta, 17 milj. kwt. sähkövoimaa, uusia tehtaita, kombinaatteja, kaivoksia. Ja edelleen: 144 milj. ha kylvöalaa, 1.700 uutta kone-traktoriasemaa, 87½ milj. paria jalkineita, 1.830

milj. ruplan arvosta vaateteollisuuden tuotteita, miljaardien ruplien arvosta ravintoaineteollisuuden tuotteita, yleisiä kulutustavaroita jne.

Toiselta puolen on kiintoista vertailla valtiolainain käyttämistä meillä ja kapitalistisissa maissa. Viimemainituissa niitä käytetään etupäässä sotaa varten, asevarusteluihin, tukahduttavien kaasujen valmistukseen, oman maan ja siirtomaiden työtätekevien rosvoamista ja orjuuttamista varten. Entä meillä? Maan teollistuttamiseen ja kollektivisoimiseen, jälkeenjääneiden piirien, entisten tsaarivallan siirtomaiden kehittämiseen ja vaurastamiseen, Magnitogoriin, Kuznetsiin ja uusiin sulatusuuneihin, tehtaisiin ja työpajoihin, kollektiivitalouksien avustamiseen ja lujittamiseen, neuvostotiloihin, keittiökasviviljelyksiin ja niiden mekanisointiin, uusiin työläisasumuksiin, kylien ja kaupunkien rakentamiseen, uusiin klubeihin, teattereihin ja kinoihin, lepokoteihin, kylpylöihin, lukutupiin, lastenhoitoloihin, kouluihin, yliopistoihin ja teknikumeihin — niihin käytetään meidän lainaamme. Yhdeksän kymmenesosaa Neuvostoliiton budjetista käytetään taloudelliseen ja kulttuuriseen rakennustyöhön. Kunnallisen ja työtätekevien kulttuuri- ja elinoloja palvelevan rakennustyön edistämistä silmälläpitäen luovutetaan nyt liikkeellelasketusta lainasta määrätty osa paikallisiin (kaupunki- ja kyläneuvostojen) budjetteihin.

Tämä olevan tilanteen ja lainojen käytön erilaisuus meillä ja kapitalistisissa maissa selittääkin sen, miksi meillä, samaan aikaan kun kapitalismin maissa on yleinen luottokriisi, työtätekevät sijoittavat suunnattomia summia valtiolainoihin. Meillä työtätekevät tietävät, minkä puolesta he taistelevat ja mihin tarkoituksiin, kenen hyödyksi, heidän sijoittamiaan lainavaroja käytetään.

Nykyisissä oloissa, jolloin provokatioteot ovat jokapäiväisiä ja Neuvostoliittoa uhkaa välittömästi sota, jonka avulla imperialistit toivovat pääsevänsä ulos kriisistä, meidän lainoillamme, jouduttaessaan kansantaloussuunnitelmien täyttymistä, on erittäin suuri merkitys maan puolustuskyvyn lujittamiseen nähden. Tämän ovatkin erinomaisesti ymmärtäneet etumaiset työläisemme, jotka uuden lainan liikkeelle laskemista koskevassa vetoomuksessaan kaikille Neuvostoliiton työläisille, kollektivisteille ja työtätekeville sanovat: «Muistakaa, että me olemme vihollisten ympäröimiä. Ei ole sellaista provokatiota, ei sellaisia inhottavuuksia ja roistontekoja, joita imperialistit eivät käyttäisi hyväkseen Neuvostoliittoa vastaan. Japanilaiset militaristit, ranskalaiset poliisit, puolalaiset provokaattorit, rumanialaiset ohranat, fasistit, vakoilijat — koko tämä koiralauma riuhtoo ja ponnistelee hyökätäkseen meidän Liittoamme vastaan. Imperialistit varustautuvat ja varustavat valkokaartilaisia hyökätäkseen Neuvostoliiton kimppuun, kiskaistakseen meidän käsistämme proletaarisen vallankumouksen lipun, valellakseen meidän peltomme työläisten ja talonpoikain verellä ja ryöstääkseen meidän tehtaamme, talomme, meidän sosialistisen omaisuutemme.»

Edellä sanotusta on jo käynyt selväksi, että uudella lainalla on erittäin suuri taloudellis-poliittinen merkitys. Me tarvitsemme tavattoman paljon varoja päättääksemme ensimmäisen viisivuotissuunnitelman neljässä vuodessa ja menestyksellisesti valmistautuaksemme toiseen viisivuotissuunnitelmaan. On itsestään selvää, että kukaan ei niitä meille anna. Ulkolaisilta valtioilta me emme saa lainoja. Meidän täytyy itse kerätä tarvitsemamme varat, sillä me raken-

namme sosialismia omaan laskuumme, oman proletariaattimme ja talonpoikaistomme laskuun. Ja juuri sisäiset lainat ovat eräs sosialismin rakentamista varten tarvittavien varojen kasaantumisen tärkeimpiä lähteitä. Tämän toteamiseksi riittää mainінta, että lähes 30 % perusrakennustöihin sijoitettavista varoista tullaan saamaan lainoista.

Toisaalta on huomattava, että laina-ohjelma on täysin reaalinen. Kun otetaan huomioon tuotannossa työskentelevien työläisten lukumäärän kasvu, työpalkkarahaston tavaton lisääntyminen (21 miljaardia v. 1931 ja likipitäen 28—29 miljaardia v. 1932), kollektivistiväestön rahatulojen kasvu maatalouden ulkopuolella suoritettujen ansiotöiden ja myöskin nopeasti kehittyvän kollektiivitalouskaupan pohjalla, niin tämän seikan riidattomuus käy täysin selväksi.

Lainan merkityksen ja laina-ohjelman reaalisuuden työtätekevät joukkomme ovat muuten jo käytännössä todenneet. Lainakamppailu on ensi päivistä lähtien muuttunut uudeksi poliittiseksi mielenosoitukseksi sosialismin puolesta. Lainan merkitseminen on monilla paikkakunnilla antanut kerrassaan hyviä tuloksia. Esim. Leningradissa merkittiin kahtena ensimmäisenä päivänä lainaa 63½ miljoonan ruplan arvosta. Koko maailman edessä, kansainvälisen proletariaatin edessä työtätekevämme osoittavat, kuinka tiiviisti he todella ovat ryhmittyneet neuvostovallan lipun ympärille, kuinka he taistellen tukevat kommunistisen puolueen politiikkaa.

Olisi kuitenkin karkea erehdys luulla, että kamppailu kehittyy ja voi kehittyä itsevirtauksen varassa ja että kaikki vastuunalaisuus sen suorittamiseen nähden voidaan asettaa yksinomaan finanssi- ja luottokoneistolle. Kamppailun edelleen kehittäminen vaatii tarmokasta työtä koko neuvostoyhteiskunnallisuuden taholta. On kaikin tavoin joudutettava lainakamppailun tempoja. Valtioluoton tehtävät on selitettävä ja saatettava ymmärretyiksi työtätekevien joukkojen keskuudessa. Lainan antamista eduista ja hyödyistä lainanomistajalle on niinikään tehtävä selkoa. Lainan merkitsemiseen ja samalla sosialistiseen rakennustyöhön on värvättävä yhä uusia työläis- ja kollektivistijoukkoja. Ja vihdoin on täytettävä itse lainan finanssiohjelma osallistuttamalla koko väestö sataprosenttisesti lainan merkintään ja tehokkaasti kehittämällä joukkotyötä. Samalla täytyy kuitenkin tiukasti alleviivata ja noudattaa kaikkien lainakamppailujemme peruslinjaa, v a p a a e h t o i s u u t t a. Täydellisen vapaaehtoisuuden periaate on tämänkin lainan merkitsemisen järkähtämättömänä periaatteena. Realisoitaessa lainaa täydellisen vapaaehtoisuuden perusteella on välttämätöntä kiinnittää kaikki huomio joukkoselitystyöhön, suorittaen kamppailua koeteltujen, tuhanteen kertaan tehokkuutensa todistaneiden metodien — sosialistisen kilpailun, iskuruuden, jälkeenjääneiden sosialistisen auttamisen yms. — avulla. Ehdottomasti on ehkäistävä intoilevain byrokraattien yritykset vaihtaa joukkoselitystyö hallinnollisiin määräilyihin.

Lainan sijoittamisen alalla tehtävässä työssä maaseudulla, niin kollektivistien kuin yksityistalonpoikainkin keskuudessa, on suuri osuus Kollektiivitalouskeskuksen systeemillä ja erilaisilla vapaaehtoisilla yhteiskunnallisilla järjestöillä (MOPR ym.). Niiden työ lainakamppailun suorittamiseen nähden on saatava heikentymättömän yhteiskunnallisen kontrollin alaiseksi. Ei voida sietää sellaista jälkeenjääväisyyttä ja velttoutta, jolla kylissä, kaupunkeihin ver-

rattuna, suoritettiin Kolmannen, ratkaisevan kamppailua. Tähän olivat suurelta osalta syyllisiä ne järjestöt, jotka käydessään kamppailua maaseudulla eivät alunpitäen muodostaneet työtään operatiiviseksi eivätkä mobilisoineet ympärilleen yhteiskunnallista aktivistoa, vaan jättäytyivät itsevirtauksen varaan.

Suuri osa lainakamppailun suorittamisessa on myöskin neuvostojen finanssisektioilla ja edustajaryhmillä, nuoriso- ja ammattiliittojärjestöillä sekä finanssityöntekijä-iskureilla, joidenka paikallisten puoluejärjestöjen välittömällä johdolla on muutettava tämä lainakamppailu työtätekeviemme viisivuotissuunnitelman neljässä vuodessa päättämisen puolesta käymän taistelun tärkeimmäksi kohteeksi.

Tehden selkoa eduista, joita uusi laina tuo obligation omistajalle, tehden selkoa lainan tarkoituksesta kansantaloussuunnitelmamme täyttämisen ja maamme puolustuskykyisyyden lujittamisen välineenä ja suorittaen kamppailun laajan joukkoselitystyön perusteella me annamme maalle uusia miljaardeja ruplia sosialismin rakennustyön jouduttamiseksi.

N. TERENTJEV

Imperialististen valtioiden väliset ristiriidat ja konfliktit Tyynen valtameren rannikolla

YLEISMAAILMALLISEN pulan tärkein seuraus on yleismaailmalliselle kapitalismille ominaisten ristiriitain paljastuminen ja kärjistyminen: a) paljastuvat ja kärjistyvät tärkeimpien imperialististen valtakuntain väliset ristiriidat, taistelu menekkimarkkinoista, taistelu raaka-aineista, taistelu pääoman viennistä. *Nyt ei vanha vaikutusalueiden ja siirtomaiden jako enää tyydytä ainoatakaan kapitalistista valtiota. Ne näkevät, että voimasuhde on muuttunut, ja tämän mukaisesti on jaettava uudestaan menekkimarkkinat, raaka-ainelähteet, vaikutusalueet jne*" (Stalinin puheesta NKP (b):n XVI puoluekokouksessa).

Kapitalismin yleismaailmallinen pula on äärimmilleen kärjistänyt Japanin kapitalismin pulan ja on pakoittanut Japanin porvaristoa kiirehtimään hyökkäystä Kiinassa ja siten aloittamaan uuden imperialistisen sodan. Toiselta puolen yleismaailmallinen pula on ensikerran v. 1914—1918 sodan jälkeen luonut tilanteen, joka on määrätyssä mielessä edullinen Japanin anastussuunnitelmain toteuttamiselle. Finanssikatastroofi Saksassa, kultakannasta luopuminen Englannissa ja pulan syveneminen Amerikassa ovat tosiaankin asettaneet uhan alaiseksi koko yleismaailmallisen luottojärjestelmän. Miljoonat ja kymmenet miljoonat työttömät, vakavat liikehtimiset, laajojen kansanjoukkojen tyytymättömyys, — kaikki nämä seikat yhdessä ovat melkoisessa määrässä sitoneet ei vain eurooppalaisten valtioiden, vaan myöskin Amerikan kädet Japaniin nähden. Samanaikaisesti yleismaailmallisen pulan kärjistyminen on suuresti terävöittänyt yleismaailmallisen porvariston agressiivisia pyrkimyksiä Kiinaan nähden, mikä oli omiansa heikentämään ainakin muutamien valtioiden vastustusta Japanin Mandshuriaan suorittamaan interventioon nähden, joka avasi tietä kansainväliselle interven-

tiolle Kiinaan ja sen jaolle. Lopuksi, mikä on kaikkein tärkeintä, maailmanpulan kehityksen johdosta aiheutunut yleismaailmallisen porvariston neuvostovastaisten pyrkimysten kärjistyminen on mobilisoinut Japnin puolelle yleismaailmallisen taantumuksen kaikkein agressiivisimmat ainekset, jotka toivoivat Japanin Mandshuriaan suorittaman intervention kehittyvän interventioksi Neuvostoliittoa vastaan.[1])

Seurauksena tästä ja kapitalismin yleismaailmallisen pulan välittömänä aikaansaannoksena ovat nykyiset tapahtumat kaukaisessa idässä: Mandshurian valtaus ja tosiasiallinen anastus sekä sota, jonka Japanin imperialismi on alkanut Varsinais-Kiinassa ja jota se yrittää jatkaa kansainvälisen intervention muodossa Kiinan vallankumousta vastaan. Japanin suunnitelma puolueettomain vyöhykkeiden muodostamisesta Kiinan viiden tärkeimmän sataman ympärille kuin myöskin Japanin diplomatian ponnistelut jättää "Shanghain kysymys" asianomaisten valtioiden "pyöreän pöydän" konferenssin käsiteltäväksi todistavat mitä riidattomimmin, että Japani konkreettisesti pyrkii jakamaan Kiinan, jossa jaossa se laskee saavansa suurimman osan saaliista. Suurten sotajoukkojen keskittäminen Shanghaihin ja se, että kaikki imperialistiset valtiot auttavat mitä aktiivisimmin japanilaisten joukkojen varustamista aseilla ja muilla sotatarpeilla, on merkki siitä, että asiallisesti kansainvälinen interventio on jo alkanut. On ilman muuta selvää, että tämän intervention kulussa on kiertämätön jatkuva, yhä suurempi ristiriitain kärjistyminen, joka uhkaa välittömästi muuttua imperialistien väliseksi aseelliseksi yhteentörmäykseksi.

* * *

Voimien sijoitusta imperialistien taistelussa Tyynen meren herruudesta ei voida eroittaa voimien sijoittelusta yleismaailmallisessa mittakaavassa. Jos jätetään syrjään toisarvoiset seikat ja toisarvoiset tekijät, niin osoittautuu, että yleensä tämä sijoittelu perustuu kolmen tärkeimmän Tyynen meren valtion — Amerikan, Englannin ja Japanin — väliseen konfliktiin, joka tietenkin kehittyy vuorovaikutuksessa meidän aikakautemme perusristiriidan, kapitalistisen maailman ja Neuvostoliiton välisen ristiriidan kanssa.

ENGLANNIN JA AMERIKAN VÄLISET RISTIRIIDAT

"Tärkein imperialistisista ristiriidoista, — sanoi tov. Stalin XVI puoluekokoukselle esittämässään KK:n poliittisessa selostuksessa, — on Yhdysvaltain ja Englannin välinen ristiriita. Sekä valmiiden tuotteiden viennin että pääoman viennin alalla taistelua käydään etupäässä Yhdysvaltain ja Englannin välillä. Ei tarvita muuta kuin ottaa minkä tahansa talousasioita käsittelevän sanomalehden, minkä tahansa tavarain ja pääoman vientiä koskevan asiakirjan tullakseen tästä vakuutetuksi. Tärkeimpiä taistelukenttiä ovat Etelä-Amerikka, Kiina, vanhojen imperialististen maiden siirtomaat ja dominionit. Tässä taistelussa on ylivoima ja sitäpaitsi määrätty ylivoima Yhdysvaltain puolella."

Englannin ja Amerikan välinen taistelu kehittyy kaikissa Tyynen meren maissa ja on näin ollen Tyynen meren kysymyksen yksi oleellinen osa. Britannian siirtomaissa tätä taistelua käydään pääasiassa taloudellisin keinoin; on alleviivattava,

[1]) Tämän kirjoituksen teemana on imperialististen valtioiden välisten Tyynen meren rannalla esiintyväin ristiriitain analyysi. Tämän takia ei neuvostovastaisen intervention vaaraa koskevaa kysymystä ole kehitetty. Se vaatii erikoisen selvityksen.

että Britannian valtakunnan syrjäseuduille tunkeutuessaan amerikkalainen pääoma on saavuttanut suurimmat voittonsa juuri Tyynen meren rannikolla sijaitsevissa Englannin dominioneissa, erikoisesti Kanadassa ja Austraaliassa (v. 1929 Yhdysvaltain osuus Kanadan tuonnissa muodosti jo 68 % samalla kuin Englannin osuus teki vain 16,8 %; Austraalian tuonnissa on Englannin osuus laskenut 43,4 %:iin, mutta Yhdysvaltain osuus kohonnut 24,6 %:iin Uuden Seelannin tuonnissa on Yhdysvaltain osuus, joka oli 10 % v. 1913, kohonnut 19 %:iin v. 1929 mennessä).

Etelä- ja Keski-Amerikassa käydään samaa taloudellista taistelua, joka kasvaa poliittiseksi taisteluksi, jonka kulussa kumpikin puoli käyttää hyväkseen paikallisia feodaalisporvarillisia aineksia, järjestää "vallankumouksia" jne. Neljässä Tyynen meren rannikolla sijaitsevassa etelä-amerikkalaisessa valtiossa — Chilessä, Perussa, Equadorissa ja Kolumbiassa — käytävän kaupallisen kilpailun kärkevyyttä kuvaavat seuraavat numerot: v. 1926 oli Yhdysvaltain osuus näiden maiden tuonnissa vastaavasti 32,6 %, 46,2 %, 42,4 % ja 47,6 % silloin kuin Englannin osuus oli vain 17,2 %, 15,6 %, 22,6 % ja 16,2 %. Meksikossa ja Keski-Amerikan tasavalloissa (Panama, Costarica, Nicaragua ja Guatemala, jotka viimeisten vuosikymmenien aikana ovat jo muuttuneet Yhdysvaltain kahvi- ja bananiplantationiksi) on ylivoima Amerikan imperialismin puolella vielä selvempi, mutta tästä huolimatta vielä jatkuu säälimätön taistelu, jota Keski-Amerikassa monimutkaistuttaa se territoriaalis-strateginen peli, joka kehittyy Englannin ja Amerikan välillä Panaman kanavan välittömässä läheisyydessä ja tämän kanavan vaarattomuuden turvaamiskysymyksen yhteydessä, jolla kanavalla on niin tavattoman suuri merkitys Amerikan herruudelle Tyynellä valtamerellä.

Aasianpuoleisella rannikolla Englanti hallitsee tavattoman suurta siirtomaaimperiumia — India, Ceylon, Birma, Salmivaltiot, Malaikkalaiset ruhtinaskunnat, Borneo, Hongkong — ja se myöskin hallitsee melkoisessa määrässä Indonesiaa sen 50-miljoonaisine asujamistoineen, jossa Hollannin imperialismin "on pakko asiallisesti esittää yhä suuremmassa määrässä niin sanoaksemme "välittäjän" osaa, jonka samaan aikaan on siellä suoritettava santarmin ja pyövelin tehtävät" (Kominternin VI kongressin päätöslauselma vallankumousliikkeistä siirtomaissa).

Intian merkitys Britannian valtakunnan puitteissa on yleisesti tunnettu. Malaijiin ja Indonesiaan taas on keskittynyt suurin osa (Indonesiaan 1/3) maailman kautsukkituotannosta, jonka monopoli on englantilaisen pääoman käsissä ja joka on erikoisen kärkevän taistelun kohde Englannin ja Amerikan, kautsukin suurimman kuluttajan, välillä. Täällä ovat myöskin melkoiset naftavarastot, jotka ovat ainoat tärkeät varastot Itä-Aasiassa. Täällä sijaitsevat suuret rautamalmivarastot (yksistään Indonesiassa 10 kertaa enemmän kuin Japanissa ja 4 kertaa enemmän kuin Kiinassa) ja tinavarastot (Hollannin Intia tuottaa 1/4 tämän metallin yleismaailmallisesta tuotannosta). Nojautuen monilukuisiin tukikohtiinsa ja pitkäaikaisen siirtomaiden anastuksen pohjalla hankittuun "siirtomaamonopoliinsa" Englanti luonnollisesti pyrkii täällä säilyttämään status quo'n eli olevan tilanteen, samalla kuin amerikkalainen pääoma, vaatimatta toistaiseksi uusia alueita, hyökkää tarmokkaasti koko rintamalla tunkeutuen sekä Malaijiin, Indonesiaan että jossakin määrin myöskin Intiaan ja työskentelee luodakseen itselleen edullisemmat voimasuhteet.

Lopuksi Kiinassa, joka on tämän taistelun ehkä tärkein näyttämö, amerikkalainen pääoma ei vain ankarasti kilpaile englantilaisen pääoman kanssa kaikilla tärkeimmillä kaupan aloilla ja tärkeimpiin pääoman sijoituspaikkoihin nähden (tämä kilpailu on erikoisen kärkevä puuvillan, naftatuotteiden, rautatiekaluston, sähkökoneiden, koneiden jne. menekkimarkkinoilla), ei vain pyri valtaamaan haltuunsa tärkeimpiä raaka-aineita (villa, nahkat, öljykasvituotteet jne.), vaan myös valmistelee maan talouden ja politiikan hallitsevain kukkulain valtausta käyttäen laajasti hyväkseen poliittista vaikutustaan, nostattamalla omia kätyreitään kiinalaisista kenraaleista englantilaisten ja japanilaisten kätyrien vastapainoksi, järjestäen sotilasteknillistä ja finanssiapua näille kätyreilleen (amerikkalaisia ohjaajia, neuvonantajia, sotatarpeiden, ilmailutarpeiden hankinnat jne) ja niiden avulla pyrkien saamaan haltuunsa ylivallan Kiinan koko markkinoilla. Maailmansodan aiheuttama Englannin imperialismin taloudellinen ja poliittinen heikkeneminen pakoittaa sitä perääntymään amerikkalaisen pääoman hyökkäyksen edessä ja rajoittumaan kaikissa suhteissa puolustustaktiikkaan.

Poliittisessa suhteessa Englannin ja Amerikan välinen antagonismi Tyynellä valtamerellä on esiintynyt erikoisen voimakkaana juuri viime vuosina. Se oli m. m. eräänä tärkeänä tekijänä Japanin nykyisen intervention johdosta syntyneen kansainvälisen tilanteen muodostumisessa. Huolimatta englantilaisen sanomalehdistön tavanmukaisesta loruilusta Englannin ja Amerikan ystävyydestä, ei voida epäillä, että juuri tämä antagonismi avasi Japanille tien Mandshurian valtaukseen ja Varsinais-Kiinaan tunkeutumiseen ja että juuri tuen puuttuminen Englannin taholta on toistaiseksi ehkäissyt Amerikan vastahyökkäyksen. Englannin hallituksen kaksimielinen, passiivinen, mutta yleensä Japanille suosiollinen politiikka ei ole suinkaan Englannin ja Japanin imperialismin etujen todellisen yhteisyyden ilmaus, vaan se on nimenomaan ilmaus englantilais-amerikkalaisten ristiriitojen kietoutumisesta Englannin porvariston neuvostovastaisen ja Kiinan-vastaisen politiikan kanssa. Se seikka, että amerikkalainen pääoma on jo tunkeutunut syvälle Englannin dominioneihin ja omaa siellä tavattoman suuren poliittisen vaikutusvallan ja että tämän johdosta dominioiden asenne jossakin määrin jarruttaa Englannin amerikkalaisvastaista politiikkaa, tietystikin vain edistää näiden ristiriitain edelleen syvenemistä ja kärjistymistä.

ENGLANNIN JA JAPANIN VÄLISET RISTIRIIDAT.

Englannin ja Amerikan välisen antagonismin melkoisesta kehityksestä huolimatta ei Englannin imperialismi voi, vaikkapa sillä onkin hyvä halu, aikaansaada vaikuttavaa yhteisrintamaa Japanin kanssa Amerikkaa vastaan, sillä sen edut ovat jyrkässä ristiriidassa myöskin Japanin etujen kanssa.

Kaupallinen kilpailu Itä-Aasiassa samoin kuin myöskin kilpailu laivaliikenteen alalla on kaikkein kiivain juuri Japanin ja Englannin välillä. Niiden välillä käydään mitä ankarinta taistelua ennen kaikkea kutomateollisuustuotteiden alalla, joilla on mitä tärkein merkitys sekä Japanin että Englannin viennissä Kiinaan ja muilla kaukaisen idän markkinoilla, mutta tätä taistelua käydään myöskin monien muiden tärkeiden tavaroiden viennin alalla. Tässä taistelussa käy Japani päättävää hyökkäystä, joka varsinkin viime vuosina on tuottanut suuria tappioita Englannin kaupalle Itä-Aasiassa.

Kutomateollisuustuotteiden alalla kuvastavat seuraavat numerot tilannetta sangen selvästi.

Kiina

Englannin, Japanin ja Yhdysvaltain osuus puuvillakankaiden tuonnissa (pros.)

	Japani	Englanti	Yhdysvallat
V. 1913 . .	18,1	56,3	7,8
V. 1929 . .	66,5	21,8	0,3

Indoneesia

Puuvillakankaiden tuonti (milj. yardia) kolmannella neljänneksellä (heinä—syyskuu):

	Englannista	Japanista
V. 1929	35	70
V. 1930	21	70
V. 1931	11	72

V. 1931 kolmannella neljänneksellä v. 1929 kolmanteen neljännekseen verrattuna koko tuonti aleni 22 %, mutta tuonti Englannista 70 % samalla kuin tuonti Japanista lisääntyi 3 %.

Britannian Malaija

Puuvillakankaiden tuonti (milj. yardia) kolmannella neljänneksellä (heinä-syyskuu).

	Englannista	Japanista
V. 1929	24,7	12,7
V. 1930	8,5	15,4
V. 1931	4,3	15,0

V. 1931 kolmannella neljänneksellä on koko tuonti alennut 50 % v. 1929 kolmanteen neljännekseen verrattuna; tuonti Englannista aleni 82 %, mutta Japanista lisääntyi 18 %.

Britannian Intia

Puuvillakankaiden keskimääräinen kuukausittainen tuonti (milj. yardia)

	Englannista	Japanista
. 1925	107	18
V. 1929	106	45
V. 1930	66	32
V. 1931 (9 kuukautta) . .	33	27

V. 1925 vei Japani Intiaan kankaita 6 kertaa vähemmän kuin Englanti. V. 1929 Japanin vienti muodosti jo yli 40 % Englannin viennistä. V. 1931 Englannin vienti aleni v. 1929 verrattuna 70 %, mutta Japanin vienti vain 40 %.

Englannin asema kutomateollisuustuotteiden markkinoilla on jossakin määrin parantunut vasta aivan viime kuukausina Englannin kultakannasta luopumisen johdosta ja ennen kaikkea japanilaisvastaisen boikotin johdosta, joka aiheutui Japanin interventiosta Kiinaan ja on levinnyt osittain muillekin kaukaisen idän markkinoille (Indo-Kiinassa, Indoneesiassa, Malaijassa ja Birmassa on kauppaverkko kiinalaisten käsissä).

Tämän ankaran kaupallisen kilpailun ohella kohtaa Englanti yhtä ankaran kilpailun japanilaisen laivaliikenteen taholta. Tämä kilpailu ei tunnu vain Tyynen meren yli sekä Aasian ja Euroopan välillä tapahtuvassa liikenteessä, vaan myöskin erikoisen voimakkaana paikallisessa rannikkoliikenteessä, Kiinan rannikkoliikenteessä ja tämän maan sisävesiliikenteessä.

Toiselta puolen Kiinassa ja Malaijin saaristossa ovat Englanti ja Japani tärkeimmät kilpailijat pääomain sijoituksen alalla. Malaijin saaristossa ja Indoneesiassa japanilainen pääoma valtaa käsiinsä rautakaivoksia ja naftalähteitä. Kiinassa ovat molempain maiden pääomasijoitukset viimeisten laskelmien mukaan (Blakeslee *Foreing Affairsissa*, lokakuu v. 1931) jotakuinkin yhtäsuuret eli 1250 milj. Amerikan dollaria. Englantilainen pääoma törmää yhteen japanilaisen pääoman kanssa Kiinan rautatiellä ja rautatiekaluston hankinnoissa, Kiinan kutomateollisuudessa (josta Japanille kuuluu muodollisesti yli 40 %, mutta asiallisesti enemmän kuin puolet teollisuuskalustosta samalla kuin

Englannin hallussa on vain 4 suurta tehdasta). satamain varustamisessa ja vieläpä luoton ja rahataloudenkin aloilla (englantilaisten ja japanilaisten pankkien välinen taistelu Kiinassa).

Tosin melkoinen osa japanilaisista pääomista on sijoitettu Mandshuriaan, kun taas englantilaisen pääoman pääasiallisena sijoitusalueina ovat Keski- ja Etelä-Kiina, mutta myöskin Keski- ja Pohjois-Kiinassa on Japanilla mitä suurimpia etuja valvottavanaan ja täällä kilpailulla niin tavaroiden kuin pääomankin viennin alalla on mitä kärkevin luonne. On vielä lisättävä, että Englannin välittömät pääomasijoitukset itse Japanissa ovat mitättömät.

Vähintään yhtäsuuri merkitys on poliittisilla ristiriidoilla. Japani joka haluaa kiihkeästi ulkomaisia markkinoita ja joka on tullut myöhemmin kuin Englanti osalliseksi siirtomaiden jakoon, on koko taloudellisten ja poliittisten ehtojensa yhteisön kannalta katsottuna tulevasiksi tekijäksi, joka tulee rikkomaan vallitsevan aluejaon Tyynen valtameren länsiosassa. "Eri kansojen konfliktipyrkimyksistä Tyynellä valtamerellä — lausuu N. Rosevelt — eräs seikka on määräävä: että Britannian valtakunnan taikka ainakin sen dominionien etujen mukaista on... säilyttää status quo koko tällä alueella" (siv. 11). "Iso-Britannia... on suuri konservaattori, joka pyrkii siihen, että säilyttäisi kaiken sen, mitä sillä on" — lausuu hän toisessa kohdassa *(Rauhaton Tyyni valtameri*, siv. 143).

Itse asiassa Japanin imperialismin pyrkimysten kohteena ei ole vain Kiina, jossa englantilaisella pääomalla on valvottavanaan niin suuria etuja, vaan myöskin Malaijin saaristo, Hollannin Itä-Intia, jonne Japania vetävät m.m. rauta ja nafta, tina ja kautsukki kuin myöskin paikallisen väestön suunnattomat riistomahdollisuudet, ja tulevaisuudessa vieläpä Britannian Intia ja Tyynen valtameren rannikolla sijaitsevat Englannin dominionit. Tämän mukaisesti näiden dominionien asenne on jyrkästi japanilaisvastainen. Japanin siirtomaa-anastusten suunnitelma voidaan loppujen lopuksi toteuttaa vain Englannin imperialismin kustannuksella.

Kiinassa Englannin ja Japanin välisiä keskinäissuhteita monimutkaistuttaa Englannin imperialismin mitä suurin Kiinan vallankumouksen pelko, joka vallankumous on kehittynyt juuri Englannin imperialismin vaikutusalueilla ja horjuttaa maailman suurimman siirtomaavaltion perusteita. Taistelu Kiinan vallankumousta vastaan, joka on kiinteästi kietoutunut taisteluun Neuvostoliittoa vastaan, on sitovana renkaana Englannin ja Japanin välillä ja määrätyssä mielessä yhdistää niitä. Heikennyt Englanti laskee voivansa nojautua voimistuneeseen Japaniin, joka on vallankumouksen esteenä kaukaisessa idässä, ja pyrkii käyttämään sitä kaukaisen idän santarmina. Tällä seikalla on mitä suurin merkitys tekijänä, joka määrää Englannin politiikan Japaniin nähden, mutta se ei pysty täydellisesti poistamaan antagonismia, joka johtuu aikaisemmin mainitusta taloudellisten ja poliittisten etujen yhteentörmäyksestä.

Käsitellen "Kiinan kysymyksen" järjestelyprobleemia ja "Kiinan anarkian" poistamista sire Frank Foks *(The mistery of the Pasific*, v. 1928) toteaa, että eräänä keinona tämän kysymyksen ratkaisuun on Japanin herruus Kiinassa. Hän esittää useita seikkoja tämän herruuden puolustukseksi, mutta lausuu, että se "voi antaa ja luultavasti antaakin japanilaiselle organisoivalle kyvylle ja japanilaiselle kansalliselle valmiudelle mahdollisuuden hallita ei vain Kiinaa, vaan myös koko Aasiaa, ja sitten sanella tahtonsa koko muulle maail-

malle (siv. 288). Tämä on Englannille liian kallis hinta. "Japanin käsissä on sekä (Kiinan) probleemin ratkaisu, että tähän ratkaisuun tarvittava voima, mutta se... olisi koko maailman rauhan katastroofi. Joka tapauksessa se tekisi siitä lopun" (sama teos, siv. 231).

Kaiken edelläsanotun tulee selittää Englannin politiikan murtoviivaisuus Japaniin nähden. Japanin imperialismin kohoaminen tapahtui kahden vuosikymmenen aikana englantilais-japanilaisen liiton pohjalla ja avulla. Washingtonin konferenssissa v. 1921—1922 tämä liitto tuli, kuten tunnettua, puretuksi Amerikan ja Englannin dominionien painostuksesta. Heti tämän jälkeen ryhtyi Englanti rakentamaan lujaa meritukikohtaa Singaporeen, joka objektiivisesti uhkaa ennen kaikkea Japania ("On vain yksi tarkoitus, johon Singaporen tukikohtaa voidaan käyttää: sota Japania vastaan" *Nation* jouluk. 1924), mutta joka on tietystikin suunnattu myöskin Yhdysvaltoja vastaan.

Seuraavat vuodet kuluivat Englannin ja Amerikan pintapuolisen vuorovaikutuksen merkeissä, joka jossakin määrin eristi Japanin. Sitä mukaan kuin Englannin ja Amerikan väliset ristiriidat kärjistyivät, alkoi näkyä merkkejä Englannin ja Japanin uudesta lähentymisestä ja marraskuussa v. 1928 solmittiin jopa jonkinlainen sopimus yhteistyöstä Kiinassa. On mahdollista, että tätä sopimusta täyttäessään on Englannin imperialismi ottanut Japanin nykyiseen Mandshuriaan ja Kiinaan suorittamaan interventsioon nähden kannan, joka asiallisesti antaa Japanille vapaat kädet. Sen kieltäytyminen Yhdysvaltain kannattamisesta ja Englannin ja Amerikan välisen antagonismin kärkevyys oli ehdottomasti tärkeänä tekijänä, joka on turvannut ainakin joksikin aikaa Amerikan politiikan äärimmäisen varovaisuuden. Enemmänkin, Kansainliitossa Englannin ottama kanta, Englannin edustajan johtava osa Kansainliiton Kiinaan määräämän "tutkimuskomitean" esittämässä komediassa ja Englannin ulkoministerin Simonin lausunto Mandshurian kysymyksestä (näissä lausunnoissa Simon poikkeuksetta vetoaa tietojen puutteeseen, mahdottomuuteen puhua mitään oleellista ennen Kansainliiton lähettämän komitean selostuksen julkaisemista jne.) — kaikki tämä on todisteena siitä, että Englannin imperialismi on valmis hyväksymään Japanin suorittamaan Mandshurian valtauksen (niistä tappioista huolimatta, joita englantilainen pääoma on tämän valtauksen johdosta kärsinyt, m.m. oli pakko luopua Mukdenin-Shanghaiguanin rautatiestä) ja että se nykyisessä vaiheessa kieltäytyy vähänkään aktiivisista esiintymisistä (vaikkapa vain diplomaattista luonnetta olevista) Japania vastaan Varsinais-Kiinassa.

Tämä ei kuitenkaan merkitse japanilaisvaistaisten ristiriitain minkäänlaista heikkenemistä kaukaisessa idässä. Päinvastoin, Japanin hyökkäyksen kehitysprosessissa nämä ristiriidat tulevat kiertämättömästi yhä enemmän paljastumaan ja kärjistymään. "Jos useat aikovat kehittää täydellisen hegemonian ohjelman Kiinassa, niin joutuu Englanti sellaiseen tilanteeseen, jolloin yksistään diplomaattiset toimenpiteet osoittautuvat riittämättömiksi etujemme suojelemiseksi, sillä tässä tapauksessa eivät joutuisi uhatuiksi vain "avoimet ovet", vaan myöskin Tyynen meren kauppateittemme turvallisuus, kuin myöskin Australian ja Uuden Seelannin asema", lausui Kiinassa ja Hongkongissa olevien brittiläisten yhdistyneiden kauppakamarien sihteeri Hull kirjoituksessaan sanomalehteen *News Chronicle* 4/II—32.

JAPANIN JA AMERIKAN VÄLINEN KONFLIKTI

Ollen vain toisarvoisella sijalla yleismaailmallisten ristiriitain ja konfliktien yleisessä järjestelmässä, kehittyen meidän aikamme syvempien ristiriitain — Englannin ja Amerikan välisen antagonismin ja ennen kaikkea kapitalististen maiden ja Neuvostoliiton välisen ristiriidan — yhteydessä ja niiden pohjalla on Japanin ja Amerikan välinen ristiriita viime vuosina kuitenkin tullut tavattoman aktuaaliseksi ja kärkeväksi ja nykyään on jo muuttunut Japanin ja Amerikan väliseksi konfliktiksi. Näiden ristiriitain olemus ja niiden syvenemisen ja paljastumisen syy ei perustu kaupalliseen kilpailuun, mikä on kolmion tällä sivulla kehittynyt paljon heikommin kuin sen kahdella muulla sivulla.

Amerikan kauppa Kiinassa ja muilla markkinoilla ei niin paljon kilpaile Japanin kaupan kanssa kuin täydentää sitä: huomattava osa Amerikan viennistä näille markkinoille tapahtuu jopa japanilaisten välittäjäin kautta (*Japan Times'in* väittämän mukaan jopa 40 %) ja vielä suurempi osa japanilaisten pankkien kautta (saman lähteen mukaan noin puolet); samalla suuri osa Japanin viennistä Kiinaan (m.m. kutomateollisuustuotteet) muodostuu tuotteista, jotka on valmistettu amerikkalaisista raaka-aineista tai puolivalmisteista. Amerikka tuottaa terästä ja koneita ei vain Japinille, vaan myöskin Kiinassa oleville japanilaisille teollisuuslaitoksille (Etelä-Mandshurian rautatien tilastojen mukaan muodostivat sen tarvikeostot 31/III—29 Amerikasta 129 milj. jeniä samaan aikaan kuin Japanista oli ostettu tarvikkeita 193 milj. jenin arvosta). Kutomateollisuustuotteiden ja yleisen kulutuksen tarvikkeiden alalla, jotka muodostavat Japanin tärkeimmän artikkelin viennissä siirtomaiden ja Kiinan markkinoille, ei Amerikan vienti ole aktiivinen; toiselta puolen taas Japani ei vie tupakkaa, naftatuotteita eikä puutavaraa, joiden vienti suuresti kiinnostaa Amerikkaa. Samalla tavalla Amerikan kauppalaivastolla, päinvastoin kuin Japanin ja Englannin kauppalaivastot, ei ole suurta merkitystä Kiinan ja kaukaisen idän liikenteessä. Amerikan todellisia pääomasijoituksia Kiinaan ei myöskään voida rinnastaa Englannin taikka Japanin pääomasijoituksiin (viimeisten tietojen mukaan ne lasketaan 250 milj. dollariksi), samalla kuin ne ovat vain sangen vähäisessä määrässä sidotut Kiinan rautateihin ja niitä ei ole ollenkaan Kiinan raskaassa teollisuudessa ja kutomateollisuudessa, s.o. juuri niillä aloilla, jotka erikoisesti kiinnostavat japanilaista pääomaa.

Lopuksi on alleviivattava, että Amerikan kauppa Japanin kanssa on melkoisesti suurempi kuin sen kauppa Kiinan kanssa ja että sen nykyiset kauppaedut ovat suuremmat Japanin markkinoilla kuin Kiinan markkinoilla. Keskimäärin v. 1922—26 Japaniin meni 5,5 % Amerikan viennistä ja sieltä tuotiin 9,5 % Amerikkaan tuoduista tavaroista, silloin kuin Kiinan osuus oli vastaavasti 2,9 % viennissä ja 3,7 % tuonnissa. Ohimennen mainittakoon, että Amerikka on ensimmäisellä tilalla myöskin ulkomaiden pääomasijoitusten alalla Japanissa; Amerikan pääomasijoitukset tässä maassa ovat viimeisten amerikkalaisten virallisten tietojen mukaan 453.5 milj. Amerikan dollaria (*New York Times*, 29/II—32).

Kun siitä huolimatta Tyyni valtameri on tällä hetkellä melkein avoimen japanilais-amerikkalaisen konfliktin areenana, selittää tämän se perusseikka, että Japanin ja Amerikan välinen yhteentörmäys Itä-Aasiassa on *kahden hyökkäävän voi-*

man, kahden imperialistisen valtakunnan välinen yhteentörmäys, joita kumpaakaan ei tyydytä nykyinen alueellinen, taloudellinen ja poliittinen voimasuhde, vaan jotka taistelevat aktiivisesti herruutensa alaisen alueen laajentamisen puolesta. Japanin imperialismi kolkuttaa itsepintaisesti sen itäisen maailman portteihin, jonka sisäänkäytävän edessä Japani sijaitsee. Se asettaa tehtäväkseen Mandshurian ja koko Kiinan tai sen suuren osan anastuksen siirtomaakseen. Nojautuen näihin tukikohtiin se tulee kiertämättömästi kehittämään hyökkäystä edelleen tarkoituksella alistaa valtansa alaiseksi koko Itä-Aasian, koko suunnattoman laajan Tyynen valtameren saariston uhaten samalla Englannin dominioneja, jotka ovat jo puolittain muuttuneet amerikkalaisiksi, sekä Amerikan tärkeitä etuja Etelä- ja Keski-Amerikassa. Japanin hyökkäyksen suunta risteytyy täten Amerikan imperialismin kehitysteiden kanssa. Nämä viimeksimainitut kulkevat ennen kaikkea Itä-Aasian kautta, jonne Amerikan imperialismi kiiruhti heti 90-luvulla tapahtuneen muodostumisensa jälkeen (Espanjan ja Amerikan välinen sota), ja Kiinan kautta, jossa se on käynyt viimeisten kymmenen vuoden aikana järjestettyä agressiivista vastahyökkäystä Japanin imperialismia vastaan.

Se seikka, että Japanin ja Amerikan välinen konflikti on kahden kaikkein aktiivisimman ja agressiivisimman imperialistisen voiman, kahden valtion välinen konflikti, joille on luonteenomaista pyrkimys yksinomaiseen toisensa poissulkevaan herruuteen koko Itä-Aasiassa ja Tyynen valtameren länsiosassa, tämä seikka sinänsä määrää tämän konfliktin terävyyden ja sovittamattomuuden, mikä ilmenee yhä lisääntyvällä voimalla ja erikoisen verhoamattomana *Kiinassa.* Siellä Japani, jolla on suunnattomia sotilaallisia etuisuuksia läheisyydestään Kiinaan, on maailmansodan alusta lähtien harjoittanut avointa anastuspolitiikkaa, jonka tarkoituksena on Mandshurian anastaminen ja Kiinan muun osan jakaminen anastaen suurimman osan siitä itselleen.

Jako- ja anastuspolitiikka on tietenkin yhteinen kaikille imperialistisille valloille, m.m. myöskin Yhdysvalloille, mutta viimeksimainitut vastustavat päättävästi sellaista jakoa, joka tullaan toimittamaan Japanin johdon alaisena taikka Japanin ja Englannin keskeisen sopimuksen mukaan. Tultuaan eurooppalaisia valtoja myöhemmin siirtomaavaltauksien areenalle ei amerikkalainen imperialismi pystynyt aikanaan turvaamaan itselleen kunnollista perustaa ja "vaikutusalueita" Aasian mantereella. Tämä seikka saneli sen "avoimien ovien" politiikan, joka on suunnattu juuri Kiinan jakoa vastaan Amerikalle epäedullisissa muodoissa, jota jakoa vastaan Amerikka asettaa oman suunnitelmansa "kansainvälistyttämisestä" ja "kansainvälisestä kontrollista". Ennen sotaa oli tällä suunnitelmalla pikemminkin puolustava luonne, ollen sen tarkoituksen pysäyttää aluevaltauksien sekä Euroopan eri valtioiden ja Japanin vaikutusalueiden syvenemisen prosessi. Sodan jälkeisenä aikana, jolloin voimasuhde on ollut paljon edullisempi Amerikalle, on tämä suunnitelma paljastanut hyökkäävän ja agressiivisen olemuksensa aseena, jonka avulla Amerikan imperialismi pyrkii pystyttämään oman monipolisen herruutensa Kiinassa.

Jatkaen jokaisessa sopivassa tilanteessa vastaavien suunnitelmain esittämistä, käy amerikkalainen pääoma samaan aikaan vastahyökkäystä Kiinassa tunkeutuen m.m. liikenteen ja yhteispalveluksen alalle (ilmailu, radio) ja käyttäen Nankingin halli-

tusta ja sen mukdenilaisia liittolaisia japanilaisvastaisen politiikkansa aseena. Japanin ja Kiinan välisten suhteiden kireys Mandshuriassa viime vuosina on ollut tämän Amerikan vastahyökkäyksen suoranainen seuraus ja välitön heijastus; japanilais-kiinalaisen konfliktin ulkonainen muoto on vain peittänyt täällä todellisen sisällön, jona on japanilais-amerikkalainen konflikti. Tämän yhteydessä jätämme syrjään japanilais-kiinalaisen konfliktin merkityksen Kiinan kansan kansallisvapautuksellisen sodan kehityksessä, jonka sodan alku voidaan jo havaita niissä taisteluissa, joita hiljattain käytiin Shanghain luona.

Japanin suorittama Mandshurian valtaus ja nykyään Japanin imperialismin Varsinais-Kiinassa käymä sota aktivisoivat Japanin ja Amerikan välistä konfliktia, joka on jatkuvasti kehittynyt viimeksi kuluneiden vuosien aikana. Mandshurian valtaus, joka turvaa Japanille tärkeän tukikohdan mantereella ja sen aineellisten varastojen suunnattoman lisääntymisen (raaka-aineet, elintarpeet, polttoaineet, raskas teollisuus), sinänsä merkitsee Japanin imperialismin tavatonta voimistumista ja lähentää Tyynen meren herruudesta käytävän sodan perspektiiviä. Toiselta puolen se ei voinut olla aiheuttamatta Japanin hyökkäyksen kehittymistä yhä pitemmälle Varsinais-Kiinassa, Japanin tunnuslauseen, joka koskee 9 valtion solmiaman Washingtonin sopimuksen ja siinä esitetyn Kiinan alueellisen, poliittisen ja hallinnollisen koskemattomuuden aatteen tarkistamista (sillä "Kiina ei ole järjestynyt valtio"), julistamista ja niin ollen suoran kurssin ottamista Japanin taholta Kiinan jakamiseksi tai ainakin uusien tukikohtien valtaamiseksi, jotka turvaavat tämän jaon myöhemmin.

Amerikka on ollut ja on edelleenkin aivan taipumaton näihin Japanin pyrkimyksiin nähden, jotka muuttavat perinpohjin voimasuhteet taistelussa Tyynen meren herruudesta ja merkitsevät läheisessä tulevaisuudessa ei vain Amerikan jatkuvan hyökkäyksen täydellistä pysähtymistä, vaan enemmän kuin todennäköistä pakkoa amerikkalaisen pääoman poistumiseen Kiinasta ja koko Itä-Aasiasta (jos se vain ei halua alistua "vaiteliaan kumppanin" asemaan, joka rahoittaa japanilaisen valtauksen, mikä voidaan pitää mahdollisuuksien ulkopuolella olevana, kuten osoitti amerikkalaisen lainan hanke Etelä-Mandshurian rautatielle v. 1927) ja Japanin muuttumista uhkaavaksi kilpailijaksi taistelussa maailman herruudesta. Japanin hyökkäys on määrätty uhka myöskin Englannille, koska sen lähimpänä objektina Varsinais-Kiinassa on juuri Jangtse-kiangin laakso, joka on jo kauan ollut Englannin tunnustettu vaikutusalue.

Ratkaisevien tekijöiden joukkoon jää kuitenkin myöskin Englannin ja Amerikan välinen antagonismi, joka ehkäisee tuloksellista Englannin ja Amerikan välistä kanssakäymistä yhteistä taistelua varten Japania vastaan, ja mikä on kaikkein tärkeintä, kaikkien imperialistien viha ja pelko Kiinan vallankumoukseen ja Neuvostoliittoon nähden, jonka takia yleismaailmallinen taantumus tukee Japanin imperialismin toimia.

Kaikki tämä yhdessä ja sen lisäksi se tuki, mitä Japanin imperialismi saa Ranskan taholta, sekä kapitalistisissa maissa vallitsevan yleisen talous- ja finanssipulan erikoinen vaikutus jossakin määrin sitovat Amerikan imperialismin käsiä, joka imperialismi esiintyy Japanin päävihollisena, ja pakoittaa sitä tavattomaan varovaisuuteen. Siitä huolimatta syysk. 24 p:n v. 1931 ja tammik. 7 p:n v. 1932 memorandumit Mandshurian kysymyksestä sa-

moin kuin Amerikan myöhemmät esiintymiset Shanghain sotatapahtumia koskevassa kysymyksessä (Stimsonin kirje senaattori Borah'lle ja Benghamille) ovat todisteena siitä, että Amerikka ei voi eikä tahdo sietää Japanin hyökkäyksen menestyksiä ja että japanilais-amerikkalainen konflikti on astunut uuden kärjistymisen vaiheeseen, vaiheeseen, joka uhkaa välittömästi muuttua avoimeksi yhteentörmäykseksi.

RANSKAN IMPERIALISMIN ESITTÄMÄ OSA

Ranska ei ole ensiluokkainen tekijä Tyynen meren kysymyksessä. Sen merkitys Tyynen meren kaupankäynnissä ja laivaliikenteessä on mitätön ja sen etuja ei voida ollenkaan verrata kolmen johtavan Tyynen meren valtion kaupallisiin etuihin. Sillä on kuitenkin Tyynen meren lähettyvillä mitä arvokkain siirtomaa (Indo-Kiina) ja saarialueita Tyynen meren eteläosassa. Sillä on myöskin valvottavana suuria etuja Siamissa ja Etelä-Kiinassa.

Aikaisemmin Ranskan imperialismi esiintyi kaukaisessa idässä tsaristisen Venäjän finanssitukena ja kumppanina (vielä aikaisemmin eli XIX vuosisadan puolivälissä oli Ranska Tyynellä valtamerellä yhteistoiminnassa Englannin kanssa osallistuen sen mukana kolmeen perättäiseen sotaan Kiinaa vastaan). Viime vuosina on Ranskan finanssimahti suhteellisesti lisääntynyt. Ranskalainen pääoma etsii jälleen aktiivisesti teitä Kaukaiseen Itään tunkeutuakseen.

Koska Ranskalla ei ole riittäviä merisotavoimia yleismaailmallisten tapahtumain Tyynen meren näyttämöllä, etsii se jälleen sentapaista liittoa kuin oli Ranskan ja Venäjän välillä, joka avaisi ranskalaiselle pääomalle mahdollisuuden kaukaiseen itään tunkeutumiseen vieraiden pistinten avulla. Tällaisena kumppanina tällä hetkellä on kiistattomasti Japani, jota Ranskasta ei vieroita enempi kaupallinen kilpailu kuin pelko siirtomaittensa puolesta (Japani suostuu mielellään jättämään Indo-Kiinan syrjään ekspansioninsa pääteistä). On luonteenomaista, että jo Washingtonin konferenssin aikana yleismaailmallisessa sanomalehdistössä vilisemällään vilisi huhuja Japanin ja Ranskan välisestä salaisesta liitosta. Tällä hetkellä Japanin imperialismi toimii nojautuen välittömästi Ranskan imperialismin poliittiseen ja mahdollisesti myöskin finanssitukeen, joka on m.m. turvannut Japanin aseman Kansainliitossa ja joka on samanaikaisesti pidättänyt Englantia ja ehkäissyt Amerikan sekaantumista. Korvaukseksi tästä tuesta Ranskan porvaristo epäilemättä toivoo saavansa ennen kaikkea luvun alueellisiin valtauksiin Etelä- Lounais-Kiinassa, jotka ovat jo pitkän aikaa muodostaneet Ranskan "etujen piirin" tässä maassa.

On kuitenkin alleviivattava, että Ranskaan nähden kaukainen itä ja Tyyni valtameri jäävät kuitenkin toisarvoiseksi taistelukentäksi. Sen tärkeimmät etupyyteet ovat kohdistuneet Eurooppaan, ja salainen sopimus, joka oletetaan tehdyn Ranskan ja Japanin välillä nähtävästi hiukan ennen Japanin intervention alkua, epäilemättä velvoittaa Japanin imperialismia täydellisesti tukemaan Ranskan hegemoniaa Euroopassa ja ennen kaikkea Ranskan Neuvostoliittoa vastaan valmistamaa interventiota, kuin myöskin Ranskan kantaa aseistariisumiskonferenssissa. Ranskan imperialismi esittää näin ollen määrättyä osaa, jonka perussisältönä on Japanin hyökkäyksen aktiivinen tukeminen ja osallistuminen kansainväliseen interventioon Kiinassa. Lopputuloksena tämä

Ranskan imperialismin asenne edistää Japanin ja Amerikan välisen konfliktin kärjistymistä.

* * *

Olemme tähän saakka rajoittuneet tarkastelemaan imperialistien välistä taistelua Tyynen meren herruudesta. Ei kuitenkaan voida unohtaa, että tämä taistelu kehittyy meidän aikamme perusristiriidan — koko kapitalistisen maailman ja Neuvostoliiton välisen ristiriidan pohjalla.

"Yleismaailmallinen poliittinen tilanne on nyt asettanut päiväjärjestykseen proletariaatin diktatuurin, ja maailman politiikan kaikki tapahtumat keskittyvät yhden keskuskohdan, nimittäin — yleismaailmallisen porvariston Venäjän sosialistista neuvostotasavaltaa vastaan käymän taistelun ympärilleen kiertämättömästi, toiselta puolen, kaikkien maiden etumaisten työläisten neuvostolliset liikkeet, toiselta puolen, kaikki siirtomaiden ja sorrettujen kansallisuuksien kansallisvapautukselliset liikkeet, jotka ovat katkeran kokemuksen kautta tulleet vakuutetuiksi, että heillä ei ole pelastusta muualla kuin neuvostovallan voitossa yleismaailmallisesta imperialismista" (**Lenin**, kootut teokset XIX osa).

On ilman muuta selvää, että Tyynellä valtamerellä tulee olemaan tavattoman suuri merkitys tämän sodanjälkeisen ajan perusristiriidan, kapitalistisen maailman ja Neuvostoliiton välisen ristiriidan, tulevassakin kehityksessä. Juuri sen takia, että siirtomaa- ja puolisiirtomaa-alueet ovat imperialismin Akilleksen kantapää, ei imperialismi pelkää mitään niin kovin kuin kapitalismin ikeestä vapautuneen Neuvostoliiton työtätekeväin ja vapautuksensa puolesta taistelevien orjuutettujen siirtomaiden ja puolisiirtomaiden työläisten ja talonpoikain välistä liittoa ja kanssakäyntiä.

"Me emme tarvitse mitään erikoista propagandaa idässä sen jälkeen kun me tiedämme, että koko meidän valtiorakenteemme perustuu maamme mitä erilaisimpien kansallisuuksien sovinnolliseen yhdessäoloon ja veljelliseen avustukseen. Jokainen kiinalainen, jokainen egyptiläinen ja jokainen hindu, joka on saapunut maahamme ja ollut täällä puoli vuotta, on tilaisuudessa vakuuttautumaan, että meidän maamme on ainoa maa, joka ymmärtää sorrettujen syvimmät ajatukset ......" (**Stalin**, KK:n poliittinen selostus NKP(b):n XVI edustajakokoukselle).

Tämän takia eivät yleismaailmallisen porvariston neuvostovastaiset agressiiviset pyrkimykset esiinny missään avoimemmassa muodossa kuin kaukaisessa idässä, missään ne eivät saa ilmaustaan niin avoimina ja häikäilemättöminä neuvostovastaisen maantierosvouden tekoina.

Lopuksi on otettava huomioon, että Tyynelle valtamerelle ulottuu Neuvostoliiton kaikkein kaukaisin syrjäseutu, että tämän syrjäseudun välittömässä läheisyydessä (jossa m.m. ensimmäisen kauden interventio jatkui melkoisesti kauemmin kuin Neuvostoliiton euroopanpuoleisella osalla, nim. v:een 1922 ja Sahalinilla aina v:een 1925) on valmiina valkokaartilaisjoukkoja, joita imperialistit ja niiden kiinalaiset kätyrit muonittavat ja käyttävät hyväkseen pitäen silmällä juuri uusia neuvostovastaisia yritteitä ja seikkailuja. On ilman muuta selvää, että kaukainen itä ei voi milloinkaan muodostua maailman porvariston Neuvostoliittoa vastaan käymän taistelun päänäyttämöksi, että tämän rintaman ratkaiseva osa pysyy lännessä, neuvostomaan elinhermojen keskusten välittömässä läheisyydessä. Siitä huolimatta juuri useat mainituista seikoista tekevät neu-

vostomaan kaukaisen idän eräissä suhteissa kaikkein uhatuimmaksi Neuvostoliittoa vastaan suunnatun ensimmäisen hyökkäyksen kohteeksi, jonka ensimmäisen hyökkäyksen tulee sen laatijain ja suunnittelijain ajatuksen mukaan sen jälkeen käsittää kaikki Neuvostoliiton rajat ja muuttua imperialismin ja sosialismin maan väliseksi maailmansodaksi.

Sanottu riittää selittämään sen sodan uhkan koko vaarallisuuden, jonka uhkan nykyiset kaukaisen idän tapahtumat luovat Neuvostoliittoon nähden. Tämä uhka ei muodostu vain Japanin porvariston määrättyjen piirien välittömien agressiivisten pyrkimysten pohjalla neuvostomaan kaukaiseen itään nähden, jossa on runsaasti kalaa, metsiä, naftaa ja kivihiiltä, sekä Itä-Kiinan rautatiehen nähden, joka kuuluu Neuvostoliitolle ja on Neuvostoliiton ja Kiinan yhteisen hallinnon alaisena, — tämä uhka johtuu yhtä välittömästi Japanin interventiosta ja sen yhteydessä silmäimme edessä tapahtuvasta imperialististen maiden ristiriitojen kärjistymisestä, jota kärjistymistä seuraa Neuvostoliiton kustannuksella sopimuksen aikaansaantiin pyrkivien tendenssien vastaava voimistuminen.

Tätä imperialistien sodanuhkaa ja anastuspolitiikkaa vastaan Neuvostoliitto asettaa rauhan puolesta käytävän aktiivisen taistelun politiikkansa ja puolustusvalmiutensa kaikkia sen aluetta vastaan suunnattuja yritteitä, vastaan. *Emme tahdo tuumaakaan vierasta maata, mutta omaakaan maata emme kenelläkän anna vaaksaakaan"* *(Stalin).*

TOIMITUSKOLLEGIO: J. K. Lehtinen (vastaava toimittaja), J. A. Lehtosaari, Y. Sirola, K. Rovio, V. Ojanen, V. Lattunen ja Y. Karppanen. Tekn. toim. P. Notko.

Отв. редактор: И. К. Лехтинен. Техн. ред.: П. Нотко.

„KIRJA“ № 208 Jätetty kirjapainoon 11/VI Kirj. painettavaksi 28/VI

Ленгорлит № 47413. 5 п. л. 65408 зн. на п/л пл. шр. кег. 10. Ф. б. 82x110
Заказ 1440. Тираж. 2150 экз.

Типография „Кирьяпая“, Харьковская 9.

VALTION KUSTANNUSLIIKE KIRJAN

LENINGRADIN OSASTON

KUSTANNUKSELLA ILMESTYVÄT VUOTENA 1932 ALLAMAINITUT

SANOMA- JA AIKAKAUSLEHDET

LEHDET	Ilmestyy	Tilaushinta				Irtonumerot
		1 kk.	3 kk.	6 kk.	12 kk.	
1. Vapaus	5 kert. 6:ssa päiv.	1:—	3:—	6:—	12:—	—:5
2. Nuori Kaarti	2 kert. 6:ssa päiv.	—:50	1:50	3:—	6:—	—:5
AIKAKAUSJULKAISUT						
3. Neuvostonainen	2 kert. kuuk.	—:20	—:60	1:20	2:40	—:10
4. Valistustyö	•	—:80	2:40	4:80	9:60	—:40
5. Kommunisti	•	1:—	3:—	6:—	12:—	—:50
6. Kollektivisti	•	—:30	—:90	1:80	3:60	—:15
7. Puna-Vartio	•	—:30	—:90	1:80	3:60	—:15
8. Rintama	•	—:20	—:60	1:20	2:40	—:10
9. Kipinä	3 kert. kuuk.	—:25	—:75	1:50	3:—	—:10

Jokaisen edellämainitun lehden tilaukset on jätettävä postiin tai Kirjan konttooriin jokaisen kuukauden 23 p:ään mennessä.

Kirjan levitysosasto.

Hinta 1 rpl.

Финский журнал
„Коммунисти“



ГОСУДАРСТВЕННОЕ ИЗДАТЕЛЬСТВО „КИРЬЯ“
ЛЕНИНГРАДСКОЕ ОТДЕЛЕНИЕ 1932